கல்லுக்குள்
புகுந்த உயிர் !
இந்திராசௌந்தர்ராஜன்

கல்லுக்குள் புகுந்த உயிர்

இந்திரா செளந்தர்ராஜன்

1

நமது தேசத்தில் எவ்வளவோ சாஸ்த்ர சம்பிரதாயங்கள் உள்ளன. உலகில் வேறு எங்கும் எவரிடமும் காணப்படாத அபூர்வ விஷயங்களும் நம்மிடம் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. நமது சாஸ்த்திரங்களில் எண் கணிதம், சாமுத்ரிகா லட்சணம், கைரேகை சாஸ்திரம், நாடி ஜோதிடம், மச்ச சாஸ்திரம், பிரசன்ன ஜாதகம் என்று பல உள்ளன. இவைகளில் சிற்ப சாஸ்திரம் என்று ஒன்று தனியாக உள்ளது. இது அபூர்வமான கலையாகும். இந்தக் கலைக்கு தேவர் உலகைச் சேர்ந்த மயன் தலைவனாவான். இவன் புதிய நகரங்களை நிர்மாணிப்பதில் தலை சிறந்தவன். ராவணன் இவனைக் கொண்டே இலங்கை நகரை இந்திரபுரிக்கு இணையாக வடிவமைத்துக் கொண்டான் என்பார்கள்!

நாகநாத பிள்ளை ஒரு தலைசிறந்த மிருதங்க வித்வான்! இந்தியாவின் முதல் பத்து மிருதங்க வாத்யக் கலைஞர்களில் ஒருவர். வயது அறுபது ஆகிறது. மிருதங்கத்தோடு மேடையில் அமர்ந்து விட்டால் ஒரு சப்த சாகரத்தையே உருவாக்கிவிடுவார். அவர் வரையில் மிருதங்கம் தான் இந்த உலகின் ஒரே பொக்கிஷம். அவரிடம் உள்ள பத்து விரல்கள்தான் அந்தப் பொக்கிஷத்தைப் பொத்திப் பொத்திப் பாதுகாக்கும் காவல்கள்.

அவரது விரலில் பச்சை மரகதக்கல் மோதிரம் ஒன்று வெகு பிரசித்தம். அவர் மிருதங்கம் வாசிக்கும்போது அந்த மோதிரம் ஒளிக்கூத்தாடும். ஒரு இசை நிகழ்ச்சியில் அவரது வாசிப்பில் மயங்கிய ஒரு கோடீஸ்வரர், தனது கையில் இருந்து அந்த மோதிரத்தை அவிழ்த்து நாகநாதன் பிள்ளைக்குப் போட்டுவிட்டார்.

அந்த மோதிரம் வந்த வேளை ஒரு அற்புதமான அமிர்த நாழிகை நேரம் போலும். நூகநாதன் பிள்ளைக்கு மத்திய அரசு பத்மஸ்ரீ விருதினை

அறிவித்தது. அதை வாங்கச் சென்ற இடத்தில் ஜனாதிபதி மாளிகையிலும் வாசித்தக் காட்டும் ஒரு வாய்ப்பு. அங்கேயே அப்போதே அமெரிக்கா, கனடா போன்ற நாடுகளுக்கு அரசாங்க செலவிலேயே சென்றுவர வாய்ப்புகளும் உருவாகி விட்டன! இன்னமும் பத்தே நாட்கள்தான் இடையில் உள்ளது. ஆனால்… ஆனால் 'பாவம் நாகநாதன்பிள்ளை' என்று என்னைத் தோன்றுகிறது. யார் கண் பட்டதோ? இல்லை விதியின் விளையாட்டோ, நாகநாதன் பிள்ளையை இன்றைய அதிகாலைப் பொழுது முடமாக்கிவிட்டது.

எப்பொழுதும் பயிற்சிக்காக நான்கு மணிக்கே எழுந்துவிடுவார் பிள்ளை. மொட்டை மாடியில் ஒருசிறு அறைகட்டியுள்ளார். உள்ளே போய் உட்கார்ந்து கொண்டு கதவை அடைத்துவிட்டால் இடி விழுந்தாலும் வெளியே கேட்காது. அந்த அறையில் ஸ்படிக லிங்கம் ஒன்று உள்ளது. அதுதான் பிள்ளையின் வாசிப்பை அனுபவித்துக் கேட்கும் ஒரே ஆடியன்ஸ்.

பிள்ளையும் ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டு மிருதங்கத்தைக் கையில் எடுத்து வாசிக்க ஆரம்பித்தால் தாள கதியில் ஏழிசையும் கும்மியடிக்கும். கர்நாடக சங்கீதம் தெரிந்தவர்களின் காதுகளில் தேன் வடியும். அப்படி ஒரு வாசிப்பில் அன்றும் பிள்ளை மூழ்கியபோதுதான் அந்த நடக்கக்கூடாத ஒன்று நடந்து விட்டது. விசுக்கென்று வலது கையும், வலது காலும் ஒரு சேர இழுத்துக்கொண்டுவிட்டன. பிள்ளையும் அப்படியே சுருண்டுவிட்டார்.

விஷயம் வெளியே தெரிந்தால் நிச்சயம் விபரீதம் தான்… ஊரே திரண்டு விடும். பத்திரிகைகளில் பிரித்து மேய்ந்து விடுவார்கள். டி.வி.க்களிலும் பிள்ளை ஒரு பெரும் அனுதாபத்தக்குரிய காட்சிப் பொருள் ஆகிவிடுவார். மொட்டைமாடி அறைக்குள் வாசிக்கும்போதே வாதத்தால் இழுபட்டு சுருண்டு விழுந்துவிட்ட பிள்ளையை பலமணி நேரம் கழித்துதான் அவரது மனைவி லட்சுமியாலேயே நெருங்க முடிந்தது. அதுவும் கதவை உடைத்துக்கொண்டு…

உள்ளே மிருதங்கம் ஒரு பக்கமும் அவர் ஒரு பக்கமும் கிடந்ததைப் பார்த்து அவளுக்கு மயக்கமே வந்துவிட்டது. சுதாரித்து அவரை மேலிருந்து கீழே தூக்கி வந்து படுக்கையில் போட்டுவிட்டு டாக்டருக்கு போன் செய்யலாம் என்று லட்சுமி முனைந்தபோது நல்ல வேளையாக பிள்ளையின் அத்யந்த நண்பரும், பிரபல தொழிலதிபருமான சிவப்பிரகாசம் வந்து சேர்ந்தார். அவரைப் பார்க்கவும் லட்சுமி குமுறிவிட்டாள்.

“அண்ணே...”

“என்னம்மா... என்னாச்சு?”

“அவரை வந்து பாருங்கண்ணே... அய்யோ நான் இப்ப என்ன பண்ணுவேன்?”

“பதட்டப்படாதே லட்சுமி. இரு நான் என்னன்னு பாக்கறேன்.”

சிவப்பிரகாசம் நாகநாதன்பிள்ளையை நெருங்கிச் சென்று பார்த்தபோது பிள்ளைக்கு வாய் கோணிக் கொண்டு விட்டது. கையையும், காலையும் கைப்பற்றிய வாதம் முகத்திலும் முன்னேறி உச்சி மண்டையை நோக்கிப் பயணிப்பது சிவப்பிரகாசத்துக்கு தெரிந்துவிட்டது. அடுத்த நொடியே தன் செல்போனில் நரம்பியல் நிபுணர் டாக்டர் ராமையாவுக்கு ஒரு போன் போட்டு ராக்கெட் வேகத்தில் வரும்படி கேட்டுக் கொண்டார்.

டாக்டர் ஒரு பக்கம் வந்து பரிசோதிக்கட்டும்.

அந்த இடைவேளையில் நாம ‘விடைதாங்கி’ என்னும் கிராமத்து சிவாலயம் ஒன்றுக்குள் போய் அங்குள்ள சிவலிங்க தரிசனத்தை செய்து விட்டு வருவோமா?

2

சிற்ப சாஸ்திரத்தில் மயன் மட்டுமல்ல. பிரம்ம ஞானியான விஸ்வகர்மாவும் தலை சிறந்தவர். மூன்று பெரும் தெய்வங்களில் படைப்புத் தொழிலுக்கு அதிபதி பிரம்மா. அவரின் அம்சம்தான் விஸ்வகர்மா. கல்லிலும் மண்ணிலும் இவர் கண்ட கலை வண்ணங்களுக்கு ஒரு அளவே கிடையாது. சிற்ப சாஸ்திரத்துக்கான அலகுகளைக் கண்டறிந்து அதை சூத்திரமாகவே உருவாக்கியவர் விஸ்வகர்மா. கல்லையும் மண்ணையும் கடந்து தேர்ந்த ஜாதி மரங்களைக் கண்டறிந்து அதிலும் சிற்பங்களைச் செய்வதில் பல அரிய சூத்திரங்களை உருவாக்கியவர் இவர். இன்று இவரது சூத்திர அடிப்படையில்தான் சிற்பக் கல்லூரிகள் இயங்கி வருகின்றன!

விடைதாங்கி!

ஆழகான ஒரு கிராமம். எட்டு திக்கும் பசுமையான பச்சை வயல்கள். அங்கங்கே பெரிய அளவில் குளங்கள். அதில் தளும்பத் தளும்ப தண்ணீர்... ஊருக்கு நடுவில் ஒரு ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் அமைந்திருந்தது அந்த சிவாலயம். இங்கே அந்த ஈசனின் திருப்பெயர் கயிலாசநாதன்

அம்பிகைக்கு பர்வதவர்த்தினி என்று பெயர். ஊரில் எங்கிருந்து பார்த்தாலும் கோயில் கோபுரம் கண்ணுக்குத் தெரியும். அந்த ஊரில் ஒரு கட்டுப்பாடு. எக்காரணம் கொண்டும் கோயில் கோபுரத்தின் உயரத்திற்கு எந்த காலத்திலும் கோயில் கோபும்தான் உயரமானதாக இருக்க வேண்டும்.

இந்தக் கட்டுப்பாட்டை ஒரு நிலக்கிழார் மீற விரும்பினார்.

“அடபோங்கப்பா… கோபுரம் எண்பதடி உயரம் இருக்குது. அதுக்காக நாம தொண்ணூறு, நூறு அடி உயரம்னு கட்டிடம் கட்டக்சுடாதுன்னா என்ன அர்த்தம்? நம்ம சாமி பெரிய சாமிதான். அவருக்கு மிஞ்சி எதுவும் கிடையாதுதான். அதுக்காக கோபுரத்தைவிட உயரமா கட்டிடம் கட்டுனா அது தப்புங்கறதெல்லாம் சும்மா…” என்று சொல்லிவிட்டு தன் மாடி வீட்டை ஒரு காம்ப்ளெக்ஸ் கட்டிடமாகக் கட்டம் திட்டம் போட்டார். ஆனால், அப்படி திட்டமிட்ட மறுநாளே அவருக்கு ஹார்ட் அட்டாக் வந்து மனிதர் மண்ணுக்குள் போய்விட்டார். அவரின் முடிவு ஊரையே ஒரு உலுக்கு உலுக்கிவிட்டது. அதன்பின் எவருக்கும் தைரியம் வரவில்லை. இந்த ஊர் கயிலாசநாதர் கோவிலில் ஒரு ஆச்சர்யமான விஷயம். இங்கே கயிலாசநாதரை விட அவருக்கு எதிரில் மண்டியிட்டு அமர்ந்திருக்கும் நந்தீசுவரருக்குதான் மதிப்பு அதிகம். அதனால்தான் இவரது பெயரில் இந்த ஊர் விடைதாங்கி எனப்படுகிறது. விடை என்றால் காளை மாடாகிய நந்தியைக் குறிக்கும். இங்கே நந்தீசுவரர்தான் பேசும் தெய்வம்.

அந்தப் பேசும் தெய்வத்திடம் ஒரு கோரிக்கை வைப்பதற்காக அந்த ஊருக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தாள் நடிகை நந்தனா!

நந்தனா ஒரு செப்புச்சிலை!

சுண்டிவிட்டால் ரத்தம் தெறிக்கும் தேகம்.

நடிகர் நடிகைகளுக்கு உடம்புதான் ஆதாரமான விஷயம். அவள் வரையில் அவள் உடம்பு ஆதாரம் மட்டுமல்ல. அது பலபேரை மயக்கி சுருட்டிப் போடும் ஒரு போதை வஸ்து. அப்படிப்பட்ட உடம்பை தினமும் கண்ணாடி முன் நின்று பார்க்கும்போதெல்லாம் செம்மாந்து போவாள் நந்தனா! அதனால் இறுமாப்பும் அவளிடம் அதிகம்… அவள் கடித்துவிட்டுத் தூக்கி எறியும் ஆப்பிள் ஒன்று அறுபதாயிரம் ரூபாய்க்கு ஏலம் போனது. அவளது கன்னத்தை ஒத்தி எடுத்த கர்ச்சீப் ஐம்பதாயிரம் ரூபாய்க்கு ஏலம் போனது. தலையில் கூந்தலை அடக்கிக் கட்ட பயன்படுத்திய கிளிப்புகள், கைகளில் அணிந்து அகற்றிய கண்ணாடி

வளையல்கள் என்று அவள் மேனிபட்ட பொருட்கள் எல்லாமே தாறுமாறான விலையில் ஏலம் போயின.

அழகு தேவதை... பூலோக ரம்பை, தமிழ்த் திரையின் ஊர்வசி, எழிலரசி, தங்கச்சிலை என்று அவள் பெற்ற பட்டங்களுக்கு ஒரு அளவே இல்லை. அனேகமான தமிழ் நடிகைகளில் ஐம்பது லட்சத்துக்குக் குறைவின்றி சம்பளம் வாங்கும் ஒரே நடிகையும் அவளாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட நந்தனாவிற்கு இப்பொழுது ஒரு தலைபோகிற பிரச்சனை.

மும்பை தாதா ஒருவன் அவளை ஒரு இரவு படுக்கைக்குக் கூப்பிட்டிருக்கிறான். மறுத்தால் அவளை எந்த நேரமும் மரணம் நெருங்கிவிடும். அந்த வகையில் மும்பையில் பரலோகம் போன பல நடிகைகள் அவனது குரூரத்துக்கு முக்கிய உதாரணம்.

நந்தனாவும் அவனிடம் இருந்து போன் வரவும் நடுங்கிவிட்டாள். அவனே அவளுடன் பேசினான். அவளை அனுபவிப்பதற்கான தேதியையும் அவன் குறித்துக் கொடுத்துவிட்டான். அவள் அவனிடம் எவ்வளவோ கெஞ்சிப் பார்த்தாள். எத்தனை லட்சம் வேண்டுமானாலும் தருவதாகக் கூறினான். அவனோ ‘படுத்துவிட்டு எழுந்து போகும்போது நான் தரும் லட்சங்களுடன் நீ போகலாம்’ என்று கூறிவிட்டு போனை கட் செய்துவிட்டான்.

யாரிடமும் போய் இதுபற்றி பிரஸ்தாபிக்கவும் முடியாது. ஏனென்றால் அவளை சதாசர்வ காலமும் அந்த தாதாவின் ஆட்கள் கண்காணித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அது அவளுக்கும் தெரியும்.

ரகசியமாக போலீஸ_க்கு போன் செய்யலாம்தான்.

ஆனால் போலீஸே அந்த தாதாவின் பெயரைக் கேட்டால் மிரண்டுதான் போகிறது. தப்பித் தவறி அவள் போலீஸ_க்குப் போனது வெளியே தெரிந்தால் நந்தனாவின் கதையும் அன்றோடு முடிந்துபோகும்.

மும்பையில் ஒரு நடிகை அப்படித்தான் போலீஸ் கமிஷனருக்கே போன் செய்து போலீஸ் பாதுகாப்பைக் கேட்டுப் பெற்றாள். சதா அவளைச் சுற்றி ஒரு பூனைப் படையே நடமாடியது. ஒரு கட்டத்தில் போலீஸ் அவளது பாதுகாப்பை விலக்கிக் கொண்டது. அடுத்த நாளே அவளது மார்பில் எங்கிருந்தோ பாய்ந்து வந்த நான்கு தோட்டாக்கள் ரத்தத் துளை போட்டு ஒரு ரத்த ஊற்றை அவள் மேனி மேல் உருவாக்கிவிட்டன.

எப்பொழுதுமே ‘காப்பான் பெரிதா… இல்லை கள்ளன் பெரிதா?’ என்றால் கள்ளன்தானே பெரியவன்? காப்பவனுக்கு ஒரு வழி… ஆனால், கள்ளனுக்குப் பல வழிகள். இதை எல்லாம் எண்ணித்தான் நந்தனா போலீஸ_க்கு போவதைத் தவிர்த்துவிட்டாள். அதற்காக அந்த தாதாவுக்கு மடங்கிப் போகவும் அவளது தன்மானமும் கற்பும் இடம் தரவில்லை… என்னதான் செய்வது?

குழம்பிப் போனாள்!

யாரிடமாவது ஆலோசனை கேட்கலாம் என்றால், இந்த விஷயத்தில் நம்பும்படியாக ஒருவர்கூட இல்லை. நடிகன் நாகதேவனை அவள் பார்த்தே பல மாதங்கள் ஆகிவிட்டது. ஆனால் ஒரு வாரப் பத்திரிகை அவனுடன் நந்தனா அமெரிக்காவில் ஊரைச் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதாக எழுதி அதற்கு சாட்சியாக உல்டா கிராஃபிக்ஸ் போட்டோவையும் போட்டுவிட்டது. அந்தப் பத்திரிகை ஆசிரியருக்கு போன் செய்து நந்தனா காட்டுக் கத்து கத்தினாள். மறுநாள் அதையும் செய்தியாக்கிவிட்டார் அவர். இதனால் தனக்குள்ளேயே தாதா விஷயத்தைச் சுமக்கமாட்டாமல் சுமந்தாள்.

எவ்வளவுதான் அவளால் சுமக்க முடியும்?

அவள் வீட்டில் ஒரு சமையல்கார மாமி இருக்கிறாள். வயது எண்பது ஆகிறது. சரியாகக் கண் தெரியாது. காதும் கேட்காது. ஆனால், கைக்குள் நளன் ஒளிந்துகொண்டிருக்கிறான்.

அவள்தான் சாப்பாடு பரிமாறும்போது நந்தனாவின் வாடிய முகத்தை வைத்து அவளுக்குள் ஏதோ மனப் புழுக்கம் என்பதைக் கண்டுபிடித்தவள். நந்தனாவின் அழகிய தாடையைத் தொட்டுத் தூக்கிப் பிடித்து “என்னம்மா… ஏன் ரொம்ப வருத்தமா இருக்கே? கண்ணைச் சுற்றி கரு வளையம் விழற அளவுக்கு உனக்கு அப்படி என்ன கவலை?” என்று கேட்க நந்தனாவும் மாமியிடம் மனதில் உள்ளதைக் கொட்டிவிட்டாள்.

“மாமி… நான் உங்களை இப்ப அந்த அம்பாளாவே நினைக்கறேன். என் வேதனையை உங்ககிட்டதான் சொல்லப் போறேன். அப்பதான் எனக்குக் கொஞ்சமாவது ஆறுதல் கிடைக்கும்.” – என்று நந்தனா சொல்லச் சொல்ல மாமியே கலங்கித்தான் போனாள்.

“மாமி, என்ன மாமி நான் பண்ணபட்டும்…”

அவன் கிராதகன் மாமி...”

“உண்மைதான். நடிகையா ஆனதுக்கு நீ கொடுக்கப்போற விலை ரொம்பவும் கொடுமைடி அம்மா...”

“கொடுமைதான். ஏன் அழகாப் பொறந்தேன்னு நினைச்சு நினைச்சு வேதனைப்படறேன். பேசாம முகத்தை பிளேடால கிழிச்சுக்கலாமான்னுல்லாம் மனசுக்குள்ள எண்ணங்கள்...”

“போடி பைத்தியம். அவனை எப்படி ஜெயிக்கிறதுன்னு யோசிக்கறத விட்டுட்டு...”

“இது விளையாட்டுப் போட்டி இல்ல மாமி, ஜெயிக்கவும் தோக்கவும்... வாழ்க்கை, அதுல நடக்கப்போற கொடுமையான விபத்து.”

“இதோ பார்... எல்லா சிக்கல்களுக்கும் பகவான் ஒ ருவழியை வெச்சிருப்பான். பொறுமையா யோசிச்சா வழி தெரியும்.”

“ஒரே வழிதான்... அவன் விருப்பத்துக்கு ஒண்ணு சம்மதிக்கணும். இல்லேன்னா தற்கொலை பண்ணிக்கறது தான்.”

“அவசரப்படறியே... நீ எல்லாம் தைரியமா இருக்கணும்னுதான் - திரௌபதிக்கு சிக்கல் வந்தபோது கண்ணன் ஓடி வந்தான்.”

“அந்தக் கண்ணன் இப்ப வருவானா எனக்காக...?”

“நீ திரௌபதையா இருந்தா... அதாவது அவளைப் போல பக்தியும் சிறப்பும் உனக்கிருந்தா கண்ணன் நிச்சயம் வருவான்.”

“இது என்ன பதில் மாமி... என் குரலுக்கு எந்த தெய்வமும் காதே கொடுக்காது மாமி. ஏன்னா தெய்வம்னே ஒண்ணு இருந்தாதானே?”

-நந்தனா தெய்வம், காது என்று கூறவும் மாமி முகத்தில் ஒரு பளிச் வெளிச்சம்.

“நந்தனா வழி கிடைச்சிடித்து... உன்னோட குரலைக் கேக்கவும் இந்தக் கலியுகத்துல ஒரு தெய்வம் தயாரா இருக்கு...”

“என்ன மாமி சொல்றீங்க...?”

“விடைதாங்கின்னு ஒரு கிராமம். அங்க ஒரு சிவன் கோவில் அந்தக் கோவில்ல நந்தீஸ்வர சுவாமிக்குத்தான் மகத்துவமே. அவருக்கு நன்னா பெரிய காது. அவர் காதுல எல்லாரும் தங்களுடைய மனக்குறைய

ரகசியமா சொல்லி அழுதுட்டுப் போவா. நான் பார்த்துருக்கேன். நீயும் போய் அந்த நந்தீஸ்வரர் காதுல உன் மனக்குறைய சொல்லி அழுதுட்டு வாயேன்…”

மாமி சொன்னது நந்தனாவின் உதட்டைச் சுழிக்க வைத்தது.

“அடப் போங்க மாமி… இப்பல்லாம் நாங்க நடிக்கிற சினிமாவுல கூட கடவுள்ங்கறவர் நேர்ல வரதில்லை. நீங்க என்னடான்ன…”

“இதோ பார் நந்தனா… எதுலையும் நம்பிக்கை பிரதானம். அதுலையும் எங்க நந்தீஸ்வரர் சாதாரண சுவாமி இல்லை. குறை கேக்கறதுக்காவே பெரிய காதை உடையவர். எவ்வளவோ பேருக்கு அவர் காதுல குறைகளைச் சொன்ன உடனே நல்ல வழி பொறந்துருக்கு.

உனக்கு மனிதர்களால உதவ முடியாது.

அந்த பகவானா பார்த்து உதவினாத்தான் உண்டு. அதான் உனக்கு நான் அந்த ஊரைப்பத்தியும் ஸ்வாமி பத்தியும் சொன்னேன்.”

-மாமியின் குரலில் அழுத்தம் தொனித்தது.

நந்தனாவும் ஒரு மனமாற்றம் தேவைப்பட்டது. உடனேயே கிளம்பிவிட்டாள். கூடவே அந்த மாமி! நந்தனா சேலைத் தலைப்பால் முகத்தை மூடிக் கொண்டிருந்தாள். யாராவது பார்த்தால் கூட்டம் சேர்ந்து விடும். நந்தியின் காதில் நந்தனா சொன்னது என்ன? என்று பத்திரிகைகளும் பிறாய்ந்து விடும். இன்றைக்குப் பல பத்திரிக்கைகளுக்கு குறிப்பிட்ட சில நடிகர் நடிகைகள்தான் விற்பனைப் பொருள். அவர்கள் முகுகு சொறிந்து விட்டுக் கொண்டால் அதுகூட ஒரு செய்தி. பாழாய்ப்போன ஜனங்களும் புறக்கணிக்காமல் அதை வாங்கிப் படிப்பதால் அந்தப் பத்திரிகைகளும் ருசி கண்டுவிட்டன. அந்த பத்திரிகைகளின் லிஸ்டில் இருக்கும் நடிகைகளில் நந்தனாவுக்குத்தான் முதலிடம். எனவே பயபக்தியோடு முட்டாக்கு போட்டுக் கொண்டுதான் விடைதாங்கிக்குள் நுழைந்தாள்.

சிறிய கிராமம்.

கோவிலை வைத்தத்தான் மகத்துவம்.

எதனாலோ பெரிய அளவில் ஒரு கூட்டம் இல்லை. கோவிலும் கொஞ்சம் பாழ்பட்டுத்தான் கிடந்தது. நந்தனாவிற்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. மாமியிடமும் கேட்டாள்.

“மாமி… என்ன மாமி சரியான குக்கிராமமால்ல இருக்கு.”

“இருந்துட்டுப் போகட்டுமே நமக்கென்ன?”

“இல்ல… இப்பல்லாம் சாதாரண தெருக்கோவில்ல கூட கடுமையான கூட்டம். அப்படி இருக்க இந்த ஊர் நந்தி குறைதீர்க்கறதுக்குன்னே இருக்கறவர்னு சொன்னீங்க. அப்படிப் பார்த்தா இங்க கூட்டம் கட்டி ஏறணுமே…”

“வாஸ்தவம் தான். ஆனா, இந்த ஊருக்குன்னு நிறைய கட்டுப்பாடுகள் உண்டு. அதுல ஒண்ணு இந்த ஊர் ஸ்வாமி பத்தி யார்கிட்டையும் பெருமையா பேசிக்கக் கூடாது.”

“அது ஏன் மாமி?”

“அது அப்படித்தான்… நானே மனசு கேக்காமத்தான் உனக்கு வழி காட்டினேன்.”

“அது சரி… உங்களுக்கு எப்படி மாமி இந்தக் கோவிலைப் பத்தி தெரியும்.”

“நான் இந்த ஊர்க்காரி நந்தனா. நான் பிறந்ததே இங்கதான்…” – என்றாள் மாமி.

நந்தனா அதிர்ந்து விட்டாள்.

“என்ன வாயைப் பொளந்துட்டே. உனக்கும் நல்லது நடக்கும். அப்பத்தான் எங்க ஸ்வாமி பத்தி உனக்கும் தெரிய வரும். அப்ப நீ எப்படி நடந்துக்கணும்னு சொல்றேன். இப்ப வா…”

-மாமி கூற காரும் கோவில் வாசலை அடைய சரியாக இருந்தது. இருவருமாக இறங்கி உள்ளே சென்றனர். நல்ல மதியவேளை! குருக்கள் கதவைப் பூட்டத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தார். மாமியும் நந்தனாவும் வரவும் சற்று தாமதப்படுத்தினார்.

குருக்களுக்கு மாமியைத் தெரிந்திருந்தது. அந்த அளவு நந்தனாவை தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆனால், “எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி இருக்கு…” என்று மட்டும் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார். நந்தனா ‘அப்படியே சொல்லிக் கொண்டிருங்கள்’ என்று எண்ணிக்கொண்டே சுவாமி தரிசனம் முடித்து நந்தீஸ்வரர் சன்னதிக்கு வந்தான்.

பளிச்சென்று இருந்தது சன்னதி.

நந்தியெம்பெருமான் கழுத்தில் யாரோ சோளக்கருது மாலை போட்டிருந்தனர். வயலின் முதல் அறுவடை அவரைச் சுற்றி நிறையவே நெல் கொட்டிக் கிடந்தது. அவரைச் சுற்றிலும் ஏராளமான நெய் விளக்குகள். குருக்கள் அதற்கெல்லாம் அவள் கேட்காமலே பதில் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“இந்த ஊரோட குலதெய்வமே நந்தீஸ்வரர்தான். யாரா இருந்தாலும் அவர் வயல்ல விளையறதுல ஒரு பங்கை சுவாமிக்குக் கொடுத்துடணும். இல்லேன்னா அந்த வயலே அழிஞ்சு போயிடும்கறது நம்பிக்கை. அது மட்டும் இல்ல... சிற்ப சாஸ்திரப்படி ஒரு சிறு பின்னமும் இல்லாத ஒரு நந்தி சிலை இது. விஷயம் தெரிஞ்சவாளால இதுக்கு உயிர் வைக்கு முடியும்னு கூட சொல்வா. இந்த நந்தீஸ்வர ஸ்வாமி பக்தர்களோட குறைகளைக் கேட்டு உடனுக்குடன் அதுக்கு நிவாரணம் தர்றவரா இருக்கார். ரொம்ப ரொம்ப வரப்பிரசாதமான சுவாமி... ஆனா ஒண்ணு! கேட்டது கிடைச்சாலோ, வேண்டிண்டது நடந்தாலோ வெளில சொல்லக்கூடாது. அது ரொம்ப முக்கியம். அதுமட்டுமல்ல... ஒருத்தர் ஒருதடவைதான் ஸ்வாமிகிட்டே குறையைச் சொல்லலாம். அது சின்னதோ, பெருசோ ஸ்வாமி நிறைவேற்றி வைப்பார். இரண்டாவது தடவைக்கு இங்க இடம் இல்லை.”

-குருக்கள் சொல்லி முடிக்க நந்தனாவும் நந்தீஸ்வரர் காதருகே சென்று கண்கள் கலங்க நின்றாள். மெல்லக் குனிந்து நந்தீஸ்வரரின் காது மடலின் முன் உதட்டைக் குவித்து தன் கோரிக்கையை வைத்தாள்.

“சாமி... எப்படியாவது என்னை அந்த மும்பை தாதாகிட்டே இருந்து காப்பாத்து. உன்னை விட்டா எனக்கு உதவ ஆளே இல்லை...”

-அவள் அப்படிச் சொன்ன போது அந்தக் காது மடல் ஒரு உண்மையான காது மடல்போல ஆடியதாக அவளுக்குத் தோன்றியது. உடம்பும் சிலிர்த்துவிட்டது.

3

நமது தமிழ்மொழி ஒரு அரியமொழி. அதன் சொற்களைப் பிரித்துப் பார்க்கத் தெரிந்தாலே போதும். நமக்கு பொருள் தானாகத் தெரிய வந்துவிடும். வெறும் சப்தமாக நமது தமிழில் சொற்கள் இருந்ததே இல்லை. உதாரணமாக மா, பலா, வாழை என்கிற முக்கனிகளை எடுத்துக்கொண்டால் அதன் பெயரிலேயே அதன் பொருள் புதைந்திருப்பது தெரிய வரும். மாம்பழம் என்றால் பெரிய பழம் என்று

ஒரு பொருள். அன்னையைப்போல கருணை உடையது என்று இன்னொரு பொருள். இந்த இரண்டுமே அந்தப் பழத்துக்குப் பொருந்தும். தாய்க்குப் பிறகு தாய்ப் பாலின் சக்தியை தன்னுள் கொண்டு தன்னை உண்பவர்களுக்குத் தருவது மாம்பழமே. ‘மாம்பழம் தின்றால் சூடு’ என்று சிலர் கூறுவர். அளவறிந்து உண்டால் சூடும் இல்லை. மாம்பழம்தான் எல்லா ஊட்டச்சத்தும் தரவல்லது.

மாதா தராததை மாம்பழம் தரும் என்பார்கள்.

அதேபோல் தான் பலா… ‘பல களைகளை தன்னிடம் உடையது’ என்பதே மருவி பலா என்றானது. வாழையும் இப்படித்தான்… இது வாழ்ந்தபடியே இருக்கும். வாழையை நட்டு வைத்தால் எவர் தயவுமின்றி அதை நாம் பல தலைமுறைகளுக்குப் பயிரிட்டுக் கொண்டு இருக்கலாம். ஒரு வாழை குலை தள்ளியவுடன் ஒரு குட்டி வாழையைத் தந்துவிட்டே மடியும். வாழ்வாங்கு வாழ்வது வாழை! அப்படியே இந்த சொற்காரணங்களோடு ‘சிற்பம்’ என்கிற சொல்லிடம் வந்தால் அதனுள் சிறப்புடைய விஷயங்களைக் கொண்டது என்றும் பொருள் இருக்கக் காணலாம். அல்பம் என்றால் அகலுதல் கொண்டது. அகலுதலில் உள்ள ‘அ’ வும் இறுதி எழுத்து ‘ல்’ லும் சேர்ந்து அல்பம் ஆகியிருக்கக் காணலாம். ‘அற்பம்’ என்றும் உரைப்பர்… அதில் ‘அற்றுப்போதல்’ என்னும் பொருள் இருக்கும். இப்படிச் சொல்லிலேயே பொருள் கொண்ட மொழி நமது மொழி.

சரி சிறப்புடைய சிற்பம் பற்றி சில விஷயங்களை அறிவோமா?

நாகநாதன் பிள்ளையைப் பரிசோதித்த டாக்டர் அதிர்ச்சியைத் தன் நெற்றியில் காட்டினார். பார்த்துக் கொண்டே இருந்த சிவப்பிரகாசம் குறிப்பறிந்து கேட்டார்.

“டாக்டர்… பிள்ளைக்கு குணப்படுத்த முடிஞ்சவாதம்தானே?”

“குணப்படுத்திடலாம். ஆனா…”

“என்ன ஆனான்னு இழுக்கறீங்க…?”

“இது வந்து தாக்கியிருக்கிற வேகத்தையும், விதத்தையும் பார்த்தா என்னால சரியா கணிக்கவே முடியலை…”

“நீங்க என்ன சொல்றீங்க?”

“வாதம் யாருக்கெல்லாம் வரும்னு ஒரு கணக்கு இருக்கு. அது ஒரு

வகைல பரம்பரை தொடர்புல வரும். உறவுக்குள்ள கல்யாணமானவங்களுக்கு வரும். சில உணவுப் பழக்கவழக்கங்கள்... அப்பால வேறு காரணங்கள்னு நிறைய இருக்கு. நம்ம பிள்ளைக்கு ஒத்த நாடி தேகம்... ஓயாம பயிற்சி செய்யறதால வலுவான கை, கால்கள்... காலை நேரத்துல செய்யறதால சுத்தமான சுவாச முறை, சங்கீதத்துலையே கிடக்கிறதால நல்ல மனச்சுத்தம். இப்படி எல்லாமே தெளிவா இருக்கற ஒருத்தருக்கு எப்படி இப்படி வந்துச்சுன்னு தெரியலியே...”

“என்ன டாக்டர் நீங்க... எப்படியாவது பிள்ளையைக் குணப்படுத்துங்க. இடைல ஒரு வாரம்தான் இருக்கு. பிள்ளை அமெரிக்கா கிளம்பியாகணும். பிள்ளையோட ஒரு கச்சேரியை அமெரிக்க ஜனாதிபதி கேட்கப் போறாரு...”

“அது சரி... இதென்ன காய்ச்சலா, சளியா... ஊசி மருந்தால மடக்கிப் பிடிச்சு இரண்டொரு நாள்ல குணப்படுத்த...?”

“அப்படின்னா...?”

“ஆஸ்பத்திரில அட்மிட் பண்ணுங்க. மாசக் கணக்குல ட்ரீட்மெண்ட் தரணும். அப்புறம் பிசியோதெரபி முறைல பயிற்சி எல்லாம் கொடுக்கணும்.”

“அப்ப அமெரிக்கா...”

“மறந்துட வேண்டியதுதான். முதல்ல பக்கத்துல இருக்க பாத்ரூமுக்கு ஒழுங்கா போய் வர முடியுதான்னு பார்ப்போம்.”

“டாக்டர்...”

“உணர்ச்சி வசப்பட்றதுல அர்த்தமே இல்லை சிவ சிவப்பிரகாசம். நான் ஆயிரக்கணக்கான வாத நோயாளிகளை பார்த்தவன். வாதம்னா பிடிச்சிக்கறதுன்னு ஒரு பொருள். இங்கே இவர் கை, காலை இழுத்துப் பிடிச்சி சுருண்டுகிட்ட நரம்பு எதனால அப்படி ஆகிச்சுன்னு கண்டுபிடிக்கணும். அதுக்கே பல நாளாகும்...”

-டாக்டர் ராமையா ஒரு வைத்திய புலி. அவரே அப்படிச் சொல்லவும் நாகநாதன் பிள்ளையின் மனைவி லட்சுமி கேவிக் கேவி அழத் தொடங்கி விட்டாள். அவள் வரையில் பிள்ளையின் மொத்த வாழ்வே பறிபோய் விட்டது போலத்தான் தோன்றியது!

ஆஸ்பத்திரி படுக்கையில் நாகநாதன்பிள்ளை. வரிசையாக வி.ஐ.பி.க்களும், தெரிந்தவர்களும் வந்து பார்த்துவிட்டுப் போய்க்கொண்டிருந்தனர். அவரை வைத்து நிகழ்ச்சியை புக் செய்திருந்தவர்கள் ஆஸ்பத்திரி வராண்டாவில் கையைப் பிசைந்து கொண்டிருந்தனர். பிள்ளையின் டிரைவர் வேலாயுதம் அடிக்கடி முட்டிக்கொண்டு வரும் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டுக் கொண்டான்.

அவன் அப்படி அழுது யாருமே பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். திடீரென்று ஒரு முடிவுக்கு வந்தவன் போல லட்சுமியிடம் வந்தவன் அவளை வெளியே அழைத்து கார்ச்சாவியை அவளிடம் தந்தான்.

“என்ன வேலாயுதம்… சாவிய எதுக்கு என்கிட்ட தர்றே…?

“அம்மா, நான் இனி உங்க கார் டிரைவர் இல்ல. நான் உத்தரவு வாங்கிக்கறேம்மா…”

“அட என்னடா இது… இந்த நேரத்துல நீயும் என்னை விட்டுப் போனா, நான் என்னத்தடா பண்ணுவேன்?”

“மன்னிச்சுக்குங்கம்மா… நான் இனியும் அய்யாகூட இருந்தா என் கை காலும்கூட விளங்காமப் போயிடும்மா.”

“அடப்பாவி… என்னடா பேசற நீ… உனக்கு என்ன ஆச்சு?”

இதுக்கு மேல என்ன எதுவும் கேக்காதீங்கம்மா என்னை விட்ருங்க. நான் வர்றேன்.”

-வேலாயுதம் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரியை விட்டு அகல ஆரம்பித்தபோது எதிரில் சிவப்பிரகாசம்.

“லட்சுமி நீ போ… நாகநாதன் பக்கத்துல இருந்து அவனை நல்லா கவனிச்சுக்க. இந்தப் பயல நான் பாத்துக்கறேன்.” என்றவர், வேலாயுதத்தின் தோளில் கை போட்டார். அதில் ஒரு வாஞ்சை.

“என்ன வேலாயுதம், உனக்கு இப்ப என்ன பிரச்சினை?”

நடந்தபடியே கேட்டார்.

“பயமா இருக்குதுய்யா…”

“என்ன சொல்றே நீ… எதுக்கு பயப்படணும்?”

“அதை நான் சொன்னா நீங்க நம்ப மாட்டீங்க. சிரிச்சாலும் சிரிப்பீங்க.”

“நீ சும்மா சொல்லு...”

“ஐயா...”

“சொல்லு வேலாயுதம்... மனசுல எதையும் வெச்சுக்காதே.”

“அது வந்துங்க...”

“மெல்லாம, விழுங்காம எதுவா இருந்தாலும் சொல்லு.”

“நான் சொல்லப் போறது ஐயாவுக்கு தெரியக் கூடாதுங்க.”

“சரி... நீ விஷயத்தைச் சொல்லு...”

“ஐயா... நம்ம ஐயாவுக்கு இப்படி எதனால ஆச்சுன்னு எனக்குத் தெரியும்...”

“சொன்னா நம்பணுங்களே.”

“நீ முதல்ல சொல்லு... நம்பறத பத்தி அப்புறம் கவலைப்படலாம்.”

“நல்லதுங்க... விடைதாங்கின்னு ஒரு ஊர்பத்தி கேள்விபட்டிருக்கீங்களா?”

“இல்லையே...”

“அது ஒரு கிராமம்ங்க... திருவண்ணாமலை தாண்டி போற வழில இருக்குங்க.”

“அதுக்கு என்ன?”

“ஐயா... அந்த ஊர்ல ஒருத்தர் வயக்காட்டை விக்கற முடிவுல இருந்தாரு... அதை நம்ம ஐயாவும் வாங்கிப்போட நினைச்சாருங்க.”

“சரி...”

“அதுக்காக அந்த ஊருக்குப் போனோம். நான்தான் வழக்கம் போல கார் ஓட்டினேன். ஊர் அருமையான ஊருங்க. திரும்பின பக்கமெல்லாம் பச்சைப் பசேல்ன்னு வயல்வெளிங்க. எங்க பார் குளம்! ஊருக்கு நடுவுல அழகா ஒரு சிவன் கோவில்...”

“இந்த விளக்கமெல்லாம் எதுக்கு? நான் என்ன கதையா கேட்டேன்?”

“இல்லீங்க... நான் சொல்றதுல அர்த்தம் இருக்குங்க.”

“சரி சொல்லு... சொல்லு...”

“ஐயா அந்த ஊர்ல வயக்காட்டை வாங்கிப் போட முடிவு செய்துட்டாரு. அந்த ஊர்ல ஒரு வழக்கம் உண்டுங்களாம். வயல்ல எவ்வளவு விளைஞ்சாலும் அதுல நுத்துல பத்து சதவிகிதத்தை அந்த ஊர் கோவில்ல கிடங்குக்கு கொடுத்துடனுமாம்.”

“சரி... நாகநாதன் கொடுக்க முடியாதுங்கற மாதிரி எதாவது சொன்னானா...?”

“அதெல்லாம் இல்லீங்க. பத்து பர்சன்ட் என்ன இருபது பர்சென்ட்டே தந்துட்றேன். கோவிலுக்குத் தானே’ன்னு சந்தோஷமா ஒத்துக்கிட்டாருங்க...”

“அப்புறம் என்ன பிரச்சினை?”

“எல்லா விஷயத்தையும் நல்லபடி பேசி முடிச்சிட்டு கார்ல திரும்பும்போது திடீர்னு ‘டேய் வேலாயுதம்! நீ நகருடா, நான் கார் ஓட்றேன்’னு ஐயா சொன்னாரு.”

“இந்த மாதிரி எல்லா முதலாளிகளுக்கும் அப்பப்ப கார் ஓட்ற ஆசை வரும்தான்... உம்! அப்புறம்!”

“அங்க தாங்க விதி விளையாடிடுச்சு...”

-வேலாயுதம் ஒரு இடைவெளி விட சிவசங்கரன் முகத்திலும் ஒரு பீதி... அழகாக கூடாரம் போட்ட அந்த பீதி. வேலாயுதத்தைப் பார்த்து வெறிக்க விட்டது.

“காரை ஓட்டிட்டு வர்ற வழியில ஒரு இடத்துல திடீர்னு ஒரு காளை மாடு இடப்பக்கத்துல இருந்து வலப்பக்கமா போச்சுங்க. அப்படி ஒரு அழகான புஷ்டியான காளை மாட்டை என் வாழ்நாள்ல நான் பார்த்ததே இல்லீங்க.”

“பீடிகை போதும் விஷயத்துக்கு வா...”

“அந்தக் காளை மாட்டை பார்த்து ஐயாவும் மிரண்டுட்டாரு. அது நடு ரோட்ல ஜம்முன்னு நடந்து போச்சு. ஐயா ஹாரன் அடிச்சும் ஒதுங்கிப் போகலை அப்பப்ப திரும்பிபத் திரும்பி மட்டும் பார்த்துச்சு...”

“அப்புறம்...?”

“ரொம்ப தூரம் ஒரே கூத்து... ஒரு கட்டத்துல காரை நிறுத்தி என்னைப்

பார்த்து ‘டேய் அந்த மாட்டை விரட்டி அடிடா’ன்னாரு… நானும் சரின்னு ஒரு குச்சியை ஒடிச்சிகிட்டு அதை அடிக்கப் போனேன். ஆனா, அது அசரலை. ஜல்லிக்கட்டு காளை மாதிரி என்னைப் பார்த்து புஸ் புஸ்னு பெருமூச்சு விட்டுச்சு. முன்னிரண்டு காலால மண்ணைக் கீறிட்டே என்மேல பாய தயாராயிடுச்சு, நான் திரும்பி ஓடி வந்து காருக்குள்ளே ஏறிகிட்டேன். ஐயாவுக்கு ஒரே கோபம். சட்டுன்னு ஒரு முடிவுக்கு வந்தவர், காரை பயங்கர ஸ்பீடா எடுத்தாருங்க. எதுக்க அந்த மாடு நிக்கறத பத்தி கவலையே படாம வண்டியை விட்டாருங்க.”

-திரும்பவும் இடைவெளி விட்டபின் சிவப்பிரகாசத்துக்குள் கோபக் குமிழிகள் பட்டென்று வெடித்தன.

“அப்புறம் என்ன ஆச்சு… அந்த மாடு அடிபட்டு செத்துப் போச்சா?”

“செத்துப் போகலீங்க… ஆனா, அதோட கால்ல பலமான அடி காரோட முன்பக்கம் அப்படியே ஒரு சாணுக்கு நசுங்கிப் போச்சுன்னா பாத்துக்குங்களேன்.”

“மொத்தத்துல ஒரு காளை மாட்டுமேல காரை ஏத்தி ஆக்சிடெண்ட் பண்ணிட்டான். அதுல அந்த மாட்டுக்கு நல்ல அடி இவ்வளவுதானே?”

“இல்லீங்க, இதுக்கு மேலதாங்க விஷயமே இருக்கு…”

திரும்பவும் வேலாயுதம் பீடிகை போட்டான்.

“என்னய்யா… ஏன் இப்படி இந்த விஷயத்தை இந்த இழு இழுக்கறே…?”

“என்னிக்கு அந்த மாடு அடிபட்டுச்சோ அன்னிக்கு மறுநாளே ஐயாவுக்கு கால்கை இழுத்துக்கிச்சு. அதுமட்டும் இல்லீங்க. ஆஸ்பத்திரிக்கு அவரை கூட்டிக்கிட்டு போகும். போது நம்ம வீட்டு முன்னால அந்த மாடு ரத்தம் சொட்ற காலோட நின்னுகிட்டிருந்துச்சுங்க…!”

அவன் சொன்னதைக் கேட்கவும் சிவப்பிரகாசத்துக்கே சற்று பகீர் என்றுதான் ஆயிற்று.

“என்னய்யா சொல்றே… விடைதாங்கியில் அடிப்பட்ட மாடு இங்க சென்னைல மயிலாப்பூர்ல வீட்டு வாசல்ல நின்னுகிட்டிருந்துச்சா…”

“ஆமாங்க… அதைப் பார்த்த எனக்கு கையும் ஓடலை, காலும் ஓடலை… இருந்தாலும் ஐயா உடம்பு இழுக்கற இழுப்பை மனசுல வெச்சுகிட்டு நான் எதுவும் சொல்லலை.”

“ஆமா… நீ நல்லா பாத்தியா அந்த மாடுதானா?”

“நீங்க இப்படி கேப்பீங்கன்னு தெரியும். இப்போ நான் அடுத்து ஒன்றைச் சொல்லப் போறேன். இதைக் கேட்டா நீங்க ஆடியே போயிடுவீங்க…”

“என்னய்யா…?”

“ஆஸ்பத்திரிக்கு வெளியில ஒரு பெரிய வேப்ப மரம் இருக்குல்ல…”

“ஆமாம்…”

“அதுக்குக் கீழே போய் ஒரு பார்வை பார்த்துட்டு வாங்க. நான் இங்கேயே இருக்கேன்.”

-வேலாயுதம் அடுத்த குண்டை வெடித்தான். சிவப்பிரகாசத்துக்கு உச்சி முதல் பாதம் வரை ஒரு பரபரப்பு. தன் இன்-செய்த ஷர்ட்டை சற்று லூஸ் செய்து கொண்டார். கோல்ட் ஃபிரேம் கண்ணாடியைக் கழற்றி துடைத்து மாட்டிக் கொண்டார்.

“போங்க… போய்ப் பாருங்க. அப்பதான் உங்களக்கு விசயம் புரியும்.”

-அவன் மேலும் தூண்டிவிட தனது ஷ_ கால்கள் சப்திக்க நடக்க ஆரம்பித்தார்.

அதிகபட்சம் நூறடி தூரத்தில் ஆஸ்பத்திரி மெயின் கேட்டுக்கு அப்பால் தார்ச்சாலை ஓரமாக காலி இடம் ஒன்றில் பூதாகரமான வேப்ப மரம். அதன் பருத்த அந்த தண்டுப் பாகத்துக்கக் கீழ் ரத்தம் சொட்டும் கால்களுடன் அந்தக் காளை மாடு நின்று கொண்டு ஆஸ்பத்திரி கேட்டையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. அதன் அகண்ட கரிய விழிகளில் கோபம், சோகம் எல்லாம் ஒருசேரத் தெரிந்தது.

சிவப்பிரகாசம் ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டார்!

4

சிற்பக் கலையில் உலகிலேயே நாம்தான் முன்னோடிகள், ஓவியம் என்பது சேர்த்துச் செய்வது. சிற்பம் என்பது நீக்கிச் செய்வது. ஆம்… சிற்பசாஸ்திரம் இல்லாத ஒன்றை உருவாக்குவதில்லை. அது இருக்கின்ற ஒன்றைக் கண்டுபிடிப்பது. சிற்பம் என்பதற்குக் கணக்கு என்று ஒரு பொருளும் உண்டு. ஆம்… மிக கணக்காய் செயல்பட்டாக

வேண்டும். அடுத்து சிற்பம் செய்ய கூரான உளிகளுக்குத் தட்டையான தலையும் முக்கியம்.

இப்படியும் சொல்லலாம். மிகக் கூராகவும் அதே சமயம் மிகத் தட்டையாகவும் இருபுறம் கொண்ட ஒன்றால்தான் ஒரு சிற்பம் உருவாக முடியும். தட்டை பாகம் அடி வாங்கும். கூர்மையான பாகம் அந்த அடியைப் படர்த்தும். இரண்டும் ஒரு நொடியில் நிகழும் கணக்கில்தான் ஒரு கல்லுக்குள் ஒளிந்துள்ள சிற்பம் வெளியே வரும்.

கல் என்றால் 'படிப்பது' என்று ஒரு பொருள் உண்டு. படிப்பு அழியாதது. 'ஏழு பிறப்பும் தொடர்ந்து அது வரும்' என்கிறார் வள்ளுவர். கல்லும் அழியாதது. காலாகாலத்துக்கு அது அப்படியே இருக்கும். எனவே சிற்பம் என்பதன் பின்னே அழியாதன்மை உள்ளது. இப்படிப்பட்ட அழியாத சிரஞ்சீவியான சிற்பங்களை உருவாக்குபவர்களே சிற்பிகள்.

எவனொருவன் காலாகாலத்துக்குத் தன் பெயர் நிலைக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிறானோ அவன் சிற்பியாவான். எழுத்தாளர், கவிஞர் வரிசையில் சிற்பிகளும் அடக்கம். இப்படிப்பட்ட சிற்பிகளில் மயனுலகைச் சேர்ந்த தேவதச்சன் என்பவனும் ஒருவன்.

இவன் கற்சிலைப் படைப்பவன் மட்டுமல்ல. அவைகளுக்கு உயிர் தரும் ரகசியமும் அறிந்தவன்! எப்படி?

நந்தனாவின் பிரார்த்தனை அவ்வளவு சீக்கிரமாகப் பலிக்கும் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. அன்றைய காலைவேளையில் யதார்த்தமாக தினசரிப் பேப்பரைத் திறந்தவள், அதிர் வந்திருந்து ஒரு செய்தியைப் பார்த்து திக்குமுக்காடிப் போனாள்.

'மும்பை பிரபல தாதா சுட்டுக் கொலை' என்கிற தலைப்புச் செய்தியே அவளைப் பிரசாசமாக்கியது. அமெரிக்காவில் இருந்து வாங்கி வந்திருந்த ஒரு அழகிய களிம்புப் பொருளை முகம் முழுக்கப் பூசிக் கொண்டு சற்று விகாரமாக இருந்தவள் செய்தியைப் படிக்கவும் விழுந்து புரண்டாள். பேப்பரோடு நேராக சமையல் கட்டில் இருக்கும் மாமியை நோக்கித்தான் ஓடினாள்.

"மாமி… மாமி…"

"என்ன நந்தனா?"

"மாமி நான் என்னன்னு சொல்வேன்! அதை எப்படிச் சொல்வேன்! பேப்பரைப் பாருங்க. தெரியும்…"

-மாமியிடம் பேப்பரைக் காட்டினாள். மாமியும் வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு பக்திப் பரவசத்தில் கண் கலங்கினாள்.

“மாமி… நீங்க சொன்னது சத்தியம். நந்திகேஸ்வரர் என் கோரிக்கையை ஏத்து என்னைக் காப்பாத்திட்டார். ஒரு அசுரன் அழிஞ்சான். நான் தப்பிச்சுட்டேன்…”

“உண்மை தான் நந்து… ஆனா, இதை தயவு செய்து பிரஸ்தாபிக்காதே. யார்கிட்டேயும் சொல்லி பெருமைப்பட்டுக்காதே…”

“ஏன் மாமி… இது எவ்வளவு பெரிய விஷயம்…”

“பைத்தியமே… அந்த கிராமத்தக்குப் போனப்போ கோவில்ல குருக்கள் சொன்னது மறந்துபோச்சா…?”

“அட ஆமாம்ல… ஆமாம். எதனால மாமி இப்படி ஒரு கட்டுப்பாடு?”

“அதெல்லாமே ரொம்ப புதிரான விஷயம்தான். அவ்வளவு ஏன் அந்தக் கிராமமே ஒரு ஆச்சரியமான ஊர். ஈஸ்வரனும், பார்வதியும் வந்து நடமாடின ஊர். நந்தி ஸ்வாமியோட விளையாட்டு பூமி அது.”

“மாமி மாமி… எனக்கு இப்பவே அந்தக் கோவிலுக்குப் போய் சாமி கால்ல விழுந்து வணங்கி நன்றி சொல்லணும்போல இருக்கு மாமி.”

“ரொம்ப நல்ல எண்ணம். எப்பவும் பிரார்த்தனை செய்துக்கறது பெரிய விஷயமே இல்லை. ஞாபகமா அதை ஈடேத்துறதுதான் பெரிய விஷயம்…”

“மாமி நாம இன்னிக்கே கிளம்புவோமா?”

“பேஷா… நானும் சமையலை முடிச்சுட்றேன். குளிச்சு முழுகிட்டு மடியா கிளம்புவோம். வெண்ணேய் வாங்கி வச்சிருக்கேன். அதை சுண்டக் காய்ச்சி சுத்தமான நெய்யா உருக்கி எடுத்துக்கறேன். உன் கையால நெய் விளக்கு போடு ரொம்ப விசேஷம்.”

“அது என்ன மாமி நெய் விளக்குக்கு மட்டும் விசேஷம்கற ஒரு விஷயத்தை எல்லாரும் சேர்த்தே சொல்றாங்க.”

“நன்னா கேட்டே போ… சேஷம்னா முதல்ல என்னன்னு தெரிஞ்சுக்கோ.”

“என்ன மாமி…”

“சேஷன்னா அந்த பாற்கடல்ல பெருமாள் படுத்திண்டு இருக்காரே அஞ்சுதலை நாகத்துமேல... அந்த பாம்புக்குப் பேர்தான் சேஷன். அதாவது ஆதிசேஷன்.

கடல்னா உனக்கே தெரியும். அது ஒரு நீர்வெளி. அதுலையும் பாற்கடல்னா கேட்கவே வேண்டாம். பாலுக்கு வெள்ளை ரத்தம்னு இன்னொரு பேர் உண்டு. மனிதனோட முதல் உணவே அதுதான். மிருகங்களுக்கும் அதுதானே முதல் உணவு! தாய்ப்பால் அருந்தாத ஜீவன் எது?

அப்படி முதல் உணவா – முதல் சக்தியா காலத்துக்குமான தெம்பை கடலளவு கொண்டு அந்த கடல் மேல கருமையான விஷம் கொண்ட பாம்பை சுருண்டு படுக்க வெச்சு அதைக் கட்டிப்போட்டு அதன் மேலே படுத்திண்டுருக்கறவர்தான் மகாவிஷ்ணு.

பால்ல விஷம் கலந்தா என்ன ஆகும்?

அவ்வளவுதான் இல்லையா?

பாற்கடல்ல விஷம் கலந்தா என்ன ஆகும்? இந்த லோகமே அவ்வளவுதான்... அப்படி நிகழாம தடுத்துண்டு விஷத்தை உடைய ஆதிசேஷனையே தன் படுக்கையா ஆக்கிண்டவர் பெருமாள். ஆக்ககூடி சேஷன்னா அடங்கிக்கிடப்பவன். எப்பவும் பாம்பு கொத்தினா மரணம். அதுவே, சீறினா பயம். அது எதுவும் செய்யாம அடங்கிக் கிடந்தா அதன் மேல் பயம் கலந்த மரியாதை நமக்கு வரும் இல்லியா?

அதனால தான் விஷமான சேஷன் விஷம் விடாததால, அதைத் தனக்குள்ள அடக்கிண்டு விட்டதால விசேஷன் ஆனான்.

அப்படியே விசேஷம்கற வார்த்தைக்கு வா. தப்பில்லாத ஒண்ணு... துளி தவறிட்டாலும் பெரிய தப்பாயிட்ற ஒண்ணுன்னு இரண்டு பொருள், விசேஷம்கற வார்த்தைல இருக்கு.

இப்ப நெய் விளக்குக்கு வருவோம்.

நெய்யிங்கறது என்ன?

பாலுக்குள்ள ஒளிஞ்சிருக்கற ஒண்ணு. பால் ஒரு திரவம். குளிர்ச்சியானது. ஜீவனுக்கு ஆதாரமானது. இதுக்குள்ள இருக்கிற நெய்யை அப்படியே எடுக்க முடியாது. கடைஞ்சுதான் எடுக்கணும். ஒரு முயற்சி வேணும். அதாவது பாலை முதல்ல கறக்கணும். பிறகு

காய்ச்சணும். அப்பறம் அதோட மோரைச் சேர்த்து உரை கட்டணும். பிறகு காத்திருக்கணும். அப்புறம் தயிரான அதை மத்தால கடைஞ்சு அதுக்குள்ள இருந்து வெண்ணெயைப் பிரிச்சு எடுக்கணும். அதுக்கும் பிறகு வெண்ணெயை உருக்கினா நெய் வரும். அதாவது முதல் கட்டம் பசு, அடுத்த கட்டம் பால், அதுக்கடுத்த கட்டம் காய்ச்சுதல், நாலாவதா உரை கட்டுதல், அஞ்சாவதா தயிர் ஆக்குதல், ஆறாவதா தயிரைக் கடைதல், ஏழாவதா வெண்ணெய் எடுத்தல், எட்டாவதா வெண்ணெயை உருக்குதல், ஒன்பதாவதா கையில் அகப்பட்றதுதான் நெய்.

மனித வாழ்க்கைல எதுலையும் ஒன்பது நிலை உண்டு. கிரகங்களும் ஒன்பதுதான். இதுல நெய் சூரியனோட அம்சமாகும். நாம் அத்தனை பேரும் சூரியன் லேர்ந்து வந்தவாதானே? இந்த பூமி... இதுல வாழற உயிர்கள்... எல்லாம் சூரிய ஒளி இல்லேன்னா வாழ முடியுமா?

கண்ணுக்குத் தெரியற கடவுளர்கள் சூரிய சந்திரர்கள் தானே? மனசுல ஒரு ஒளி இருந்தா இருள் விலகி நிம்மதி... நல்ல அறிவாளியை ‘ஞான ஒளி உள்ளவர்’னு சொல்றோம் இல்லையா?”

சமையல்கார மாமியின் விளக்கத்திற்குள் நந்தனா தன்னையே தொலைத்திருந்தாள். அடேயப்பா... நெய் என்கிற ஒரு வஸ்துவுக்குப் பின்னால் இவ்வளவு விஷயங்களா?

அவள் முகத்தில் பிரமிப்பு பெருகி வழிந்தது. “என்ன நந்தா பாக்கறே...? நான் இன்னும் முழுசா சொல்லி முடிக்கலை... ‘ஒன்பதாவது கட்டத்துல கிடைக்கற நெய், ஒளி தரும் சூரியனோட அம்சம்’னு சொன்னேன். அந்த சூரியனைக் கொண்டு திருச்சன்னதியில் விளக்கு போடும்போது அந்த விளக்கொளியிலயும் பல ஜீவ வாயுக்கள் உற்பத்தியாகறது. இடியும், மின்னலும் இல்லேன்னா எப்படி மழை மேகத்தால மழையைத்தர முடியாதோ, அப்படி நெய் விளக்கும் அதோட வாயுக்களும் இல்லேன்னா, அங்க இருக்கற சான்னித்தியம் நமக்கு வசப்படாது.

நெய் விளக்கு சூழ்நிலையை சரி பார்க்காம எரியும். நல்ல மணமும் அங்க இருக்கும். எல்லாத்துக்கும் உச்சமா நெய் வேணும்னா பசு வேணும். பசுவை போஷிச்சாதான் நெய் கிடைக்கும்.

பசு ஒண்ணும் சாதாரண ஜீவன் இல்லை. இதோட உடம்புக்குள்ள முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் இருக்கான்னு சொல்வா. அதனாலதான் அதோட மூத்திரம் கூட மருந்தா பயன்பட்றது. மற்ற மூத்திரம்லாம் நாறும். புழு, பூச்சிகளை உருவாக்கும். கிருமி பெருகும். பசுவோட மூத்திரத்துல அப்படி நிகழாது.

பசுவோட பால், அதோட மூத்திரம், அதோட தயிர், அதோட நெய், அதோட மோர் இந்த ஐந்தையும் சம அளவு கலந்து செய்யற ஒரு வஸ்துவுக்கு பஞ்சகவ்யம்னு பேர். இதைத் தோட்டத்துல செடிகொடிகள் மேல தெளிச்சா அதெல்லாம் அப்படி வளரும். அங்க கிருமிகள் வளராது. செடி கொடிகளும் ஒரு பங்குக்கு இரு பங்கு விளைச்சல் தரும்.”

-மாமி ஒரு மாதிரி பேசி முடித்தாள். நெய்யில் தொடங்கியவள் பஞ்சகவ்யத்தில் முடித்தாள்.

“மாமி... அப்ப மாடுகள்ல பசுக்களுக்குத்தான் முதல் மரியாதையா... காளை வெறும் உழைக்க மட்டும்தானா?” – என்று நந்தனாவும் கேட்டாள்.

“நீ எங்க வரேன்னு எனக்குத் தெரியறது... பசுவுக்கு ஒரு தூண்டுதலும் அது கன்னு போடவும் காளைன்னு ஒண்ணு வேணுமே! பசுவுக்குள்ள எல்லாம் அடக்கம்: ஆனா, அந்தப் பசு ஒரு காளைகிட்ட அடங்கினாதான் இன்னொரு பசுவோ, இன்னொரு காளையோ உருவாக முடியும். யோசிச்சு பார்...”

“அதனால...”

“அதனாலதான் அந்த ஈஸ்வரன் காளையைத் தன் வாகனமா – தன்னையே தாங்கற ஒரு சக்தியா ஆக்கிண்டான்.”

“ரொம்ப சந்தோஷம் மாமி... ஸ்டார்ட், ரெடி, ஆக்ஷன், கேமராங்கற சப்தத்தையே கேட்டுகிட்டு இருந்த எனக்கு உங்களால இன்னிக்கு நிறைய விஷயங்கள் தெரிய வந்தது. இனி எந்த கோவிலுக்குப் போனாலும் சுத்தமான நெய்யைக் கொண்டே நெய் விளக்குப் போடுவேன். அந்த விளக்கு ஒளி பல இருளைப் போக்கட்டும். போங்க... போய் முதல்ல நெய்யை ரெடி பண்ணுங்க. நானும் கிளம்பறதுக்குத் தயாராகறேன்...”

நந்தனா ஒரு புதுத் தெளிவுடன் பாத்ரூம் நோக்கி நடந்தாள். மாமியும் ‘ஈஸ்வரா’ என்று நெகிழ்வுடன் கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டாள். அவளுக்கு நந்தீஸ்வரரின் கருணையும், நந்தனாவுக்கு அருளிய வேகமும் சிலிர்ப்பை உண்டு பண்ணியிருந்தது. தன் வாழ்நாளில் மாதி நந்தியிடம் எந்த வேண்டுதலும் வைத்ததில்லை. நந்தனாவுக்கு நிகழ்ந்த வேகம் அவளுக்குள்ளும் ஒரு புதிய கோரிக்கையை எழுப்பியிருந்தது. நந்தி தரிசனம் செய்யும் போது அந்தக் கோரிக்கையை நந்தியின் காதில் போட்டு விடத் தீர்மானித்தவளாக சமையல்கட்டு நோக்கி நடந்தாள்

மாமி!

5

இந்த உலகில் படைக்கும் தொழிலுக்கு அதிபதி பிரம்மன்தான். கவிஞர்கள், கதாசிரியர்களும் பிரம்மாக்களே. ஏனென்றால் இவர்களும் சுயமாக இவர்களுக்குள் இருந்து படைப்பதால்… இவர்கள் வரிசையில் ஓவியர்களும், சிற்பிகளும்கூட சேருகின்றனர். ஆனால் ஓவியன், எழுத்தாளன், கவிஞனைவிட சிற்பி சற்று பின்தங்கியே நிற்கிறான். மற்றவர்கள் பல காட்சிகளை மனதில் தூண்ட வல்லவர்கள். ஆனால், சிற்பியோ ஒரு காட்சியாக ஒரே ஒரு உருவத்தை மட்டும் மனதில் நிறுத்துவான். ஒரு சிற்பம் என்பதும் ஜடமாகவே கருதப்படுகிறது. பார்ப்பவர்கள் மனங்களில்தான் அது பலவித எண்ணங்களை ஏற்படுத்துகிறது. இந்த விஷயம் சிற்பி தேவதர்சனை வெகுவாக சிந்திக்க வைத்தது. ‘உயிரைக் கொடுத்து வடிக்கும் ஒரு சிலையை உயிரில்லாத ஜடம் என்று கூறி விடுகின்றார்களே’ என்று யோசித்தவன், கற்சிலைக்கும் உயிர் கொடுக்க தீவிரமாக சிந்தித்தான். அப்போதுதான் அவன் ‘உயிர் என்பது ஓயாமல் இயங்கும் ஒன்று’ என்று கண்டுகொண்டான். ‘அது ஓயாமல் இயங்க – நில்லாமல் ஓட வேண்டும்’ என்பதையும் அறிந்தான்.

உடம்பில் ரத்தம் நிற்காமல் ஓடும் வரைதான் இதயமும் இயங்கும். இது இயங்குவதால் அது ஓடுகிறது. அது ஓடுவதால் இது இயங்குகிறது என்று எப்படி வேண்டுமானாலும் வைத்துக்கொள்ளலாம்.

ஒரு கற்சிலைக்குள் அப்படி ஓயாது இயங்கும் விஷயத்தையும், ஓயாமல் ஓடும் விஷயத்தையும் புகுத்த வழி இருக்கிறதா என்று யோசித்தான்.

ஆஸ்பத்திரிக்குள் நுழைந்த சிவப்பிரகாசம் முகத்தில் நிறையவே பீதி. அதை நாகநாதன்பிள்ளையின் மனைவி லட்சுமி துல்லியமாகவே கவனித்தாள். பிள்ளையும் கலங்கிப் போய் படுத்திருந்தார். அவரும் சிவப்பிரகாசத்தின் பீதி நிரம்பிய முகத்துடன் பார்த்து உள்ளுக்குள் பயந்தார்.

“அண்ணே… என்னண்ணே ஆச்சு, ஏண்ணே ஒரு மாதிரி இருக்கீங்க…?”

“ஒண்ணுமில்லம்மா…”

“அப்பறம் எதனாலண்ணே வேலாயுதம் இந்த நேரத்துல எனக்கு வேலையே வேண்டாம்னு போனான்?”

“சொல்றேம்மா… சொல்றேன்.” – சிவப்பிரகாசம் அவளை சமாதானப்படுத்திக் கொண்டே நாகநாதன் பிள்ளையிடம் சென்றார்.

பிள்ளை கோணிய வாயுடன் பார்த்த விதமே கண்ராவியாக இருந்தது. சிவா… சிவா… என்று அவர் சிவப்பிரகாசம் ஆசையாகக் கூப்பிடுவார். அப்போதே அந்த இரண்டெழுத்து வார்த்தைகூட அவர் நாவில் அகப்பட மறுத்தது. ‘ஹி…ஹி…ஹி…’ என்று கோணிய உதடுகளுக்குள் ஒருவிதக் காற்று சப்தம்.

“நாகநாதா… சிரமப்படாதே! வேலாயுதம் விடைதாங்கிக்கு போனப்போ நடந்த சம்பவத்தை எல்லாம் சொன்னான். என்னால முதல்ல நம்ப முடியலை. நீ மோதி காயம்பட்ட மாடு இப்ப ஆஸ்பத்திரி வாசல்லதான் இருக்கு… அதுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புதான் உனக்கும் எதிரொலிச்சு நீயும் இப்படி படுத்த படுக்கையாகிட்டே. போனா போகட்டும். அடுத்து என்ன செய்யறதுன்னு பார்ப்போம்.”

சிவப்பிரகாசம் பிள்ளையிடம் சொன்னது லட்சுமிக்கு புரியாத ஒன்றாகவே இருந்தது.

“அண்ணே என்னண்ணே சொல்றீங்க, மாடு, காயம்னுல்லாம்…”

“ஆமாம்மா… விடைதாங்கிங்கற கிராமத்துக்கு நிலம் வாங்கப் போனவன் வர்ற வழில ஒரு மாட்டு மேல காரை ஏத்தி அதை காயப்படுத்திட்டான்.”

“ஐயோடா…”

“இப்ப கத்தி என்னம்மா பிரயோஜனம். அங்க மாட்டுக்கு கால் போச்சு. இங்க இவனுக்கும்…”

“அப்படியா… கால் போன மாடா இப்ப இங்க வந்துருக்கறதா சொன்னீங்க…”

“ஆமாம்மா… அடிப்பட்ட பாம்புதான் சும்மா விடாது. சுத்தி வரும்னு கேள்விப்பட்டிருக்கேன். வெரி ஃபர்ஸ்ட் டைம் ஒரு மாடும் வரும்கறது இப்பத்தான் எனக்கே தெரிய வந்துருக்கு…”

“என்னால நம்ப முடியலையே…”

“நான் அதையும் கடந்த நிலைல இருக்கேம்மா. ஒரு மாட்டு மேல காரை ஏத்தினாக்கா ஏத்தினவன் கை, கால் இழுத்துக்கும்னா, இந்த நாட்டுல ஆயிரக்கணக்கான பேர் கை, கால் இழுபட்டு கிடக்கணும். இதை எப்படி

எடுத்துக்கறதுன்னே தெரியலை எனக்கு…?

-சிவப்பிரகாசம் தாராளமாகவே அலுத்துக் கொண்டு தாராளமாகவே குழம்பியும் போனார். அப்போது திரும்பவும் வேலாயுதத்தின் குறுக்கீடு.

“ஐயா…”

“என்ன வேலாயுதம்?”

“நீங்க என்ன நினைக்கறீங்கன்னு எனக்கு நல்லாவே தெரியுதுங்க. நான்கூட ஒரு மாடுதானேன்னு சாதாரணமாகத்தான் நினைச்சேன். ஆனா, விடைதாங்கிங்கற ஊர்ல காளை மாடுகளை கடவுளா நினைக்கறாங்க. உங்களுக்கு ஒரு ஆச்சரியமான விஷயத்தையும் சொல்றேன். கேட்டுக்குங்க. அங்க வயல்ல உழறதுக்கு யாரும் காளை மாட்டைப் பயன்படுத்தறதில்லை. எருமையைத்தான் பயன்படுத்தறாங்க.”

“காரணம்…?”

“அந்த ஊர் வரைல காளைமாடுதான் சாமியாம். அதாவது நந்தி…”

“அதுக்கும் இங்க நாகநாதனுக்கு கைகால் இழுத்துட்டதுக்கும் என்னய்யா சம்பந்தம்?”

“நம்ம ஐயா பண்ணது சாமி குத்தமாச்சுங்களே…”

“என்னய்யா சொல்றே…? சாமி குத்தம்னா – கார் போற வழியில அந்த மாடு மட்டும் நகர மாட்டாம நடுரோட்டுல போகலாமா?”

“அதுக்காக அது மேல காரை ஏத்தலாம்ங்கறது அதிகபட்சம்தாங்களே!”

“நீ ஓட்டலைங்கற தைரியத்துல பேசறியா?”

“இல்லைங்க… நியாயத்தைப் பேசறேன். எனக்கென்னவா அந்த மாடு சும்மா விடாதுன்னுதான் தோணுது.”

“அட போய்யா… சினிமாவுல கூட நான் இப்படி எல்லாம் பாக்கலை…”

-இருவரும் மாறி மாறி பேசிக்கொள்ள, இடையில் லட்சுமி சரேலென்று அந்த இடத்தை விட்டுக் கிளம்பி விட்டாள். அவள் நடையில் ஒரு அசாத்ய வேகம். ஆஸ்பத்திரியைவிட்டு வெளியே சென்றவள், வேப்ப மரத்தடியில் நிற்கும் அந்த மாட்டையும் பார்த்தாள்.

அதன் காலின் பின் தொடையில் சிவப்பாக ரத்தம் உறைந்து போயிருந்தது. முன்காலிலும் நல்ல சிராய்ப்பு. அதன் கண்கள் பளபளவென்று கறுப்பு முத்து போல மின்னிக்கொண்டிருந்தன.

மூக்குப் பாகம் வியர்த்து நீர்ப் பொட்டுகள் தெரித்தன. நல்ல விடைத்த கொம்பு. அதில் கத்தி போல கூர்மை. லட்சுமி அதன் முன்னால் நின்று கண்ணீர் திரள கைகளைக் கூப்பினாள். அப்படியே மண்டியிட்டு தரையோடு தரையாக முட்டிக்கொண்டு அழத் தொடங்கிவிட்டாள்.

நிமிர்ந்து பார்த்தவளுக்கு ஆச்சரியமாகி விட்டது. அதுவரை அங்கே நின்று கொண்டிருந்த காளையைக் காணவில்லை. நாலா பக்கமும் பார்வையை வீசி வீசிப் பார்த்தவள், கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே திரும்பும் போது ஆஸ்பத்திரி கேட் செக்யூரிட்டி அவளை சற்று வினோதமாகப் பார்த்து 'யாரைம்மா பாக்கறீங்க… யாரை தேட்றீங்க?' – என்று கேட்டான்.

"இங்க ஒரு மாடு நின்னுகிட்டிருந்துச்சே… அதைக் காணோமேன்னு பார்த்தேன்."

"எங்கம்மா… இங்க மாடே வரலியே…"

"இல்லையே… கால்ல ரத்தக்கட்டோட நின்னுகிட்டிருந்தத நான் பார்த்தேனே."

"நீங்க மரத்தடில வெறும் தரைல கும்புட்டு வழுந்ததை நானும் பார்த்தேன். வேப்ப மரத்தைக் கும்புட்றதா இல்ல நான் நினைச்சேன்?"

-அவன் சொல்லச் சொல்ல லட்சுமிக்குக் குழம்பியது. அது எப்படி தன் கண்ணில் பட்ட மாடு அவன் கண்ணில் படாமல் போனது? தொடர்ந்து அவனிடம் பேசாமல் அந்தக் குழப்பத்தோடு உள்ளே நுழைந்தாள்.

வார்டுக்குள் நுழைந்தவள் எதிரில் சிவப்பிரகாசம்.

"எங்க லட்சுமி போய்ட்டே?"

"அந்த மாட்டோட கால்ல போய் விழுந்துட்டு வரேண்ணே…"

"நினைச்சேன். அது உன்னை எதுவும் பண்ணலியே."

"நந்திண்ணே… கும்பிட்டு விழறோம். அப்படி இருக்க அது என்ன பண்ணிடும்?"

"சரி இப்பவும் இருக்கா?"

“இல்லண்ணே… கும்பிட்டு எழுந்து பார்த்தா அதைக் காணோம்.”

“எல்லாமே மாயமால்ல?”

“மாயமாவா…? என் கண்ணுக்குத் தெரிஞ்ச அந்த மாடு மத்தவங்க கண்ணுக்குத் தெரியலை. கேட் செக்யூரிட்டி ‘என்னங்க மரத்தைப் போய் கும்புட்றீங்க’ன்னு கேக்கறான்.”

“அப்படியா?”

“ஆமாண்ணே… எனக்கென்னவோ நந்திசாமி நான் கால்ல விழவும் சமாதானம் ஆயிட்ட மாதிரி தெரியுது. இருந்தாலும் இன்னொரு எண்ணம்.”

“என்னம்மா?”

“விடைதாங்கி ஊருக்கே போய் அந்த நந்திசாமிக்கு அபிஷேக அர்ச்சனையே பண்ணி பரிகாரம் தேடிக்கலாம்னு பாக்கறேன்.”

“நானும் கிட்டத்தட்ட அப்படித்தான் நினைச்சேன். இந்த சிக்கலுக்கெல்லாம் விடை, விடைதாங்கி கிராமத்துல தான் இருக்குது.”

“அப்ப நாளைக்கே இரண்டு பேரும் கிளம்புவோமா?”

“நிச்சயமா… எங்க அந்த வேலாயுதம்…” – சிவப்பிரகாசம். கேட்கும்போதே வேலாயுதம் முன் வந்தான்.

“வேலாயுதம், வேலையை விட்டுல்லாம் போகாதே. விடைதாங்கிக்கு நாளைக்கு போறோம். அம்மா சொன்னதைக் கேட்டேல்ல. அங்க போய் அபிஷேக ஆராதனை செய்யறோம். நீ சொன்ன மாதிரி இது சாமி குத்தம். சாமி குத்தத்தை பரிகாரங்களால்தான் நேர் பண்ணிக்க முடியும்.”

-வேலாயுதம் பதிலுக்கு வேகமாகத் தலையை ஆட்டினான். அதே வேளையில் சிவப்பிரகாசம் மனதுக்குள் மட்டும் வேறு மாதிரியும் ஒரு எண்ணம்!

6

தேவதச்சன் சிற்ப சாஸ்திரத்தின் எல்லா நுணுக்கங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்துவிட்டான். ஒரு சிற்பம் செதுக்க எப்படிப்பட்ட கற்களைத் தேர்வு செய்யவேண்டும் என்பதிலிருந்து முதலில் எந்த பாகத்தில் இருந்து சிற்பத்தைத் தொடங்கவேண்டும் என்பது வரை அவ்வளவையும்

அனுபவ பூர்வமாகவே அறிந்து கொண்டவன். உயிருள்ள உருவங்களைப் போலவே சிலைகளை வடித்துக் காட்டினான். முகத்தில் குறுநகை, கோபம், கண்களில் ஆவேசம், கேலி என்று எல்லா உணர்வுமே அவன் உள் மூளையில் சாத்தியமாயிற்று. பார்ப்பவர்கள் தத்ரூபமாக உள்ளது என்று பாராட்டினார்கள். ஆனால், 'அவைகளுக்கு உயிர்கொடுத்து உலவ வைக்க முடியவில்லையே' என்கிற ஒரு கவலையும், எதிர்பார்ப்பும் அவனை ஆட்டிப் படைத்தது. அவன் ஏற்கனவே 'உடம்புக்குள் - அதாவது தேகத்துக்குள் இடையறாது ஓடும் ஒரு விஷயம்தான், இயங்கும் விஷயமாக மாறி உயிரைப் பிடித்து வைத்து இயக்குகிறது' என்பதை அறிந்திருந்தால் கற்சிலைக்குள் ஓடும் விஷயமாக எதைப் புகுத்துவது என்கிற கேள்வி அவனுக்குள் பிரதானமாயிற்று. கற்சிலைக்குள் வெற்றிடமே கிடையாது... எனவே அதனுள் எதையும் புகுத்த முடியாதே என்றே முதலில் கருதினான். அப்பொழுதான் அவனுக்கு விடை தாங்கியின் விடையே விடையாகக் கிடைத்தது.

அது என்ன விடை?

மீண்டும் நந்தனா.

இந்த முறை நந்தனா வெகு எளிமையாக ஒரு நூல் புடவையாகக் கட்டிக்கொண்டு ஒரு நடுத்தட்டு குடும்பப் பெண் போல் இருந்தாள். சுத்தமாக மேக்கப்பே இல்லாத முகம். ஊன்றி கவனித்து 'நீங்க நந்தனாதானே?' என்று யாராவது கேட்டால் கூட 'சேச்சே நானில்லை...' என்று சமாளித்து விடலாம்.

கோவிலுக்குள் அவளும் மாமியும் நுழைகிறபோது அப்படித்தான் ஆகிவிட்டது. ஒரு ரசிகன் அவள அடையாளம் கண்டு கொண்டு அவள் பின்னாலேயே நடந்தான். அவள் நின்றால் அவனும் நின்றான். அவள் நடந்தால் அவனும் நடந்தான். அவளுக்குள் குமுறிக் கொண்டு வந்தது மாமி காதைக் கடித்தாள்.

"மாமி... ஒருத்தன் ஃபாலோ பண்ணிண்டே வரான்."

"நீ விடு... நான் பார்த்துக்கறேன்." – மாமி அவளிடம் சொன்ன கையோடு அவனை அருகில் அழைத்தாள்.

"யாருப்பா நீ... என்ன வேணும் உனக்கு?"

"மேடத்தோட கையெழுத்து."

“இவ கையெழுத்து உனக்கெதுக்கு?”

“என்னம்மா நீங்க… மேடம் யாருன்னு நான் கண்டுபிடிச்சிட்டேன்.”

“யாரு?”

“இவங்க ஆர்ட்டிஸ்ட் நந்தனாதானே?”

“நினைச்சேன். இப்படித்தான் ரொம்ப பேர் கேக்கறாங்க. இவ நந்தனா கிடையாது. தெரியாத்தனமா அவளோட ஜாடைல பொறந்துட்ட வசந்தி இவ…”

“வசந்தியா…?”

“ஆமாம்… போய் வேலையைப் பார். நந்தனாவே வந்தாலும் அவ பின்னாடி சுத்தாதே. நடிகை பின்னால சுத்தினா உருப்படாமதான் போவே.”

-பாட்டி ஒரு போடு போட்டு அனுப்பி வைத்தாள். நந்தனாவுக்கு அப்பாடா என்று இருந்தது. சன்னதியை நெருங்கும்போது நல்ல வேலையாக சொற்ப கூட்டம்தான் இருந்தது. முட்டாக்கு போட்டுக் கொண்டிருந்ததால் அவர்களில் யாரும் நந்தனாவை அடையாளம் கண்டு கொள்ளவில்லை. ஒரு வாண்டு மட்டும் திரும்பித் திரும்பி பார்த்துக்கொண்டே போனான். “டி.வி.யில் பார்த்த ஆன்ட்டி” – என்று அவன் குறிப்பிடுவது தேய்ந்து போய் அவள் காதிலும் விழுந்தது.

“சினமாவை விட இப்ப டி.வி. தான் பவர்ஃபுல்லா இருக்கு” – என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே நந்தனாவும் முட்டாக்கை விலக்கினாள்.

குருக்கள் ஆடையாளம் கண்டு கொண்டார்.

“வாங்கோ… வாங்கோ… நீங்கதானே?” என்று விஸ்தாரமானார்.

“ஆமாம்… நந்தாவோட வேண்டுதல் பலிச்சிடுத்து. அவளுக்கு அப்படி ஒரு சந்தோஷம். அர்ச்சனை பண்ணி காணிக்கை செலுத்திட்டுப் போகத்தான் வந்துருக்கா…” என்றாள் மாமி. பேச்சோடு அவள் கைகள் அர்ச்சனை பிரசாதமான தேங்காய், பழம், புஷ்பங்களை எடுத்து தட்டில் வைத்து நீட்டினாள். குருக்களும் வாங்கிக் கொண்டார். முகத்தில் ஏராளமான புன்னகை.

“எனக்குத் தெரியும்… எங்க ஸ்வாமி முதல் முதலா யார் எதைக்கேட்டாலும்தான் அள்ளிக் கொடுத்துடுவாரே… என்ன…

உங்களோட ஜோடியா தொடர்ந்து நடிக்கற சிவராஜையே கல்யாணம் பண்ணிக்கனும்னு வேண்டிண்டேளாக்கும்...” – என்று அவராக ஒரு விஷயத்தைக் கேட்டார். நந்தனாவுக்கு பகீர் என்றது. மாமிக்கோ அப்படிக்கூட அவள் கேட்டிருக்கலாம் என்று தோன்றியது. நந்தனா மலங்க மலங்க மலங்க மாமியைத்தான் பார்த்தாள்.

“நீங்க சரியா சொன்னேள்... நந்தனா சினிமால நடிச்சாலும் ரொம்பக் கட்டுப்பாடானவ. நெருப்பு மாதிரி இருந்தாலும் நடிகைன்னாலே கல்யாணம்னு வரும்போது ஒரு சந்தேகம், சங்கடம்லாம் வந்துட்றது. பத்து பேருக்கு ஒருத்தர் வாழ்க்கைதான் நல்லபடியா இருக்கு. நந்தனாவுக்கும் நல்ல பிள்ளையாண்டான் மாப்பிள்ளையா வரணும்கறதுதான் பிரார்த்தனை” – என்று மாமி ஒரு மாதிரி பூசி முடித்தாள்.

“மாப்பிள்ளை யார் சிவராஜ்தானே?”

“அதான் இல்ல... கூட நடிச்சா கல்யாணம் பண்ணிக்கணுமா என்ன? இந்த மாப்பிள்ளை பிள்ளையாண்டன் வேற ஒருத்தன்...”

“என்கிட்ட கூடச் சொல்லக்கூடாதாக்கும்?”

“இல்ல... சொன்னா தெரியாது... இந்த புள்ளையாண்டன் அமெரிக்காவுல இருக்கான்.”

“அப்படியாக்கும். ரொம்ப சந்தோஷயம்...” என்றபடி அர்ச்சனை செய்ய உள்ளே சென்றார். நந்தனா, மாமியை அதிர்ச்சியையும், ஆச்சரியத்தையும் கலந்து கொண்டு பார்த்தாள். மாமி உதட்டில் கையை வைத்து “அமைதியாகக் கும்பிடு. எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்’ என்கிற மாதிரி பார்த்தாள்.

குருக்கள் அர்ச்சனையை முடித்தார்.

வெளியே வந்து பிரசாதத்தையும் தந்தார்.

நந்தனா தட்டில் நூறு ரூபாயைப் போடவும் சற்று பதறிப்போய். “முதல்ல பணத்தை எடுங்க...” என்றார்.

“ஏன்?”

“அர்ச்சனைக்கு இங்க 18 ரூபாய்ன்னு ஒரு கணக்கு இருக்கு. அதுக்கு மேல வேண்டாம். நாங்க வாங்கவும் கூடாது” என்றார்.

“போன தடவை வந்தப்ப தட்டுல 500 ரூபா போட்டேனே… அப்ப நீங்க ஒண்ணும் சொல்லலியே?”

“நான் அப்ப கவனிக்கல. ஆனா, அந்தப் பணத்தை தனியா எடுத்து வெச்சுட்டேன். இருங்கோ வர்றேன்.” – என்று உள்ளே போய் அந்த 500 ரூபாய்த் தாளையும் எடுத்து வந்தார்.

“ஏன் இப்படி…? அது என்ன 18 ரூபாய் கணக்கு?”

நந்தனா விடவில்லை.

“வாங்கோ… அம்பாளை சேவியுங்கோ. அப்படியே நந்தீஸ்வரரையம் சேவிச்சுட்டு வாங்கோ. பிறகு விபரமா சொல்றேன்.” – என்றபடி அம்பாள் சன்னதி நோக்கி நடந்தார்.

கடந்த கால ஆலயம்… எங்கு பார்த்தாலும் கருங்கற்கள். நடக்கின்ற நடை தளத்தில் இருந்து சுவர்கள் வரை அவ்வளவும் கருங்கற்கள். அந்தக் கற்களில் நிறைய கல்வெட்டுச் செய்திகள்.

பெரிய அளவில் மின்விளக்கில்லை. எனவே இருண்டிருந்தது. வௌவால் அடைந்திருந்ததால் அதன் கழிவுகள் ஒருவித நாற்றமாக மூக்கை நிரடிக் கொண்டிருந்தன.

“பார்த்து வாங்கோ…” என்று முன்னால் நடந்தார். அம்பாள் சன்னதியில் அர்ச்சனையையும் முடித்தார். இறுதியாக நந்தீஸ்வரர் சன்னதிக்கு வந்தனர்.

ஒரு வெட்ட வெளியில் தனியாக ஒரு கல் மண்டபத்துக்குள் நந்தியெம்பெருமானுக்கு சிலை. எல்லாக் கோவில்களிலும் நந்தி லிங்கத்தைப் பார்த்தபடிதான் இருப்பார். இங்கே மட்டும் திரும்பி வாயில் கதவைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தார். பிருஷ்டபாகம்தான் லிங்கத்தைப் பார்த்த படி இருந்தது. நந்தனாவுக்கு அதையெல்லாம் கேட்கத் தெரியவில்லை. ஆனால், நந்தீஸ்வரரைப் பார்க்கவும் அவள் மனதில் பக்திப் பரவசம். போன முறை வந்தபோது அந்த தாதா விஷயம் மனதை அமுக்கிக் கொண்டிருந்தது. இம்முறை மனசு காற்றுபோல லேசாக இருந்தது. நிம்மதி என்பதற்கு அர்த்தம் அங்கே இருப்பது போல கூடத் தோன்றியது. மாமி பிரசாதக் கூடையை நந்தனா கையில் கொடுத்துவிட்டு நேராக நந்தீஸ்வரர்முன் சென்று சாஷ்டாங்கமாக மண்டியிட்டு விழுந்து வணங்கினாள். பின் எழுந்து அதன் காதருகே சென்றவள் லேசாகக் கண் கலங்கினாள்.

“என்னை சீக்கிரம் கூட்டிக்கோ...” என்று மரணத்தைத் தான் ஒரு வரமாகக் கேட்க நினைத்திருந்தாள். ஆனால், குருக்கள் நந்தனாவின் கல்யாணம் பற்றிப் பேசி அவள் மனதை மாற்றிவிட்டிருந்தார்.

தனக்காகக் கேட்டால்தான் வரமா என்ன...? நந்தனாவும் தன் பேத்தியைப் போலத்தான்... அவளுக்கொரு நல்ல வாழ்க்கை அமைய வேண்டும். விதி அவளை நடிகையாக்கி கண்டகண்ட தாதாக்கள் எல்லாம் மிரட்டிப் பணிய வைக்க வேண்டிய ஒரு சூழலை உருவாக்கிவிட்டது. இதிலிருந்து அவள் மீள வேண்டும். அவள் நடிகையாகி சம்பாதித்தது போதும். அவளுக்கு ஒரு நல்ல குடும்ப வாழ்க்கை வேண்டும். ஒரு பெண்ணுக்குத் தாய்மை தான் பரிபூரணம். ஆதை ஒரு கணவனால்தான் தரமுடியும். அந்தப் பரிபூரணத்தைத் தருவதால்தான் கணவன் என்பவன் ஒரு பெண் வரையில் உயிரைவிட மேலானவனாக ஆகிவிடுகிறான். மாமிக்கும் திருமணம் ஆயிற்று. ஆனால், திருமணம் ஆன வருடமே மாமியின் கணவரை காசநோய் வந்து கொண்டு போய் விட்டது. கூடவே பிளேக் வேறு!

அந்தக் காலத்தில் பிளேக் நோய் படுத்திய பாடு கொஞ்சம் நஞ்சமில்லை. குடும்பத்திற்கொருவர் அதனால் இறந்து போயிருந்தனர்.

ஆசாரமான குடும்பம். வைதீகமும் கட்டுப்பாடும் பிரதானமான வாழ்க்கை வேறு. எனவே எவரும் மாமி வரையில் மறுமணம் பற்றி நினைக்கவில்லை. அதனாலேயே பிள்ளை குட்டி என்று எதுவும் அவளுக்கு இல்லாமல் போய் அவள் வாழ்க்கை ஏதோ அப்படியும் இப்படியும் ஆற்று வெள்ளம் போலப் புரண்டு புரண்டு ஓடியது.

அவளுக்கு நிறைய துன்பத்தைத் தந்த அதே விதி அவளுக்கென பிரத்யேகமாக கைமணத்தைத் தந்திருந்தது. ஒரு கறிவேப்பிலையைக் கிள்ளிப்போட்டு அவள் துவையல் அரைத்தாலும் அதில் வாசம் வீசியது. புளியைக் கரைத்து அதில் ஒரு சிட்டிகை மிளகுத்தூளைப் போட்டு இறக்கினாலும் அந்த மணம் ஊரையே கட்டிற்று. அந்த வித்தைதான் நந்தனா வீட்டில் அவளை சமையல்காரியாக்கியது.

நந்தனாவுக்குத் தாய் தந்த இல்லாததால் மாமியால் அந்த இடத்திலும் நடமாட முடிந்தது. நந்தனாவுக்கு இப்பொழுது மாமிதான் எல்லாம்... அப்படிப்பட்ட நந்தனாவுக்காக நந்தீஸ்வரனிடம் ‘அவளுக்கொரு நல்ல கணவனைக் கொடுத்து இந்த நடிப்பு வாழ்க்கையிலிருந்து விடுதலை வாங்கிக் கொடு...’ – என்று கேட்பதில் தவறில்லை என்று எண்ணியவள், அதையே நந்தீஸ்வரர் காதிலும் பிரார்த்தித்து முடித்தாள்.

குருக்களும் வந்து சேர்ந்தார்.

சற்றுத் தள்ளி அமர்ந்து பேசத் தோதாக் கல்மண்டபம்.

“செத்து உக்காந்து பேசலாம் இல்லையா?” என்று கேட்டபடியே போய் உட்கார்ந்தார்.

நந்தனாவும் மாமியும் சற்றுத் தள்ளி அருகருகே அமர்ந்து கொண்டனர்.

“இப்ப கேளுங்க. உங்க கேள்விகளை...” அவரே ஆரம்பித்து வைத்தார்.

“இல்ல... இந்த 18 ரூபாய்ங்கறது என்ன கணக்கு?”

“ஒரு நபர் 18 ரூபாயை அர்ச்சனை வரியா செலுத்தினா போதும்கறது உத்தரவு. இந்த சன்னதியில சேவைதான் பிரதானம். தப்பித்தவறி இங்க வருவமானம்கற கோணத்துல போய்டக் கூடாது.”

“நீங்க கேட்டாதான் தப்பு... நாங்களா கொடுத்தாக் கூடவா?”

“நிச்சயமா... பணம் அதிகமா வந்தா ஆசையும் அதிகமாகும். டி.வி., ஃபிரிட்ஜ்னு வாங்கச் சொல்லும். ஆசாரத்தை விட்டு வெளியே போவோம்.”

“டி.வி., ஃபிரிட்ஜ் எல்லாம் இன்னிக்கு அவசியம் ஆச்சே. விஞ்ஞானம் நமக்குத் தந்திருக்கிற வரப்பிரசாதம் ஆச்சே...”

“நாங்க அப்படி நினைக்கல. டி.வி. வீட்டுக்குள்ள நுழைஞ்சு மனசைக் கெடுக்கற ஒரு வஸ்து. ஃபிரிட்ஜ் எல்லாத்தையும் பாதுகாக்கறதா சொல்றேள். ஆனா, உண்மைல அது பழசைத்தான் நமக்குத் தருது. காயோ, கறியோ, தயிரோ, பாலோ மிச்சம் வைக்காம அப்பப்ப சாப்பிடணும். வீணா போறதுன்னு அதை ஃபிரிட்ஜ்ல வெச்சு அதோட இயல்பைக் கெடுத்துட்றோம். உண்மைல அப்ப பறிச்ச காய்கறிக்கும், அப்ப கறந்த பாலுக்கும் இருக்கற சக்தியும், ஜீவனும் ஃபிரிட்ஜ்ல வெச்ச சரக்குக்குக் கிடையாது. உடல் நலத்துக்கு மட்டும் அது கேடு இல்ல... ஒரு உணவுப் பொருளை வெச்சு சாப்பிடவே கூடாது. சமைச்ச நாழில இருந்து மூணு நாழிகைக்குள்ள அதை சாப்பிடாகணும். அப்பதான் அது மருந்து. இல்லேன்னா அது விஷமாயிட்றது.”

-குருக்கள் சொல்வதை அவளால் ஏற்க முடியவில்லை. மறுக்கவும் முடியவில்லை. அப்போது வயதான ஒரு பெரியவர் கோவிலுக்குள் குருக்களைத் தேடிக் கொண்டு வந்தார்.

“யப்பா சுந்தரா… சுந்தரா…”

“நான் இந்த கல்மண்டபம் கிட்ட இருக்கேன் மாமா.”

“உன்னைப் பாக்கத்தான் வந்தேன். ஆமா நந்திக்கு சாத்த வேண்டிய மருந்து வந்துடுத்தா?”

“வந்துடுத்து மாமா… பத்ரமா மடப்பள்ளில வெச்சிருக்கேன்…”

“பார்த்து… ராத்திரி கதவை அடைக்கறதுக்கு முந்தி அதை கவனமா பூசிடு. குறிப்பா கண்ணை நன்னா கட்டிடு. இல்லேன்னா அவர் பாட்டும் கிளம்பிப் போயிடப் போறார்.”

“நான் பார்த்துக்கறேன் மாமா… இருந்தாலும் உங்களுக்கு ரொம்பத்தான் நம்பிக்கை.”

“என்ன சுந்தரா… உன்னால நம்ப முடியலையா?”

“நம்ப நந்தீஸ்வரர் மகாசக்தி வாய்ந்தவர். அதை மறுக்கலை அவர் காதுல சொல்றத கவனமா கேட்டு நம்ம பிரார்த்தனையையும் ஈடேற்றி வைக்கறார். ஆனா, அதுக்காக வருஷத்துல ஒருநாள் அவரோட சிலைக்கு உயிர் வந்து அவர் ஊரைச் சுத்தி நடமாட ஆரம்பிச்சுட்றார்ங்கறத என்னால ஏத்துக்க முடியலை…”

-குருக்கள் சொன்னதைக் கேட்ட அந்தப் பெரியவர் ஒரு அசமந்தச் சிரிப்பு சிரித்தார். சிரித்துவிட்டு “சிரிப்பா… நீ இப்படியே நினைச்சுக்கோ. இப்படி நினைக்கறதுதான் இந்த லோகத்துக்கும் நல்லது. அதுக்காக ஸ்வாமிக்கு மருந்து சாத்தறதையோ, அவர் கண்களைக் கட்ட வேண்டியதையோ மறந்துட்டு வந்துடாதே…” என்றவர் திரும்பி நந்தீஸ்வரரைப் பார்த்தார்.

கழுத்தில் ஒரே ஒரு அலரிப்பூ மாலையுடன் நந்தீஸ்வரரும் அமர்ந்த கோலத்தில் காட்சி தந்தார். பெரியவர் முகத்தில் சட்டென்று ஒரு அதிர்ச்சி ரேகையின் பரவல். விறுவிறுவென்று நந்தீஸ்வரர் சிலையை சமீபித்து உற்றுப் பார்க்கத் தொடங்கினார். அவர் பார்க்க தொடைப் பகுதியில் ரத்தம் வெளிபட்டு அதுவும் காய்ந்து விட்டிருந்தது. பின்னாலேயே போய் நின்ற சுந்தர குருக்களும் அவரிடம் “என்ன மாமா அப்படிப் பாக்கறேள்…?” – என்று கேட்கவும் அவரது ஆட்காட்டி விரல், தொடைப் பகுதியைக் காட்டியது. அதுல ரத்த வரிகள்!

“இது…?”

“என்ன இது… ரத்தம் உறைஞ்ச மாதிரி தெரியலை…”

“ரத்தமா?”

“ரத்தமேதான்…”

“கல்லுல எப்படி மாமா ரத்தம் வரும்?”

“உனக்கு இந்த சிலை கல்லு. ஆனா, எனக்குநான் இது எப்படிப்பட்டதுன்னு தெரியும்!”

“என்ன மாமா சொல்றேள்?”

“என்னத்த சொல்ல… ஸ்வாமி எழுந்து நடமாட ஆரம்பிச்சாச்சு…!”

“என்னது… நடமாட ஆரம்பிச்சுட்டாரா?”

“ஆமாம். அப்படி நடமாடும்போது அவர் கால்ல அடியும் பட்டுருக்கு. அதைத்தான் இந்தக் காட்சி சொல்லுது.”

-அந்தப் பெரியவர் குரல் கமறியது. ஆனால், குருக்களால் அதை ஒத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

“சரி மாமா… அதுக்கு நாம என்ன பண்ண முடியும்?” என்று ஒரு பொதுவான கேள்வியைக் கேட்டார்.

“இல்லப்பா… ஏதோ நடக்கக் கூடாத ஒண்ணு நடக்கப் போறது. நான் ஜாக்ரதையா இருக்கணும்.”

-அவரிடம் முணுமுணுப்பு. அவர்கள் பேச்சு மாமி மற்றும் நந்தனாவின் காதுகளிலும் விழுந்துகொண்டுதான் இருந்தது. அவள் ஆச்சரியப்படுவதுபோல நிறையவே நடித்திருக்கிறாள். ஆனால், நிஜத்தில் இப்பொழுதுதான் ஆச்சரியப்பட்டாள்.

மாமி படபடவென்று கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டாள். பெரியவர் திரும்பிச் செல்லவும் குருக்கள் திரும்பி வந்தார். மாமி கேட்டாள்.

“அவர் வடலூர் வரதநம்பிதானே?”

“அவரேதான்… உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“ஏன் தெரியாம… நானும் இந்த ஊர்தான்…”

“அடடே… சொல்லவேயில்லையே…”

“ஆனா, ஊரைவிட்டுப் போய் ஐம்பது வருஷத்துக்கு மேல ஆச்சு. இப்ப என் உறவுக்காரான்னு சொல்லிக்க ஒருத்தர்கூட இல்லை…”

மாமி பதிலோடு வயர் கூடையில் இருந்து நெய் பாத்திரத்தையும், சில அகல் விளக்குகளையும் எடுத்தாள். நந்தனா வேகமாக வாங்கி நந்தீஸ்வரர் முன்னால் அகலை வைத்து நெய்யைவிடத் தொடங்கினாள்.

“ஒரு பெரிய ஏற்பாட்டோடதான் வந்துருக்கேள் போல இருக்கு…”

“ஆமாம்… எப்பவோ வரோம். வந்தா முறையா சேவிச்சுட்டு போனாத்தானே நல்லது?”

“ஆமாம் அது என்ன மருந்து… கண்கட்டு” – நந்தனா கேட்டாள்.

“நாளைக்கு எங்க நந்தீஸ்வரர் திருநட்சத்திர தினம். முதல் நாள் அவர் மேனி மேல மூலிகை கலந்த மருந்து பூசிச் சாத்துவோம். சாதாரணமா கற்சிலைகளுக்கு மருந்து சாத்தற வழக்கம் கிடையாது. கதை ரூபங்களுக்கு மருந்து சாத்தினாதான் உதிராம உறுதியா நிற்கும். ஆனா, இங்க மட்டும் மருந்து சாத்தற வழக்கம் ரொம்ப நாளா இருக்கு. அப்புறம் கண்கட்டு. ஏன்னா எங்க நந்தி ஸ்வாமிக்கு திருநட்சத்திரத்தன்னிக்கு ராத்திரி உயிர் வந்துட்றதா ஒரு நம்பிக்கை…”

“நிஜமாவா?”

“என்ன நிஜமாவா… நூறு நூத்திப் பத்து வருஷத்துக்கு முந்தி இந்த ஸ்வாமி தினமுமே ராத்திரியானா உயிர் வந்து கிளம்பி வெளியே போயிடுவார். அப்ப ஊர் முழுக்க பச்சைப் பசேல்னு வயல்லாம் விளைஞ்சு இருந்தது. இவர் பாட்டும் ஒவ்வொரு ராத்திரி ஒவ்வொரு வயல்னு மேஞ்சுட்டு வந்து திரும்ப இங்க உக்காந்துட்டார்.

ஊர் பூரா ஒரே கவலை.

யாரோ பக்கத்து ஊர் திருடர்கள்தான் ராத்திரி ஆனா, வயல் வெளில புகுந்து கதிர்களை அறுத்து மூட்டை கட்டி எடுத்துட்டுப் போறதா நினைச்சா. இதனால அவங்களைப் பிடிக்க ஒரு ஊர்க்காவல் படையையும் தலையாரி நியமிச்சாராம். அந்தப் படை ஊரைச் சுத்தி கைல தடியோட காவலுக்கு நின்னுது. வயல் வெளியிலயும் தீப்பந்தங்களோட காவல் நின்னாங்க. இருந்தும் வயல் வெளில கதிர்கள் சரிக்கப்பட்டிருந்தது. யாருக்கும் ஒண்ணும் புரியலை. அதே சமயம் கோவில் நந்தி சிலைகிட்ட தானியங்கள் இறைஞ்சி கிடந்திருக்கு. நந்தி ஸ்வாமி வாயிலையும் கதிர்த் தண்டுகள்.

ஒரு கல்சிலை வந்து சாப்பிட்டுப் போகும்கறத யாராலையும் நினைச்சுக்கூட பார்க்க முடியலை. இருந்தாலும் கோவில் குருக்களும், தலையாரியும் ஒருநாள் கோவிலுக்குள்ளேயே ஒளிஞ்சிருந்து கவனிக்க ஆரம்பிச்சிருக்கா… அவர்கள் பார்க்க சரியா நடுநிசி வரும்போது எங்கிருந்தோ ஒரு சர்ப்பம் வந்து நந்திமேல ஏறி படம் எடுக்க ஆரம்பிச்சிருக்கு. அப்படியே உடம்புல பலவின அது தலைல கொம்பு மேல வளைச்சுக்கட்டி உக்காத்துண்டு படம் எடுத்து சீறவும் தொடங்கி இருக்கு. அது நந்தியோட வாய்கிட்ட குனிஞ்சு சீறின மறு நிமிஷம் கல் நந்திக்கு உயிர் வந்து தலைல பாம்போட அது ஓடத் தொடங்கினதாம்.

கோபுரக் கதவு கிட்ட போய் நிக்கவும் கதவு தானா திறந்திருக்கு. நந்தியும் வெளியேறிடுத்து. ஒளிஞ்சிருந்து பார்த்த தலையாரிக்கும், குருக்களுக்கும் ஒரே ஆச்சரியம். அதிர்ச்சி… இரண்டு பேரும் பின்னாலேயே ஓடியிருக்கா. அப்ப பார்த்து, திடீர்னு மழை வேற. வானத்துல பெருசா இடியும் மழையும் ஒண்ணா சேர்ந்து வந்ததுல ஒரு பெரிய இடி இறங்கி தலையாரி மேல விழுந்து அவர் கருகி கல்லாயிட்டா. குருக்களுக்கு கண் மட்டும் போனதாம்…!”

சுந்தர குருக்கள் அந்த நாளைய கதையைச் சொல்லி விட்டு அடுத்தடுத்த வேலைகளுக்குத் தயாரானார். கிளம்பும்போது “நான் சொன்னது நிஜமான சம்பவம். ஆனா, இதை கட்டுக்கதைங்கறவாளும் இருக்கா…” என்ற படியே கிளம்பிப் போனார்.

“இந்தக் கதை எனக்கும் தெரியும் நந்தனா. இது உண்மையா, பொய்யாங்கற ஆராய்ச்சியெல்லாம் நமக்கு வேண்டாம். நாம நம்புவோம். நமக்கு நல்லதே நடக்கும். ஒண்ணு மட்டும் நிச்சயம். அடுத்து நீ தனியா இந்தக் கோவிலுக்கு வரமாட்டே. நான் சொன்ன மாதிரி ஒரு நல்ல அமெரிக்கக்காரனை கல்யாணம் பண்ணிண்டு மணப் பெண்ணாதான் வருவே… நீ வேணா பாரேன்.” என்றாள்.

நந்தனாவுக்குக் கண்கள் கலங்கி விட்டன.

7

அது பல்லவர்கள் காலம்! பல்லவ சக்கரவர்த்தி காலத்தில் தொடர்ச்சியாக ஒரு கட்டத்தில் வறட்சி நிலவியது. மழையே இல்லை. பொதுமக்கள் இதனால் மிகவும் பாதிப்படைந்து பசியாலும், பட்டினியாலும் துடித்தனர். அப்போது ஜோதிடர்கள் சொல்வதைக் கேட்டும், ராஜயோகிகள் சொல்வதை வைத்தும் பல்லவ

அரசன் யாகங்கள், வேள்விகள் செய்தான். அதன் பயனாக மழை பெய்தது. பெய்த மழை நீரைக் காலகாலத்துக்கும் சேமித்து வைக்க ஏரி குளங்களை வெட்டினான். அதனால்தான் பல்லவர்களின் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட காஞ்சி, செங்கை மாவட்டங்களில் ஏரி – குளங்கள் இன்றும் காணப்படுகின்றன.

அப்படி ஏரி குளங்களை வெட்டிய இடத்தில் அவைகளைப் பாதுகாக்க அதன் கரையோரமாகவே கோவில்களையும் உருவாக்கினான். இதற்காக கைதேர்ந்த சிற்பிகளை வரவழைத்து சிற்பக் கூடங்களையும் அமைத்தான். வேலை இல்லை என்று ஒருவரும் சும்மா இருந்துவிடக் கூடாது. அதே சமயம் அரசாங்கம் இலவசமாக சோறிடும் என்றும் கருதிவிடக் கூடாது. எனவே ஒரு வேலை வாய்ப்பாக ஏரி, குளம் அமைத்தல், கோவில் கட்டுதல் போன்றவை நடைபெற்றன.

இப்படிப்பட்ட கோவில் குளங்களுக்கு மதிப்பும், மரியாதையும் சான்னித்தியம் உண்மையில் இருந்தால் மட்டுமே ஏற்படும் என்பதையும் பல்லவ அரசன் உணர்த்திருந்தான்.

சான்னித்தியம் இல்லாத கோவில்களைப் பின்னாளில் கள்ளர்கள் களவாடி அழக்கக்கூடும் என்ககிற பயமும் பல்லவ அரசனிடமிருந்தது. அதற்கு என்ன செய்வது என்று பல்லவன் யோசித்தபோதுதான் கற்சிலைக்குக் கூட உயிர் அளிக்க முடிந்த ஒரு தவயோகி காஞ்சிக்கு வந்திருப்பது தெரிந்தது. அப்படி வந்த அவர் விடைதாங்கியில் உள்ள கல் நந்திக்கு 32 லட்சண சிறப்பு இருப்பதைப் பார்த்து இந்த நந்தியை செலுத்தியது யார் என்று கேட்டதும் தெரிய வந்தது.

அதை செதுக்கியவன் தேவதர்சன் என்கிற சிற்பியாவான். அவன் எவ்வளவோ சிற்பங்களை செதுக்கியிருக்கிறான். நந்தியை செதுக்கியதை அவன் மறந்தே போனான். ஆனால், அதில் 32 லட்சணங்கள். இப்படி ஒரு சிறப்புள்ள சிலைக்குள் நிஜமாலுமே அதற்குரிய தெய்வத்தை ஆர்பவிக்க முடியும் என்பதுதான் சிற்ப சாஸ்திரத்தின் உச்சபட்சமான ரகசியம்!

இரவாகிவிட்டது!

சிவப்பிரகாசமும் லட்சுமியும் வேலாயுதமே கார் ஓட்ட விடைதாங்கிக்குள் நுழைந்தார்கள். கார் நேராக கோவிலுக்குள் குருக்களிடம் பேசிய அந்தப் பெரியவர் வீட்டுமுன்தான் போய் நின்றது. காரை விட்டு இறங்கிய லட்சமியிடமும், சிவப்பிரகாசத்திடமும் வேலாயுதம், ‘ஐயா இதுதான் நம்ம ஐயாவுக்கு நிலத்தை வித்த பெரியவர் வரதநம்பி வீடு…” என்றான்.

“சரி வேலாயுதம்… நீ இங்கேயே இரு. நானும் லட்சுமியும் போய் அவரைப் பார்த்து பேசிட்டு வந்துட்றோம். அப்படியே இன்னிக்கு ராத்திரி இங்கேயே தங்கவும் நான் இந்த பெரியவர்கிட்டையே கேட்டுக்கறேன்.” – என்றபடியே சிவப்பிரகாசம் அந்தக் காரை வீட்டுக்குள் நுழைந்தார். தாழ்ந்த ஓட்டுச்சரிவு. ஓட்டுச்சரிவு மேல் பூசணிக்கொடி! வீட்டினுள் நுழையும்போதே கும்மென்ற தசாங்க வாசம்.

பெரியவர் வரதநம்பி சந்தி முடிந்து தியானத்தில் இருந்தார். இருவரும் உள்ளே வரவும் கண்மலர்ந்தார்.

“நமஸ்காரம்!”

“வாங்க… உக்காருங்க… நீங்க?”

“என் பேர் சிவப்பிரகாசம். சென்னைல ஒரு தொழிற்சாலை நடத்துறேன். வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி பண்றேன். இவங்க பேர் லட்சுமி. மிருதங்க வித்வான் நாகநாதன் பிள்ளையோட மனைவி…”

“ஓ… வித்வான் சம்சாரமா… சந்தோஷம். இது என்ன திடுதிப்னு ஒரு போன்கூட பண்ணாம?”

“பண்ற நிலைல இல்ல… அதான் எதுக்குன்னு நேராகவே வந்துட்டோம்.”

“பரவால்ல… ஆமா எங்க பிள்ளை…?”

“பிள்ளை… பிள்ளை…”

“என்ன மென்று துப்பறேள். அவருக்கு என்ன?”

“அவர் இப்ப ஆஸ்பத்திரியில அட்மிட் ஆகியிருக்கார். அவருக்கு திடீர்னு ஸ்ட்ரோக் வந்து வலது கையும், காலும் - சிவப்பிரகாசம் முழுவதுமாக சொல்லி முடிக்கவில்லை. ஆனால் பெரியவர் புரிநதுகொண்டு “ஈஸ்வரா…” என்று சற்று உரக்கவே கத்திவிட்டார். முகத்திலும் பலமான வாட்டம்.

லட்சுமியின் கண்களில் சரசரவென்று கண்ணீரும் பீறிட்டது.

“நீ வருத்தப்படாதேம்மா… பிள்ளை பெரிய இசை மேதை. இந்த ஊர்த் தெய்வமும் இசைத் தெய்வம். நிச்சயம் எங்க ஸ்வாமி பிள்ளையை குணப்படுதிடுவார்.”

“அந்த நம்பிக்கைலதான் பிள்ளையை ஆஸ்பத்திரியில விட்டுட்டு

பிரார்த்தனை பண்ணிட்டுப் போக நாங்க வந்துருக்கோம்.”

“நீங்க தப்பு பண்ணிட்டீங்க… இங்க பிரார்த்தனை பண்ணிக்க உரியவாளே வரணும். இது தெரியாதா?”

“அப்படின்னா…”

“போங்கோ… போய் அவரை உடனே கூட்டிண்டு வாங்கோ…”

“சரி, சாமி. போய் எப்பயாவது அழைச்சிட்டுவரோம். இன்னொரு முக்கியமான விஷயம்.”

“என்ன?”

“அவருக்கு இப்படி எதனால ஆச்சுன்னு தெரிஞ்சா உங்களுக்கே அதிர்ச்சியா இருக்கும்.”

“எதனால?”

“உங்களைப் பார்த்துட்டு உங்க நிலத்தையும் வாங்கிட்டு திரும்பற வழியில ஒரு மாடு வழிவிடாம நடு ரோட்லையே போயிருக்கு…”

சிவப்பிரகாசம் மாடு என்று கூறவும் பெரியவர் நிமிர்ந்து அமர்ந்தார்.

“இவரும் ஹாரனை அடிச்சு அடிச்சு பார்த்துட்டு வெறுத்துப்போய் அந்த மாட்டு மேல இடிச்சு தள்ளிட்டு காரை ஓட்டிக்கிட்டு வந்துட்டார்.”

“ஈஸ்வரா…” – திரும்பவும் பெரியவர் உதட்டில் ஒரு பலமான முனகல். அதிர்ச்சிகளின் ரேகைகள்.

“அவர் ஒண்ணும் வேணும்னு பண்ணலை. அந்த மாடுதான் வழிமறிச்சிருக்கு…”

“அப்ப அதுக்குப் பிறகுதான் இவருக்கு இப்படி ஆனதா?”

“ஆமாம்.”

“இப்பதான் தெரியறது… கோயில்ல நந்தியோட சிலைல கால் பாகத்துல எப்படி ரத்தம் வந்ததுன்னு…”

“என்ன சாமி சொல்றீங்க?”

“நான் என்னத்த சொல்வேன். பலப்பல வருஷம் கழிச்சு என் ஸ்வாமி எழுந்து நடமாட ஆரம்பிச்சிருக்கார். அது உண்மைன்னு நீங்க வந்து

சொல்லிட்டீங்க…”

“சாமியா?”

“ஆமாய்யா… அந்த நாகநாதன் பிள்ளை கொடுத்து வெச்சவர். ஆதான் நந்தீஸ்வர தரிசனம் அவருக்குக் கிடைச்சிருக்கு. என் நிலத்தை வாங்கின அவர்கிட்ட ‘கோவிலுக்குப் போய் நந்தியோட காதுல நிலம் வாங்கின விஷயத்தைச் சொல்லிட்டுப் போ’ன்னு சொன்னேன். இது இந்த ஊர் வழக்கம். ஏன்னா இந்த ஊர் நிலம் அவ்வளவுமே ஒரு காலத்துல சிவன் கோவில் சொத்தா தான் இருந்தது. அதை மனுஷக் கூட்டம் தனித்தனியா முடிஞ்ச வரை அபகரிச்சு தனித்தனியா வேலியும் போட்டுக்கிட்டாங்க. இதனால கோபப்பட்ட ஒரு சன்யாசி, ‘சிவன் சொத்து குலநாசம்’னு சொல்லி எல்லா நிலத்தையும் கோவிலுக்கே திருப்பிக் கொடுத்துடச் சொன்னார்.

“அது எப்படி? அப்புறம் நாங்க எப்படி ஜீவிககிறது’ன்னு எல்லாரும் திருமபிக் கேட்டாங்க. ‘சரி… அந்தப் பரமன் உங்களுக்கே அதைக் கொடுத்துட்டதா நினைச்சுக்கறேன். ஆனா, விளையறதுல ஒரு பங்கைத் தவறாம கோவிலுக்கு எல்லாரும் கொடுத்துடணும்’னு அவர் சொல்லிட்டு சத்தியமும் வாங்கிக்கிட்டார். அப்படி சத்தியம் வாங்கிக்கிட்டவர் கோவிலுக்குள்ளதான் போனார். ஆனா, அவரை அதன் பிறகு உள்ள எங்க தேடியும் கண்டுபிடிக்க முடியல. பிறகுதான் தெரிஞ்சது அந்த ஈஸ்வரனேதான் அப்படி வந்தவன்னு…”

பெரியவர் வரதநம்பி தன் நீண்ட பேச்சுக்கு இடையில் ஒரு வாய் தண்ணீரை மொண்டு உதட்டை நனைத்துக்கொண்டு திரும்ப பேசத் தொடங்கினார்.

“அதன் பிறகு எல்லாரும் ஒழுங்கா விளையற நெல்லை கோவிலுக்குன்னு கொடுக்க ஆரம்பிச்சாங்க. கோவில்லயும் ஆறு காலமும் பூஜை நடந்தது. விமரிசையா திருவிழாக்களும், அன்னதானங்களும் கூட நடந்தன. ஆனா, கலிகாலமாச்சே. நல்லது தொடர்ந்து நடந்துடக் கூடாதே… மெல்ல தலைமுறைகள் மாறினதுல கோவிலுக்கு ஒரு பாகம் கொடுக்கறதுங்கறது நிக்க ஆரம்பிச்சிச்சு. இந்த சமயத்துல திரும்பி வந்த அந்தப் பெரியவர், எங்க கோவில் லட்சண நந்தி மூக்குல உயிர்க்காத்தை ஊதிட்டுப் போய்ட்டார். அது என்னடான்னா நள்ளிரவானா எங்க நந்திக்கு பிராணன் வந்து அது உயிர்த்தெழுந்து கிளம்பிடும். ஊர்ல இருக்கற எல்லா விளைஞ்ச நிலத்துலையும் பூந்து அவ்வளவையும் மேஞ்சே அழிச்சார் எங்க ஸ்வாமி. அதை முதல்ல ஊர்ல

எல்லாரும் திருடுன்னு நினைச்சது ஒரு கதை. பிறகு உண்மை தெரிய வந்து ஸ்வாமி கால்ல போய் விழுந்தாங்க. திரும்பவும் வந்தார் அந்தப் பெரியவர். இனி யாரும் தப்பே செய்யக்கூடாதுன்னு சொல்லிட்டு அந்த நந்தி உடம்புல ஒரு சிறு ஒச்சம், அதாவது ஊனத்தை உருவாக்கிட்டார். கூர்ந்து பார்த்தா ஸ்வாமி கால் நகம் ஒண்ணு பேந்த மாதிரி இருக்கும். இதனால 32 லட்சணம்கறது 31 ஆனது. அதன் பிறகு ஸ்வாமிக்கு உயிர்ப்பும் ஏற்படலை. இது வரலாறு! ஆனா, சமீபமா அவர் நடமாட்ற மாதிரி நானும் உணர்ந்தேன். ஒவ்வொரு நூறு வருஷத்துக்கும் ஒருமுறை எப்படியாவது அந்த கல்சிலை எழுந்து நடமாடும்படியா எதாவது ஒரு சம்பவம் நடந்துட்றது. இப்ப அப்படி நடமாடும்போதுதான் நாகநாதன் பிள்ளை கண்ணுலையும் பட்டுருக்கார். ஆனா, பிள்ளை அதை ஒரு சாதாரண வண்டி மாடா நினைச்சுட்டார்…”

பெரியவர் பேச்சு சிவப்பிரகாசத்தைச் சற்று திக்குமுக்காட வைத்துவிட்டது. முகத்தில் நம்ப முடியாத தன்மை.

“என்னங்க… புராணக்கதை மாதிரி இருக்கா?”

“ஆமாம். கல்சிலைக்கு கதைகள்ல கூட உயிர் வந்ததா நான் படிச்சதில்லை.”

“அப்ப நீங்க அப்படியே நம்பிக்கை இல்லாமலே இருங்க. ஏன்னா எங்க ஸ்வாமி சக்தியைப் பிறருக்கு சொல்லிக் கொண்டாடவோ, அவருக்கு உயிர் வர்றது பட்டவர்த்தனமாகவோ தெரியக்கூடாதுங்கறது இங்க சம்பிரதாயம்…”

“ஏன் அப்படி?”

“சரிதான்… இப்பவே நந்தீஸ்வரசாமி காதுல நம்ம கவலையை சொன்னா அவர் தீர்த்து வைப்பார்னு ஒரு நம்பிக்கை. அதுக்காக பலரும் எங்கிருந்து எல்லாமோ வர்றாங்க. உண்மைல நந்தி காதுல நம்ம உதடோ, மூச்சுக் காத்தோ படவே கூடாது. அது மகாதோஷம். இந்தக் காதுல சொல்ற வழக்கம் இப்ப இடைக் காலத்துல வந்தது. போகட்டும். பக்தியோட பண்றான்னு அதை அனுமதிக்கிறோம். அதே சமயம் அதை ஒரு தடவைதான் அனுமதிக்கிறோம். அதே சமயம் அதை ஒரு தடவைதான் அனுமதிக்கிறோம். இரண்டாவது தடவை சொன்னா நடக்கறதும் இல்லை. இந்த முதல் தடவை சொல்றது நடக்கறதுங்கறது வெளியே பரவினா அப்புறம் இங்க திருப்பதி மாதிரி கூட்டம் சேர்ந்துடும். ரொம்ப கஷ்டப்பட்டு சில புனிதங்களைக் காப்பாத்திட்டு வர்றோம். அதெல்லாம் மனித இனத்தோட ஆசாபாசங்கள்கிட்ட சிக்கி

சின்னாபின்னமாயிடும்.”

“இது எனக்கு சரியா படலை. கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் நடுவுல நீங்க யார் சம்பிரதாயம்கற பேர்ல தடைபோட…?”

“நான் போடலை… இப்படி போடச் சொன்னது பெரியவங்க. அவங்க பேச்சை கேக்காம போகும்போது கஷ்டம்தான் பட்டுருக்கோம்.”

“இப்ப உலகம் இருக்கற இருப்புக்கு ஜனங்களுக்கு கடவுள் அருள் பெரிய அளவுல தேவைப்படுது. எய்ட்ஸ், அது இதுன்னு எவ்வளவோ கொடிய நோய்கள். ஜனங்க இங்க வந்து விமோசனம் அடைஞ்சா நல்லதுதானே?”

“நல்லதுதான்… ஆமா, நீங்கதான் இந்த விஷயத்தை தொடக்கத்துலையே நம்பலையே… அப்பறம் எதுக்கு இவ்வளவு பேச்சு?”

-பெரியவரின் அந்த கேள்வி முன்னால் சிவப்பிரகாசம் சற்று திணறித்தான் போனார். லட்சுமி அதுவரை பொறுமையாக இருந்தவள் இடையிட்டாள்.

“சாமி… என் வீட்டுக்காரருக்கு குணமாகணும். அவர் எதாவது தப்பு பண்ணியிருந்தா நான் மன்னிப்பு கேட்டுக்கறேன். நான் இப்பவே போய் அவரைக் கூட்டிக்கிட்டு வந்துட்றேன்.” என்று புறப்படவும் தயாரானாள்.

“முதல்ல அதைச் செய்யம்மா. நீ அவரோட வா. அவர் பெரிய மேதை. அவர் விஷயத்துல என்ன செய்யணும்னு எனக்குத் தெரியும். நான் பார்த்துக்கறேன்” என்றார் பெரியவர். சிவப்பிரகாசம் மட்டும் மனதுக்குள் சிரித்துக்கொண்டார்.

8

ஒரு தவயோகி காஞ்சிக்கு வந்திருப்பதும் அவர்தன் பயணத்தில் விடைதாங்கி ஆலயத்துக்குச் சென்று அங்குள்ள 32 லட்சணமுள்ள நந்தியைப் பார்த்து வியந்த செய்தியும் தேவதச்சனையும் அடைந்து அவனும் அந்த நந்தி உள்ள கோவிலுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அன்று நந்தீஸ்வரர் திருநட்சத்திர தினம்!

இரவு நேரம். அந்த தவயோகி தேவதச்சனை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு அந்த நந்தியின் மூச்சுத் துவாரத்தில் சில மந்திரங்களை ஜெபித்தபடியே

மூக்கில் ஊதினார்.

என்ன ஆச்சரியம்.

அதன் கல்லுடம்பில் மெல்லிய அசைவும் ஒரு சூடும் பரவுவதை தேவதச்சன் பார்த்து விக்கித்துப்போனான்!

நந்தனாவின் பங்களா!

பரபரப்பான காலைப்பொழுது… வெளியே ஷ_ட்டிங் செல்லத் தயாராக அவளது ஏ.சி. பியூஜியில் காத்துக் கொண்டிருந்தது. அவளது பி.ஏ. வெங்கட்பாபு வரும் கால்களுக்கு பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். மெயின் கேட்டுக்கு வெளியே சில ரசிகர்கள் குத்துப்பார்வை பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அவளது கார் வரும்போது அதன் பின்னாலேயே திபுதிபுவென்று ஓடுவார்கள். தலையெழுத்து! அவள் உள்ளிருந்தபடியே டாடா காட்டுவாள். அன்றும் அப்படி நடக்கும்போல இருந்தது.

நந்தனா அன்றைய காட்சிக்குரிய மேக்கப்பை வீட்டிலேயே போட்டுக்கொண்டிருந்தாள். மேக்கப்மேன் சந்திர பாபு கிழவியைக் குமரியாக்கத் தெரிந்தவன். நந்தனாவை தேவதை ஆக்கிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அவளது பி.ஏ.வுக்கு ஒரு போன். அதுவும் ஒரு பப்ளிக் பூத்திலிருந்து…”

“ஹலோ… யாருங்க…?”

“நான் யாருங்கறது அப்புறம். நந்தனாவை கவனமா இருந்துக்க சொல்லுங்க. அவங்க உயிருக்கு சிலர் குறி வெச்சிருக்காங்க…”

“யோவ் யாருய்யா நீ… என்னய்யா குண்டத் தூக்கிப் போட்றே?”

“நான் போடலை… ஒட்ற அவங்க காருக்குள்ள குண்டைத் தூக்கிப் போடுவாங்கன்னு சொல்ல வந்தேன்.”

“நீ யாருய்யா?”

“சரிதான். இந்த மாதிரி செய்தி சொல்ற எந்த நபர்யா தன் பேரைச் சொல்லியிருக்கான்?”

“சரி உனக்கு எப்படி இது தெரியும்?”

“அதெல்லாம் உனக்குத் தேவையில்லை. நந்தனாவுக்கு தாதாக்கள்

மிரட்டல் இருக்குதானே?”

“இந்த தாதாக்கள் யாரைத்தான் மிரட்டலை?”

“எனக்கு இந்தக் கேள்வி அவசியமில்லை. அப்படி மிரட்டின ஒரு தாதாவோட செயல்தான் இது. ஜாக்ரதை. நானும் போனை வெச்சுட்றேன்.டொடக்...”

-மறுமுனை முடங்கிவிட்டது. ஆனால், பி.ஏ. வெங்கட்பிரபு முகம்தான் எண்ணெயில் பொரித்த கருவாடு போல ஆகிவிட்டது.

திபுதிபுவென்று நந்தனாவின் அன்றைய நோக்கி ஓடினான். குதவை அவனது பாணியில் ஒரு மூன்று செல்லத்தட்டு தட்டிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தான். அப்போது கழுத்துக்குக் கீழே மார்புக்கு மேல் மேக்கப்மேன் ரோஸ் சொல்யூஷனை பூசிக் கொண்டிருந்தான். மார்பு முட்டுக் கொடுத்ததுபோல நிமிர்ந்திருந்தது. வெங்கட்பாபுவுக்கு அந்தக் காட்சி திண்டாட்டத்தை அளித்துவிட்டது.

“என்ன வெங்கட்?”

-அவள் தலையைக் கோதியபடியே கேட்டாள்.

“மேடம் ஒரு பேட் நியூஸ்...”

“என்ன. புரொட்யூஸர் ஷ_ட்டிங்கை கேன்சல் பண்ணிட்டாரா?”

“அதெல்லாம் இல்ல மேடம்... இது ரொம்ப ரொம்ப பேட் நியூஸ்.”

“என்னன்னு சொல்லுப்பா.”

“யோவ் சந்திரபாபு... கொஞ்சம் வெளியோ போய்யா.”

-உடனேயே சந்திரபாபு சற்று முறைத்தபடியே வெளியேறினான்.

“மேடம்... திரும்பவும் தாதா தொல்லை...” வெங்கட் பாபு சொன்ன நொடி நந்தனா முள்குத்தியது போல உதறலுடன் எழுந்தாள்.

“ஆமாம் மேடம். ஓரு அநாமதேய போன்கால். உங்க நந்தனாவை கொல்லப் போறாங்க. அவங்களை ஜாக்ரதையா இருக்க்ச சொல்லு’ன்னுச்சி மேடம்.”

“போன் பண்ணது யார்?”

“தெரியலை. பேரைக் கேட்டேன். சொல்லமாட்டேனுட்டான்.”

-அந்த நொடி நந்தனாவுக்கு குப்பென்று வியர்த்தது. சட்டென்று மாமி நினைவுக்கு மாறியவள், அவளைத் தேடி சமையற்கட்டுக்கு சென்றாள்.

“மாமி... மாமி...”

“என்ன நந்தா...”

“என்ன மாமி இது... நான் நிம்மதியாவே இருக்க முடியாது போல இருக்கே...”

“விஷயத்தைச் சொல்.”

“திரும்பவும் மிரட்டல்... இந்தத் தடவை என்னைக் கொலை செய்யப் போறாங்களாம்...”

“யாரு?”

“வேற யார் மாமி? எல்லாம் அந்த மும்பை தாதாக்கள்தான்...”

“கொல்ற அளவுக்கு நீ என்னடி குத்தம் பண்ணினே?”

“தெரியலியே... என்ன மாமி இது. நந்தீஸ்வரரைக் கும்பிட்டுட்டு தெம்பா வந்தா எனக்கு அடிமேல அடி விழுதே.”

“அசடே... அவசரப்படாதே! ஆமா இது விஷயமா போலீசுக்குப் போன் பண்ணியா?”

“இல்ல... போன் பண்ணணுமா மாமி.”

“பின்ன... போன தடவை படுக்கக் கூப்ட்டான். அது வெளிய தெரிஞ்சா அசிங்கம். இது கொலை மிரட்டல்னா...”

“அப்ப போன் பண்ணி சொல்லிடவா?”

-அவள் கேட்க ‘அவசியமில்லை’ என்றபடியே வந்தான் வெங்கட்பிரபு.

“என்ன வெங்கட்?”

“மேடம் அசிஸ்டெண்ட் கமிஷனர் ரவிபிரகாஷ் இப்ப அவராவே லைன்ல வந்தார். ‘என்னய்யா ஏதாவது மிரட்டல் வந்தா’ன்னு கரெக்டா கேட்டாரு.”

“அதுக்குன்ற அவருக்கும் விஷயம் போயாச்சா?”

“மாமி... நமக்குத் தகவல் தந்தவன் போலீசுக்கும் தகவல் தந்துருக்கான்.”

“சரி… நீ என்ன சொன்னே?”

“நான் என்ன சொல்ல முடியும். ஆமாம் சார். ஆனால், மேடம் தைரியமா இருக்காங்கன்னு சொன்னேன்.”

“அட என்ன நீ… இவளுக்கு போலீஸ் காவல் வேணும்னு கேக்கறதுக்கு என்ன?”

“நான் கேக்கவே வேண்டாம். போலீஸ் காவல் வந்துட்டே இருக்கு. ஏ.சி. ரவிப்பிரகாஷ், மேடம் கூடவே தான் இருக்கப் போறாராம். கமிஷனர் உத்தரவாம்…”

-வெங்கட்பாபு சொல்லிவிட்டு விலகிக்கொண்டான். ஆனால், நந்தனா அழுதாள்.

“ஏண்டி அழறே?”

“அழாம… நான் யாருக்கு என்ன கெடுதல் செய்தேன்?”

“இப்ப என்ன ஆயிடுத்து? இதெல்லாம் நல்லதுக்கா கூட இருக்கலாம். நீ சும்மா இரு.”

“எப்படி மாமி எவ்வளவு நாளைக்குத்தான் நான் போலீஸோட இருக்க முடியும். இதுல எனக்கு நல்ல படியா கல்யாணம் ஆகி செட்டில் ஆகணும்னு நீங்க பிரார்த்தனை வேற பண்ணிகிட்டிருக்கீங்க. உங்க பிரார்த்தனையோட லட்சணத்தைப் பாருங்க.”

“அவசரப்பட்றே நந்தனா நீ. என் பிரார்த்தனை வீண் போகாது. உனக்குக் கல்யாணமாகும். நல்ல மாப்பிள்ளை வந்தே தீருவான் பார்.”

“எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. என் காசு பணம் இளமைக்குக் குறி வைச்ச எவனாவது வரப்போறான். எனக்கும் வேற வழி கிடையாது. அதுவரை நான் உயிரோட இருப்பேனோ இல்லை கொல்லப்படுவேனோ… யாருக்குத் தெரியும்?”

-நந்தனா உச்சபட்சமாக புலம்பினாள். மாமிக்கே அது பெரிய அவஸ்தையாகத்தான் இருந்தது. தனக்கு ஒரு முடிவு ஏற்பட வேண்டும் என்பதைக்கூட பின்னால் தள்ளி வைத்துவிட்டு அந்த நந்தியின் காதில் பக்தி பூர்வமாக வேண்டிக் கொண்டது இப்படியா, தப்பாக எதிரொலிக்கும்?

மாமியே கூட ஒரு சஷணம் கலங்கி நம்பிக்கை இழந்து நொறுங்கித்தான்

போனாள்.

ஆனால்...?

9

அந்த தவயோகிக்கும் தேவதச்சனுக்கும் எதிரிலேயே கல்நந்தி உயிர் பெற்று எழுந்தது. கழுத்துமணிகள் கிணி கிணியென்று சப்தித்தன. அதன் கருமுத்துக் கண்கள் திமுதிமுவெனப் பார்க்க அது மதர்த்த திமில் உலுங்க அங்கிருந்து ஓடத் தொடங்கியது. அந்த தவயோகியோ நந்தி தரிசனம் கிட்டிய பூரிப்பில் தன்னை மறந்து கைகளைக் கூப்பியிருந்தார். தேவதச்சன் பிரமிப்பில் புகைந்து போய் இருந்தான்.

கண் விழித்த தவயோகி கூறினார்.

“மகனே... நீ நிகரில்லாத சிற்பி. உன் உளிகளில் பிரம்மன் வசிக்கிறான். அதனால்தான் இப்படி ஒரு நந்தியை நீ செதுக்கினாய். நீ உடல் தந்தாய். நூன் அதற்கு மந்திரக் காற்றால் உயிர் தந்தேன். கைலாயத்து நந்தியெம்பெருமான், நான் ஜெபித்த மந்திரத்தின் பொருட்டும் உனது பெரு லட்சணங்களின் பொருட்டும் இதனுள் புகுந்து புறப்பட்டுவிட்டார்.

காணக் கிடைக்காத காட்சி இது!” என்றார். தேவதச்சனும் நீர்மல்க வணங்கி நின்றான். மீண்டும் அந்த யோகி மந்திரம் ஜெபிக்க அந்த விடை திரும்பி வந்து அந்த பீடம் மேல் அமர்ந்து கல் ஆனது.

‘மகனே... மந்திரக் காற்றை இதனுள் செலுத்த நீ கற்றுக் கொண்டால் போதும். நந்தியெம்பெருமான் இங்கே உன் முன் விடையாகத் தோன்றுவார். இவரது செவிகள் பிறர் குறை தீர்க்கும் செவிகளாகவும் திகழும்’ என்று கூறிவிட்டு தேவதச்சனுக்கு மந்திரக்காற்றைப் புகுத்தும் உபாயத்தையும் கற்றுத் தந்தார்.

நள்ளிரவு மணி பண்ணிரண்டு!

புழுதி பறக்க நாகநாதன் பிள்ளையின் கார், பெரியவர் வரதநம்பியின் வீட்டு முன் நின்றது. வாதத்தால் இழுத்துக் கொண்டுவிட்ட கால் கைகளோடு பிள்ளையும் வேலாயுதம் கைத்தாங்கலாகப் பிடித்துக் கொள்ள இறங்கினார். ஒருவித பரபரப்போடு பெரியவரும் காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அந்த இரவுப் பொழுதில் வரதநம்பியைப் பார்த்த பிள்ளைக்கு கண்ணில்

நீர் கோர்த்துக்கொண்டது. நின்றபடியே விசும்பி அழத் தொடங்கினார். கோணிக்கொண்டவாயோடு அவர் அழுவது மேலும் விகாரமாக இருந்தது.

கிராமத்து வீடு!

கோலி பல்ப் வெளிச்சம். மஞ்சள் பூசினதுபோல அறை. தரையில் பாய் விரித்து ஒரு தலையணை போட்டு பிள்ளையைப் படுக்க வைத்தனர். சிவப்பிரகாசமும் எழுந்து வந்து விட்டிருந்தார். கவலையோடு பார்த்தார். லட்சுமி முகத்தில் பொலிவு போய் அலைச்சல் எண்ணெய்ப் பிசுபிசுப்போடு தெரிந்தது.

வரதநம்பி இருவரையும் சைகை காட்டி கொல்லைப் புறமாகக் கூட்டிச் சென்றார். கொல்லைப் பக்கமும் கோலி பல்ப்தான்…

பல்ப் எரியத் தொடங்கி கொல்லைக் கதவு திறக்கப்படவும், கதவுக்கு அப்பால் வழித்தடத்திலேயே ஒரு நாகம் படுத்துக் கிடந்து வெளிச்சம் வரவும் விருட்டென்று நிமிர்ந்தது.

சிவப்பிரகாசத்திற்கு அந்தக் காட்சி நெஞ்சுக்குள் கட்டையை செருகினது போலத்தான் இருந்தது. ஆனால், வரதநம்பிக்குள் அப்படியெல்லாம் திடுக்கிடல் ஏதுமில்லை. லட்சுமி கிட்டத்தட்ட பயத்தில் சுருங்கிப் போனாள். வரதநம்பி மட்டும் அந்த சர்ப்பத்தை ஸ்னேகபாவத்துடன் பார்த்து ‘போடா… போ. இப்படி வழியிலையா வந்து படுப்பே…?” என்று கேட்க அதுவும் அங்கிருந்து விலகி பக்கத்து மருதாணிச் செடிப் புதருக்குள் புகுந்து மறைந்தும் போனது. அந்த நொடியில் வரதநம்பியை ஒரு சகஜமான மனிதராகவெல்லாம் சிவப்பிரகாசத்தினால் பார்க்க முடியவேயில்லை. “நீங்க பயப்படாதீங்க… இது மனைப் பாம்பு. ராத்திரில அதுபாட்டும் எல்லா இடமும் திரியும். ஆனா, யாரையும் தீண்டாது,” என்று சாதாரணமாகச் சொன்னார்.

அந்த வீட்டுக் கொல்லையில் ஒரு வில்வமரம். அந்த மரத்துக்கு கீழே சிமெண்ட்டுத் திண்ணை ஒன்றைக் கட்டியிருந்தார். சிலுசிலுவென்று வழவழப்போடு இருந்த அதன் மேல் போய் அமர்ந்தவர் எதிரில் உள்ள திண்ணை மேல் லட்சுமியையும் சிவப்பிரகாசத்தையும் உட்காரச் சொன்னார். லட்சுமி மட்டும் அமர்ந்தாள். சிவப்பிரகாசம் நின்று கொண்டார்.

“உக்காருங்கோ சிவப்பிரகாசம்…”

“இருக்கட்டும் சாமி. நீங்க விஷயத்துக்கு வாங்க...”

“நான் சொல்றத நல்ல விதமா கேட்டுக்குங்கோ. நான் இப்ப சொல்லப் போறதெல்லாம் பரம ரகசியமான விஷயம். இந்த ஊர்லையே பரம்பரை பரம்பரையா வாழறதால எங்க குடும்பத்துக்கு மட்டும்தான் இந்த விஷயங்கள் தெரியும். இப்ப எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும்னா அதுதான் சந்தியமான உண்மை...”

-வரதநம்பியின் பேச்சில் பலமான பீடிகை.

“என் பேச்சை நம்பி நடமாட முடியாத நிலையிலேயும் பிள்ளையை இங்க கூட்டிண்டு வந்ததுக்கு என்னோட நன்றிகள். பிள்ளை வரைல இப்படி நடக்க நிறையவே காரணங்கள் இருக்கு. இந்த ஊர்ல இடம் வாங்கறவா முதல் காரியமா கோவிலுக்குப் போய் ஸ்வாமிகிட்ட பிரார்த்தனை பண்ணிக்கணும். நான் சொல்லியும் பிள்ளை கேட்கலை. அவருக்கு அவர் தப்பை உணர்த்தத்தான் நந்திகேஸ்வர ஸ்வாமி குறுக்கே வந்தார். ஆனா, பிள்ளையால அதை உணர முடியலை. அது கடைசில இப்ப கை கால் இழுபட்ட வாதா வந்து முடிஞ்சிடுத்து. இப்ப கூட ஒண்ணும் கெட்டுப் போயிடலை. பிள்ளை நந்திகேஸ்வர பகவான் கால்ல தப்பை உணர்ந்து விழுந்தா நிச்சயம் இந்த வாதம் சரியாயிடும். அவருக்காக நீங்க பிரார்த்தனை பண்ணிக்க நினைக்கறதுலயும் ஒண்ணும் தப்பு இல்லை. ஆனா, அவரே பண்ணிக்கறதுதான் விசேஷம். அதுக்காகத்தான் அவரை கூட்டிக்கிட்டு வரச் சொன்னேன். நீங்களும் கூட்டிண்டு வந்துட்டீங்க. இதுல நீங்க இரண்டு பேர் மட்டுமல்ல, பிள்ளையும் அந்த டிரைவரும்கூட ரொம்பக் கொடுத்து வெச்சவங்க. இல்லேன்னா உங்களுக்கு ஸ்வாமி தரிசனம் கிடைச்சிருக்குமா?

ஆனா, இந்த ஊர்லயே பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்து வர்ற எனக்கு இன்னும் ஸ்வாமியோட நேரடி தரிசனம் கிடைக்கலை. அப்ப நீங்க எவ்வளவு பெரிய புண்ணியசாலின்னு யோசிக்க பாருங்கோ...”

-வரதநம்பி பேச்சோடு ஆழ்ந்த வருத்தம் கொண்டதில் கண்களில் கண்ணீர் திரண்டுவிட்டது. சிவப்பிரகாசம் அவர் பேசுவதையே கூர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர், வரதநம்பியின் உணர்ச்சிப்பாட்டை சற்று சந்தேகிப்பது போல ஒரு சிரிப்பு சிரித்தார். லட்சுமி அதை கவனித்து விட்டுக் கேட்டாள்.

“என்னண்ணா சிரிக்கறீங்க?”

“ஒண்ணுமில்லம்மா... சாமி நம்மை எல்லாம் கொடுத்து

வெச்சவங்கன்னார். நீ அதை ஒத்துக்கறியா?”

“ஏன் அப்படி கேக்கறீங்க...?”

“பின்ன என்னம்மா... கொடுத்து வெச்சவங்க இப்படி ஒரு ராத்திரியில நம்ப முடியாத ஒரு கதையைக் கேட்டுகிட்டிருக்கோம். பெரியவர் என்னடான்னா தன்னைப் போய் பாவின்னு சொல்லாம சொல்றார்.”

“அப்பா சிவப்பிரகாசம்... இப்பவும் சொல்றேன். நான் பாவிதான். நீங்க புண்ணியம் பண்ணினவாதான்.”

“இல்ல சாமி. இது உங்க நம்பிக்கை. நான் ஒத்துக்கமாட்டேன். புண்ணியம் பண்ணியிருந்தா – நாங்க பார்த்தது நந்திசாமிதான்னா இப்படி எல்லாம் நாகநாதனுக்கு ஆகியிருக்கவே கூடாது. மாறா நந்திசாமி, நாகநாதன் இன்னும் சிறப்பா வாசிக்க ஆசீர்வாதம் பண்ணியிருக்கணும்.”

“ஆசீர்வாதம் எப்பவும் தேடி வராது. நாமதான் தேடிப்போய் கேட்டு வாங்கிக்கணும். இப்படி நடந்திருக்கறதுக்குப் பின்னால ஒரு சரியான காரணம் இருக்கு...”

“சரி நீங்களே சொல்லுங்க. என்ன அது?”

“இப்படி நடக்கலைன்னா சாமி இப்படி கோவிலை விட்டு வெளிப்பட்டு நடமாடினது எப்படி எனக்குத் தெரிய வந்திருக்கும்?”

“இது என்ன சாமி பேச்சு. ஒரு கற்சிலைக்கு உயிர் வரும்கறதே பேத்தல். அப்படியே வந்தாச்சுன்னா அந்த நந்தி நேரா உங்க வீட்டு முன்னால வந்து நின்னா நீங்க பார்த்துட்டு போறீங்க...”

“அதுக்கு நான் புண்ணியம்ல பண்ணிருக்கணும்?”

“சாமி... எங்களைவிட நீங்கதான் அதிகம் புண்ணியம் பண்ணியிருக்கணும். நான்லாம் வியாபாரத்துல எவ்வளவோ தந்திரங்களை வியாபார தர்மம்கற பேர்ல செய்தவன். எனக்கு நாகநாதனையும் தெரியும். வேணும்னா இந்த லட்சுமி ஒரு பாவமும் அறியாதவளா இருக்கலாம்.”

“அண்ணா இப்ப எதுக்கு இந்த மாதிரி பேச்செல்லாம். சாமி என்ன சொல்றார்னு கேப்போமே...”

“சரிம்மா... நாகநாதனுக்கு சரியானா சரி...”

“சாமி நீங்க சொல்லுங்க. நாங்க இப்ப என்ன பண்ணணும்?”

“சொல்றேம்மா… நாளைக்கு நந்திகேஸ்வர ஸ்வாமியோட திருநட்சத்திர தினம். சுரியா 108 வருஷம் முந்தி தான் ஸ்வாமியோட கற்சிலைக்கு உயிர் வந்து ஸ்வாமியும் காளையா ஊரைச் சுத்தி வந்து வயல்களை எல்லதம் அழிச்சார். ‘என் எஜமான் வயல்ல நான் மேயறேன்’னு மேஞ்சு காமிச்சு சிவன் சொத்தை கோவிலுக்கே கிடைக்கும்படி செய்தார்.

நானறிஞ்ச வரை ஒவ்வொரு 108 வருஷத்துக்கும் ஒரு தடவை கல்நந்திக்கு பிராணன் வந்து ஸ்வாமி தன் மெய் உருவத்தோட நடமாடுவார். அப்ப ஸ்வாமியைப் பார்க்கறவாளுக்கு முக்தி. அவா கேட்டது கிடைக்கும் நினைச்சது நடக்கும். அந்த 108வது வருஷம் வந்தாச்சு. இந்த வருஷத்துல மூன்று நாட்கள் ஸ்வாமி இப்படி நடமாடுவார். அதுல நேத்து அவர் நடமாடும்போதுதான் அவர் தரிசனம் உங்களுக்கெல்லாம் கிடைச்சிருக்கு. இன்னிக்கும் நாளைக்கும்கூட அவர் நடமாட்டம் இருக்கு. இன்னிக்கு கோவிலை அடைச்சாச்சு. ஆகையால், பிராண சொரூபம் ஏற்படறதை நம்மால பார்க்க முடியாது. ஆனா, நாளைக்கு கட்டாயம் பார்க்க முடியும்.”

“அப்படின்னா?”

“நாளைக்கு நாம நாலு பேரும். கோவில்ல தங்கறோம். இது வெளிய யாருக்கும் தெரிய வேண்டாம்.”

“அப்ப நாளைக்கு நாம கல்நந்திக்கு உயிர் வர்றதைப் பார்க்கப் போறோமா?”

“என் வரைல அந்த தரிசனத்தோட என் உயிர் போனாகூட போறும். அப்ப நிச்சயமா நாகநாதனுக்கு குணமாகும். இதுல எனக்கு சந்தேகம் இல்லை.”

“சாமி… இப்படி ஒளிஞ்சிருந்து பார்க்கறது தப்பு இல்லையே.”

“தப்புதான். ஆனா, ஸ்வாமியோட அருளுக்காக எதை வேணா செய்யலாம். திருடலாம், தப்பு இல்ல. ராமானுஜர் சீடர்களோட வந்தப்போ அவர்களுக்கெல்லாம் சாப்பாடு போட லட்சுமிங்கறவ தன் உடம்பையே விக்கத் துணிஞ்ச வரலாறெல்லாம் நமக்கு உண்டு சிவப்பிரகாசம்.”

“நான் எனக்காகக் கேட்கலை. உங்களுக்காகத் தான் கேட்டேன்.”

“நானும் எனக்காக மட்டும் சொல்லலை. நாகநாதனுக்கும் அவரோட சகாக்கள் உங்களுக்காகவும்தான் சொன்னேன். நாகநாதன் ஒரு பெரிய இசை மேதை. அவர் இன்னும் பல காலம் வாழ்ந்து இசைச் சேவை செய்யணும்.”

“அப்ப சரி... நாளைக்கு ராத்திரி ஒரு அதிசயத்தை நாம சந்திக்கப் போறோம். அப்படித்தானே?”

“எனக்கு அதுல துளிக்கூட சந்தேகமேயில்லை.”

“உங்க அபிப்ராயப்படி இன்னிக்குக் கூட ஸ்வாமிக்கு ஜீவன் வந்து நடமாடிக்கிட்டு இருப்பார் இல்லையா?”

“நிச்சயமா...”

-அதற்குப் பிறகு சிவப்பிரகாசம் மேற்கொண்டு எந்த கேள்விகளையும் கேட்கவில்லை.

“சரி சாமி... போய்ப் படுப்போம். நாளைக்கு மற்ற விஷயங்களைப் பேசிப்போம்” என்று வாயில் கொட்டாவி பிடித்தார். வரதநம்பிக்குப் புரிந்துவிட்டது!

10

தேவதச்சனின் நுட்பமான சிற்பம், தவயோகியின் மந்திரக் காற்று இரண்டும் கல்நந்திக்கு உயிர் கொடுத்து நடமாடச் செய்துவிட்டன. நந்தியும் பசியோடு ஒவ்வொரு இரவும் ஊரில் உள்ள வயலை எல்லாம் அழிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. இதனால் மக்களிடையே வருத்தம், ஏமாற்றம். ஊரிலும் பசி, பஞ்சம் ஏற்பட்டது. பல்லவ அரசனுக்கே இந்த வயலில் கதிர்கள் திருட்டுப் போவதும் யார் என்றே தெரியாமல் இருப்பதும் முதலில் புதிராகவும், பிறகு எல்லாம் தவயோகியின் வேலைதான் என்பது தெரியவரவும் ஆச்சரியம் மட்டுமல்ல. அதிர்ச்சியும் கொண்டான்.

நந்திப் பெருமானை கட்டுப்படுத்தும் வழியும் தெரியவில்லை. ஊரைக் காக்க என்ன செய்வது எனும்போதுதான் அந்தத் தவயோகியே ஒரு குறுக்கு வழியைக் கண்டுபிடித்தார். அதன்படி நந்தியின் பாதத்தில் நகம் ஒன்றை உடைத்து சிதைத்ததில் 32 லட்சணங்கள் என்பது 31 ஆனது. நந்தி பெருமானுக்கு உயிர் வருவதும் நின்று போனது. ஆனால்...?

ஷ_ட்டிங்கில் ஏகப்பட்ட டேக்குகளாக வாங்க ஆரம்பித்து விட்டாள்

நந்தனா. சாதரணமாக ஒரு டேக், இரண்டு டேக்குக்கு மேல் போகமாட்டாள். தொலைவில் அவளுக்குப் பாதுகாப்புக்கு வந்திருந்த ஏ.சி. ரவிப்பிரகாஷ் சிவில் டிரெஸ்ஸில் அவள் நடிப்பதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பார்ப்பதற்கு ஹீரோ போன்ற தோற்றம். ஆனால், போலீஸ் அதிகாரி. டைரக்டருக்கு நந்தனாவின் டேக் வாங்கலுக்குக் காரணம் புரிந்தது. அவளை அருகே அழைத்து "அம்மாடி... ஒரு மாசம் நான் உன்னைத் தொந்தரவு பண்ணலை. நீ நிம்மதியா ரெஸ்ட் எடு. உன் பிரச்சினை எல்லாம் தீர்ந்த பிறகு நீ கால்ஷீட் கொடுத்தா போதும்" என்றபோது அவளுக்கும் அப்பாடா என்று இருந்தது. அன்றைய காட்சிக்காக சற்றுக் கவர்ச்சியாக டிரெஸ் செய்திருந்தாள். சாதாரணமாக நடிகைகளுக்கு முன்னும் பின்னும் பேட் வைத்து எடுப்பாக்கி விடுவார்கள். நந்தனா வரையில அந்த எடுப்பு ஒரு மாட்டுக் கொம்பு போல இருந்தது. ஏ.சி. ரவிப்பிரகாஷையே நிரடிக் கொண்டிருந்தது. ஷ_ட்டிங் முடிந்த நொடி மேக்கப் ரூமுக்குப் போய் சகலத்தையும் அவிழ்த்துப் போட்டுவிட்டு சாதாரணப் புடவைக்கு மாறினவளாகத் திரும்பி வந்தாள்.

ரவிப்பிரகாஷ் எதிரில் அவளுக்கான நாற்காலி.

வந்து அமர்ந்தாள். ரவிபிரகாஷ் சரித்தான்.

"சார் ஷ_ட்டிங் எதுவும் ஒரு மாசம் கிடையாது..."

"ஏன் மேடம். நீங்க பாட்டும் நடிங்க. நாங்கதான் இருக்கோம்ல."

"இல்ல சார். என்னால கான்சண்ட்ரேட் பண்ண முடியலை."

"அட என்ன மேடம் நீங்க. இதெல்லாம் பார்ட் ஆஃப் ஜாப்!"

"இருக்கலாம். ஆனா நான் இந்த ஜாபையே வெறுக்கறேன்."

"அப்ப கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு ஒதுங்கிருங்க..."

-ரவிபிரகாஷ் படுகூலாக – அவ்வளவு வேகமாக ஒரு முடிவைச் சொல்வான் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. மேக்கப் கலைந்த அவளது வெளிர் முகத்தில் ஒரு திக்குமுக்காடல்.

"என்ன மேடம்... நான் எதாவது தப்பா சொல்லிட்டேனா?"

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை. இன்ஃபாக்ட் என் விருப்பமும் அதுதான். ஆனா, நல்ல மாப்பிள்ளை கிடைக்கணுமே..."

"உங்களுக்கு கிடைக்காத நல்ல மாப்பிள்ளையா?"

அவனிடம் திரும்பவும் அதே வேகம். அப்போது செல்ஃபோன் லைனில் மாமி வந்தாள்.

"நந்தா..."

"எப்போ ஷுட்டிங் முடியும் உனக்கு...?"

"முடிஞ்சிடிச்சி மாமி... ஒரு மாசத்துக்கு ஷுட்டிங் இல்ல."

"போலீஸ்காராகூட இருக்காளோல்லியோ?"

"ஆஹா... ஏ.சி. சார் கூடவே இருக்கார்..."

"சந்தோஷம்... நான் எதுக்குக் கூப்ட்டேன்னு சொல்லிட்றேன். சமையல முடிச்சு எல்லாத்தையும் மூடி வெச்சுட்டு வந்து அப்படியே ஒரு குட்டித் தூக்கம் போட்டேன். அதுல ஒரு சொப்பனம்."

"என்ன மாமி... பகல் கனவா?"

"கேளு... சொப்பனத்துல நீயும் நானும் விடைதாங்கி கோவில்ல நந்தி ஸ்வாமி முன்னால நின்னுண்டு இருக்கோம்."

"அப்புறம்...?"

"அப்புறம் என்ன... 'எனக்கு நல்ல ஒரு மாப்பிள்ளையைக் கொடுத்த உங்களுக்கு நன்றி'ன்னு சொல்லிண்டே நீ விழுந்து சேவிக்கறே..."

"அட..."

"இன்னும் இருக்கு. கேள். நந்தி ஸ்வாமியோட கல் விக்ரகத்துக்கு திடீர்னு உயிர் வந்து அவர் ஒரு வெள்ளை ரிஷபமா நடமாட ஆரம்பிக்கிறார்..."

"கனவுதானே... அதான் இஷ்டத்துக்கும் கண்டுருக்கீங்க."

"அதான் இல்ல... அந்த ஊர் நந்தி சிலைக்கு 108 வருஷத்தக்கு ஒரு தடவை அவர் திருநட்சத்திரத்தின் போது உயிர் வரும்னு கேள்விப்பட்டிருக்கேன். கனவு கலைஞ்சு கண் முழிச்சவுடன் கணக்கு போட்டுப் பார்த்தேன். இன்னிக்கு திருநட்சத்திரம்."

"என்ன மாமி சொல்றீங்க?"

“நந்தா… அதான் உனக்கு ஷூட்டிங் இல்லேன்னு ஆயிடுத்தே. நாம இன்னிக்கு கோவிலுக்குப் போய்ட்டு வருவோமே…”

“திரும்பவுமா?”

“தினம் தினம் கோவிலுக்குப் போகணும்கறதுதான் நமக்கான கடமை. நீ என்ன திரும்பவுமாங்கறே…”

“ஐயோ மாமி கிட்டத்தட்ட நூறு கிலோ மீட்டர் தூரம்.”

“பரவால்ல… எனக்காக நீயும் கூட வரே…”

“…………………..”

“என்ன நந்தா… நான் என்ன உன்கிட்ட சம்பளமா கூட கேட்டேன்.”

“மாமி… அப்படி எல்லாம் பேசாதீங்க. நீங்க ஒண்ணும் என்கிட்ட சம்பளத்துக்கு வேலை பாக்கற சமையல்காரி இல்ல. என் அம்மா மாதிரி…”

“அப்ப இந்த அம்மா பேச்சைக் கேள்…”

“வர்றதுக்கு ஒண்ணுமில்ல… அவ்வளவு தூரம் போய் கும்பிட்டும் என் பிரச்சனை தீரலையே…”

“நிச்சயம் தீரும். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு. நீ கிளம்பு.”

“சரி மாமி… நான் டிரைவரை அனுப்பறேன். நீங்க ரெடியா இருங்க. அவன் உங்களை பிக்கப் பண்ணிக்கட்டும். நான் இங்கேயே வெயிட் பண்றேன்.”

-நந்தனா தொலைபேசியை கட் செய்துவிட்டு நிமிர்ந்தாள். ஏ.சி. ரவிபிரகாஷ் ஒரு சிரிப்புடன்,

“விடைதாங்கிக்கு உங்க கூட வர நானும் ரெடி.” என்றான். அவனது வேகம் அவளை அசத்தியது.

“நீங்க அசிஸ்டெண்ட் கமிஷணர்தானே?”

“அதுல என்ன சந்தேகம். என் ஐ.டி. கார்டை பாக்கறீங்களா?”

“அதுக்கில்ல… எனக்குக் காவலா ஒரு ஏ.சி.யேவா இருக்கணும். உங்க டிபார்ட்மெண்ட்ல வேற கமாண்டோ போலீஸ் யாரும் இல்லையா?”

“ஏன் மேடம்... நான் உங்ககூட காவலுக்கு இருக்கறது உங்களுக்குப் பிடிக்கலையா?”

“ஒரு அசிஸ்டெண்ட் கமிஷனரே காவலிருக்கார்ங்கறது என்னவோ மாதிரி இருக்கு.”

“உண்மைதான். ஆனா, நான் உங்க கூடவே இருக்க ஒரு சரியான காரணமும் இருக்கு.”

“என்ன அது?”

“சாரி... அது டிபார்ட்மெண்ட் சீக்ரெட்...”

-அவன் பளிச்சென்று சொல்லி கண்களையும் சிமிட்டினான். அவள் அதற்கு மேல் எதுவும் கூறவில்லை. டிரைவரைக் கூப்பிட்டு மாமியை அழைத்து வரச் சொன்னாள். சற்றுத் தள்ளி ஒரு பத்திரிகை ரிப்போர்ட்டர் நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் மெல்ல நெருங்கி வந்து ‘ஹலோ மேடம்’ என்று விழித்தார்.

“சாரி... நோ இன்டர்வியூ” என்று அவரைப் பார்த்த உடனேயே சொன்னான்.

“ஒரே ஒரு கேள்விதான் மேடம். ப்ளீஸ்...”

“நோ... நான், ஒரு கேள்விக்குக் கூட பதில் தர மாட்டேன்.”

நந்தனா எழுந்து எரிச்சலுடன் மேக்கப் ரூமுக்குள் நுழைந்தாள். ரவிபிரகாஷ் அந்த ரிப்போர்ட்டரைப் பார்த்து “போய்யா... பிடிக்கலைன்னா விடுவியா...” என்றான்.

“நீங்க ஏன் சார் பேசமாட்டீங்க. ஆமா, நீங்கதான் மேடம் கூடவே இருக்கீங்களே!”

“ஓஹோ பேட்டி இப்ப என்கிட்டயேவா?”

“சார் அது எங்க கடமை. நந்தனா மேடத்துக்கு யாரால பிரச்சனைன்னு கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்.”

“அதெல்லாம் இப்ப சொல்ல முடியாது...”

“அவங்களை மும்பை தாதாக்கள் கடத்திக்கிட்டு போகப் பார்த்தாங்க. அதுல இருந்து அவங்க சாமர்த்தியமா தப்பி வந்தாங்களாமே... உண்மையா சார்.”

“இந்த போட்டு வாங்கற வேலை எல்லாம் என்கிட்ட வேண்டாம். இடத்தை காலி பண்ணுங்க…”

“சார் சார் ஒரே ஒரு கேள்வி.”

“கேட்டுத் தொலைங்க…”

“குற்றவாளிகளைப் பிடிக்க எந்த மாதிரி ஸ்டெப் எடுத்திருக்கீங்க…?”

“அதை நான் உங்ககிட்ட சொல்ல, அதைக் கேட்டு குற்றவாளிக்ள தப்பிச்சு ஓடணுமா?” – ரவிபிரகாஷ_க்கு மூக்குக்கு மேல் கோபம் வந்தது. ரிப்போர்ட்டர் வழிந்தார். ரவிபிரகாஷ_ம் தொடர்ந்து அங்கு இருக்காமல் சற்று நகர்ந்தான். துணிச்சலாய் மேக்கப் ரூம் பக்கம் போய் கதவருகே போய் நின்றான். டச்சப் செய்யும் பெண்மணி ஓடி வந்தாள்.

“சார் உள்ளே போயிடாதீங்க… அம்மாவுக்கு ஆம்பளைங்க யாரும் உள்ற வந்தாலே பிடிக்காது” என்றாள்.

“ஆமாம் உன் பேர் என்ன?”

“சகுந்தலாங்க…”

“இந்தாம்மா கிட்டத்தான் ரொமப் நாளா இருக்கியா?”

“ஆமாங்க. அம்மா பேபி ஆர்ட்டிஸ்ட்டா நடிக்கறப்ப இருந்தே நான்தான் அதுக்க டச்அப்பு…”

“அப்ப நந்தனா பற்றி உனக்கு எல்லா விபரமும் தெரியும்னு சொல்.”

“அது வயசுக்கு வந்த தேதி கூட எனக்கு அத்துப்பிடிங்க. 9.9.94ங்க. அன்னிக்கு விநாயகர் சதுர்த்தி வேற – வெள்ளிக்கிழமையும் கூட!”

-ரவிபிரகாஷ் கேட்கும் தொனி அவளுக்குப் புரியவில்லை. வெகுளித்தனமாய் அவனிடம் பேசினாள். ரவிபிரகாஷ் அப்படியே பேச்சுக் கொடுத்துக்கொண்டே செட்டின் மறைவான ஒரு பக்கத்துக்குச் சென்று தன் ஷர்ட் பாக்கெட்டில் இருந்து ஒரு பாஸ்போர்ட் சைஸ் புகைப்படத்தை எடுத்து அவளிடம் காட்டினான்.

“யார் படம்ங்க இது?”

“உனக்குத் தெரியல…?”

“தெரியலியே…”

“என்னம்மா கதை உட்றியே. இவர்தான் நந்தனா வோட மாமா.”

“ஐய்ய… எனக்குத் தெரியாம இப்படி ஒரு மாமாவா?”

“அது சரி… அவங்க குடும்ப விஷயம் கூடவா உனக்குத் தெரிஞ்சிருக்கணும்?”

“தெரியுமே… இப்படி ஒரு ஆளை நான் பார்த்ததே இல்லையே…”

“நீ பார்த்தேன்னு நானும் சொல்லலையே…”

“நான் பார்க்கலைன்னா அம்மாவும் பார்க்கலைன்னு தான் அர்த்தம்.”

“அவ்வளவு நம்பிக்கையா உனக்கு?”

“ஆமா… பின்ன கூடவே இருக்கேன்ல…”

“சனி, ஞாயிறு லீவுல கூடவா…”

“எங்களுக்கெல்லாம் ஏது லீவு? ஷ_ட்டிங் இல்லாட்டி பாப்பாவோட செஸ் விளையாட அது ஊட்டுக்குப் போயிடுவேன்.”

“அப்படின்னா உங்க பாப்பா வாழ்க்கைல எந்த ஆம்பளையும் குறுக்கிட்டதில்லையா?”

“எனக்குத் தெரிஞ்சு இல்லை. கூட நடிக்கறவங்களை பாப்பாவே தூர நிறுத்திடும். தினேஷ் தம்பி லவ் பண்ணிச்சு. ஆனா, பாப்பா அதை ஏத்துக்கலை.”

“ஏன்?”

“அதுக்கு ஒரு சினிமா நடிகரைக் கட்டிக்க விருப்பமில்ல. அத்தோட தினேஷ் கொஞ்சம் அப்படி இப்படி டைப்…”

-ரவிபிரகாஷ் அழகாக அவளிடம் போட்டு வாங்கி விட்டு அவளையும் விட்டுத் தனியாக ஒதுங்கி செல்ஃபோனில் கமிஷனரைப் பிடித்தான்.

“குட்மார்னிங் சார்!”

“என்ன ரவி.”

“சாரி சார்… நாம சந்தேகப்பட்ட மாதிரி எதுவும் இல்லை. அந்த இன்டர்நேஷனல் கல்ப்ரிட்டுக்கும் நந்தனாவுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை.”

“அப்ப நமக்கு வந்த செய்தி தப்பா...?”

“அவனுக்கும், ஒரு நடிகைக்கும் தொடர்புங்கறது உண்மை. ஆனா, அந்த நடிகை நந்தனா இல்லை. மே பீ வேற நடிகையா இருக்கலாம்.”

“ஆர் யூ ஷ்யூர்?”

“ஷ்யூர்... ஒரு வகைல நந்தனா ரொம்ப பாவம். தெரியாத்தனமா நடிகை ஆயிட்டா. மற்றபடி வெரிகுட் கேர்ள்.”

“பார்த்துப்பா... நீயும் பேச்சலர். லவ் பண்ண ஆரம்பிச்சிடாதே!”

“அது என் கைல இல்ல சார். த சேம் டைம் அவளுக்கு த்ரெட் இருக்கறதா போன் பண்ணி நாம போட்ட டிராமாவை எனி டைம் முடிச்சுக்கலாம்.”

“பீ கேஃபுல்... அவ உயிருக்கு கொலை மிரட்டல் விட்டது போலீஸ்தான்னு, அவளுக்குத் தெரிஞ்சா அது மோசமான பல விளைவுகளை உருவாக்கிடும்.”

“நான் பார்த்துக்கறேன் சார். நந்தனா இன்னிக்கு ஒரு புராதனமான கோவிலுக்குப் போறா, பாதுகாப்புக்குக் கூடவே போய் அங்க சாமி சன்னதில கொலை மிரட்டல் விட்ட பம்பாய் தாதாவை நாம அரெஸ்ட் பண்ணிட்டதா சொல்லி நான் சமாளிச்சுட்றேன்.”

“ஓ.கே. ஆல் த பெஸ்ட்.”

“பை த பை... நந்தனா இல்லேன்னு ஆயிட்டதால அந்த இன்னொரு நடிகை யார்னு கவனிச்சு ஆபரேஷனை வேகமா ஸ்டார்ட் பண்ணுங்க சார். நம்ம நாட்டுக்கே தலைவலியா இருக்கற அந்த க்ரூக் உயிரோட நம்மகிட்ட சிக்கியே தீரணும்.”

“நிச்சயமா... நீ கொஞ்சம் சீக்கிரம் வா. நீயே அந்த விஷயத்தையும் கவனிக்கலாம்.”

-கமிஷனர் முற்றுப்புள்ளி வைக்க ரவிபிரகாஷ் திரும்ப ஒருமுறை அந்த பாஸ்போர்ட் சைஸ் போட்டோவை எடுத்துப் பார்த்தான். பின்லேடன், தாவூத் போல ஒரு உலக கிரிமினலின் படம் அது. அவனுக்கு ஒரு தமிழ் நடிகை ஒருத்தியோடு நெருங்கின தொடர்பு என்று ஒரு க்ளூ கிடைத்தது. அதை எப்படி ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொள்வது என்று போலீஸார் யோசித்தபோது அவர்களுக்குத் தெரிந்த குறுக்கு வழிதான் கொலை மிரட்டல்! மிரட்டலைத் தொடர்ந்து பாதுகாப்புக்கு வருவதுபோல வந்து நந்தனாவின் முன்பின் அவ்வளவையும் அலச வேண்டும் என்பதுதான்

திட்டம்.

அது வெற்றிகரமாக முடிந்ததில் ரவிபிரகாஷிடமும் ஒரு சந்தோஷம். அது என்னவோ தெரியவில்லை நந்தனா மேல் ஒரு பரிதாபமும் ரவிபிரகாஷ_க்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அது எதனால் என்றுதான் தரம் பிரித்துப் பார்க்க முடியவில்லை.

11

தேவதச்சன் தவயோகியின் உதவியோடு கல்லுக்குள் உயிரைப் புகுத்தும் வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டுவிட்டான். அதே சமயம் எல்லா கற்சிலைகளையும் அப்படி உயிர்ப்பிக்க முடியாது என்பதையும் அந்தத் தவயோகியே அவனுக்கு உபதேசித்தார். சிரஞ்சீவியாக வாழ்கின்றவகர்ளால்தான் பஞ்ச பூதங்களை வென்று எதனுள்ளும் பிரவேசிக்க முடியும். அதேசமயம் பரிபூரணமில்லா ஒன்றில் அவர்களால் பிரவேசிக்க இயலாது என்பதால் பூரணமான சிற்பங்கள் மிக முக்கியம் என்பதை விளக்கியவர், அப்படி ஒரு சிற்பத்துக்குள் உயிரைப் புகுத்த சப்தமாகிய மந்திரங்கள் முக்கியமானவை என்று கூறி சில மந்திரங்களையும் உபதேசித்தார்.

அவ்வகையில் நந்திகேஸ்வரரை தான் செதுக்கிய நந்தி சிற்பத்தின் வாயிலாக ஜீவன் கொள்ள வைத்த தேவதச்சன் நந்தீஸ்வரர் காலில் விழுந்து முக்தி பெற்றான். அதே சமயம் எந்த ஸ்தலத்தில் தனக்கு ஜீவதேகம் ஏற்பட்டதே அந்த ஸ்தலத்தில் 108 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை தான் உயிர்த் தெழுந்து நடமாடி அவ்வேளையில் பல அற்புதங்களையும் செய்யப்போவதாக நந்திதேவரும் அருளி மறைந்தார்.

அன்று அருளியது... இன்று நடக்கப் போகிறது!

அந்த இரவுப் பொழுது பிரம்ம முகூர்த்த காலத்தை நோக்கிச் சென்றபடி இருந்தது. வரதநம்பி முதல் எல்லோரும் பேச வேண்டியதைப் பேசிவிட்டு உறங்கப் போய் விட்டனர். ஆனால், சிவப்பிரகாசம் வரையில் உறக்கமே வரவில்லை. குறிப்பாக அன்று இரவும் நந்தி உயிர்த் தெழுந்து திரியும் என்று வரதநம்பி கூறியிருந்தது அவரைத் தூங்கவிடவில்லை.

சுவர்க்கோழிகள் கூரைச்சரிவில் இடையறாது கத்தி காதைத் திருகிக் கொண்டிருந்தன. கைக்கெடிகாரத்தைப் பார்த்தார் சிவப்பிரகாசம். மணி மூன்று! வரதநம்பி சொன்னது எந்த அளவுக்கு உண்மையாக இருக்க முடியும் என்கிற சந்தேகமே பெரும் கேள்வியாக அவரை அரித்துக்

கொண்டே இருந்தது.

புரண்டு படுத்தபோது கோவில் மதில்சுவர் அந்த இருளில் கருங்கும்மென்று எதிரில் கண்ணில் பட்டது.

அருகில்தான் கோவில். எழுந்துபோய் பீடத்தில் நந்தி இருக்கிறதா இல்லையா என்று பார்த்தால் உண்மை தெரிந்துவிடுமே என்று தோன்றிற்று.

மனது குறுகுறுத்துக் கொண்டேயிருந்தது.

எழுந்து அமர்ந்தார். ஒரு கொட்டாவி பிரிந்தது. தூக்கம் வராத அலுப்பு உடம்பை ஒரு மாதிரி தெரித்தது. தெருவில் அப்படி ஒரு நிசப்தம். ஏசி அறைக்குள் படு அமைதியாகத் தூங்கிப் பழகியவருக்கு அநத ஓட்டு வீட்டுத் திண்ணையில் அவ்வளவு சுலபத்தில் தூக்கம் வரவில்லை. கொசுக்கள் வேறு சுற்றிச் சுற்றி வந்து காதைச் சிதைத்தன.

சட்டென்று ஒரு முடிவோடு எழுந்து கொண்டார். ஓசைப்படாமல் தெருவில் இறங்கி நடந்தார். தோல் செருப்பு மிதிபடும் போது உராய்வுச் சப்தம் போட்டது. அந்த வேளையில் அது அவ்வளவு துல்லியமாகக் கேட்டது. மெல்ல நடந்தவர், கோவில் கோபுர முகப்பருகே வந்துவிட்டார். பெருங்கதவு தாழிடப்பட்டிருந்தது. உள்ளே பார்க்க வேண்டுமானால் பக்கவாட்டு மதிலில் ஏறிக்குதிக்க வேண்டும் என்பது தெரிந்தது. அதற்கு ஏற்ப சுவரை ஒட்டி ஒரு வேப்பமரம் வளர்ந்திருந்தது. ஆர்வம் சிவப்பிரகாசம் மரம் ஏற வைத்தது. மரத்தில் ஏறி கவரைத் தொட்டவர் அங்கிருந்தே சன்னதிக்கு வெளியே கல் மண்டபத்தில் அமர்ந்திருக்கும் நந்தி சிலையைப் பார்க்க முயன்றார்.

கல் மண்டபத்தில் காலியான பீடம்தான் கண்ணில் பட்டது. குப்பென்று வியர்த்துவிட்டது. வரதநம்பி சொன்னது அவ்வளவும் உண்மை என்பது அப்போது தான் தெரிந்தது. அதே சமயம் கழுத்துமணி ஒலிக்கும் சப்தம் கேட்டு திரும்பியவருக்கு சப்த நாடியும் ஒடுங்கிவிட்டது. கோவிலுக்கு முன்புற வீதியில் வெள்ளை வெளேர் என்று கழுத்துமணி சப்திக்க ஒரு மாலை சகிதம் ஒளிப்பிழம்பாக அந்த நந்தி!

‘ஜல்ஜல்’ என்று சப்தம் கேட்க அது நடந்து வரும் அழகே தனியாக இருந்தது. மரக்கிளைமேல் அமர்ந்திருந்த நிலையில் சுவரைத் தொட்டபடியே அந்த அரிய காட்சியைப் பார்த்து வாய் பிளந்தார்.

அவர் பார்க்க அந்த நந்தி கோவில் கதவு முன்வந்து நிற்கவும் கதவு

எப்படித் திறந்தது? அது எப்படி உள் நுழைந்தது என்று தெரியவில்லை. தெருவில் நடந்து வந்த ஒளிப்பிழம்பான நந்தி இப்போது கோவிலுக்குள் நுழைந்து கல்மண்டமபத்திலும் பிரவேசித்தது. பிரவேசித்த சில நொடிகளில் அப்படியே சிலையாக மாறி பீடத்திலும் காட்சி தந்தது.

சிவப்பிரகாசத்துக்கு உச்சி முதல் பாதம் வரை சிலிர்ப்பு!

சர்வாங்கத்திலும் ஒரு பரபரப்பு வேறு.

மரத்திலிருந்து கீழே குதித்தவர் அப்படியே மரத்தடியில் அந்தக் காட்சியை எண்ணியபடியே அமர்ந்து விட்டார்.

விடியப் போகும் நேரம் மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்த சிவப்பரகாசத்தை முதலில் பார்த்தவர், கோவிலுக்கு தரிசனத்திற்கு வந்திருந்த வரதநம்பிதான். அவரது பிரமித்த தோற்றமே அவர் அங்கு இருப்பதைப் புரிய வைத்து விட்டது.

“என்ன சிவப்பிரகாசம்… நந்தி தரிசனமா?” என்றார் மிருதுவான குரலில்.

“ஆமாம் சாமி… இன்னமும் அது எங்கண்ணுலேயே இருக்கு…”

“உங்களைப் பார்த்த உடனேயே நினைச்சேன். நேத்து விஷயத்தை உங்ககிட்ட சொல்லும்போதே உங்களை எங்கேயும் போகவோ, யார்கிட்டேயும் இதுபத்தி பேசவோ கூடாதுன்னு சொல்ல நினைச்சேன். என் நேரமோ, இல்லை உங்க விதியோ தெரியலை. அதை மட்டும் சொல்ல மறந்துட்டேன்.”

“அதனால என்ன சாமி… நீங்க சொன்னதை நான் முதல்ல நம்பலை. ஆனா, இப்ப நான் சிலிர்த்துப் போய் இருக்கேன். யாருக்குக் கிடைக்கும் இப்படி ஒரு பாக்கியம்…?”

“போதும் சிவப்பிரகாசம். உங்க தெய்வானுபத்தை தயவு செய்து வெளிய சொல்லாதீங்க. என்கிட்ட கூட எதுவும் பேசவேண்டாம். நந்தீஸ்வரரை பேராசை நோக்கத் தோடவோ இல்லை சந்தேகத்துடனோ பார்க்க நினைக்கறது பெரும்பாவம்.”

“இல்ல சாமி… நீங்க இனி எது சொன்னாலும் நான் கேக்க மாட்டேன். இது எவ்வளவு பெரிய அதிசயம் தெரியுமா? இதை இந்த உலகம் தெரிஞ்சுக்கணும். கல்லுக்கு உயிர் வரும் விஷயம் ஒண்ணும் சாதாரணம் இல்லை. இதை மட்டும் வீடியோ எடுத்து உலகம் முழுக்க டெலிகாஸ்ட்

பண்ணினா அதனால இந்தக் கோவிலுக்கு எவ்வளவு கூட்டம் வரும் தெரியுமா?”

-சிவப்பிரகாசம் தன் கருத்தில் போய் நின்ற இடம் வரதநம்பியைத் தீயைப் போல் தாக்கியது.

“போதும்... விபரம் புரியாம பேசாதேள். சில விஷயங்கள் அந்தரங்கமாத்தான் இருக்கணும். ஸ்வாமி இப்படி வந்துட்டுப் போற விஷயத்துக்குப் பின்னால நிறைய சூட்சும காரணம் இருக்கு. அதைப் பிரஸ்தாபிக்கக் கூடாது. இது விளம்பரப்படுத்தப்பட வேண்டிய விஷயம் கிடையாது. பொத்திப் பாதுகாக்க வேண்டிய விஷயம்.”

“இல்லை... நீங்க பிற்போக்குவாதி. உங்க பேச்சைக் கேட்டா உருப்பட முடியாது... தயவு செய்து நீங்க சும்மா இருங்கோ...”

“சிவப்பிரகாசம்! வேண்டாம். தயவு செய்து என் பேச்சைக் கேளுங்க. இதுபத்தி யார்கிட்டேயும் சொல்லாதீங்க. கோவிலுக்கு என்கூட வந்து சுவாமி முன்னால சத்தியம் செய்துதாங்க. இல்லேன்னா அது உங்களுக்கே நல்லதில்ல...”

“இல்ல சாமி... நீங்கள்ளாம் அந்தக் காலம். இப்படித் தான் யோசிப்பீங்க. நான் வியாபாரி. அதே சமயம் புண்ணியம் பண்ணினவன். இல்லேன்னா நீங்க தூங்கின மாதிரி நானும் தூங்கி இந்தக் காட்சியை இழந்துருப்பேன்.”

“இல்ல... நான் இந்த ரகசியத்தைச் சொன்னது தப்பு. நான் நாகநாதன்பிளளை நந்தி தரிசனம் பண்ணி குணமடையனும்னு நினைச்சுத்தான் சொன்னேன். அது இப்படி திசை திரும்பும்னு எனக்குத் தெரியது. உங்களை நான் இந்த ஊர்ல இருக்கவிடமாட்டேன்.”

-இருவரும் கோவில் மதில் சுவரை ஒட்டி செய்து கொள்ளும் தர்க்கம் நல்லவேளையாக யார் காதிலும் விழவில்லை. அதேசமயம் சிவப்பிரகாசம் தந்திரபுத்தி வேகமாக வேலை செய்தது. சற்றுத் தள்ளி ஒரு தென்னை மட்டை விழுந்து கிடந்தது. அதைப்போய் கையில் எடுத்தவர் அதை இரண்டாகப் பிளந்தார். வரதநம்பி அவர் செய்கையைப் புரியாதபடி பார்த்தக்கொண்டே நின்றார். சில நொடிகளில் ஒரு கிரிக்கெட் மட்டை அவர் கையில் தயாரானது.

“இது எதுக்கு... இப்ப இது எதுக்கு உங்களுக்கு?”

“இது எனக்கில்லை. உங்களுக்குத்தான்.”

“எனக்கா?”

“ஆமா… இதால ஒரே போடு. ஒரு நாலு நாளைக்கு நீங்க எழுந்திருக்கக்கூடாது. அதுக்குள்ள நான் என் விருப்பப்படி என்ன செய்யணுமோ செய்துப்பேன். குறிப்பா வீடியோ எடுப்பேன். உலகத்துல இருக்கற அவ்வளவு டி.வி.க்கும் விற்பேன். நானும் குபேரன் ஆவேன். அப்படியே இந்த ஊரையும் பிரபலமாக்கிடுவேன். நீங்க வேணா பாருங்க, அடுத்த திருப்பதி இந்த ஊர்தான்…”

-பேச்சோடு மட்டையால் வரதநம்பி தலையில் ஒரே போடு. நம்பி சுருண்டு விழுந்தார். எதற்கும் இருக்கட்டும் என்று இன்னொரு போடு. புழுவாய் சுருண்டது அவர் தேகம். அடுத்து அவரை இழுத்து சுவரோரம் கிடத்தியவர். ஓடிப்போய் வீட்டு வாசலில் நிற்கும் தன் காரைக் கிளப்பிக்கொண்டு வந்து காருக்குள் மளமளவென்று வரதநம்பியை சிவப்பிரகாசம் ஏற்றும்பொழுது எதிரில் இன்னொரு கார். அதில் நந்தனாவும் மாமியும் பின்சீட்டில் இருக்க முன் சீட்டில் ஏ.சி. ரவிபிரகாஷ்.

பொழுதும் விடியத் தொடங்கி விட்டது.

ஒரு வினாடி சிவப்பிரகாசம் திடுக்கிட்டாலும் காரை படுவேகமாக பின்னுக்கு எடுத்து எதிரில் வந்த நந்தனாவின் காரை ஓவர்டேக் செய்து கொண்டு பறந்தார்.

அந்த இடைவெளியிலும் ரவிபிரகாஷ் சிவப்பிரகாசத்தை அடையாளம் கண்டு கொண்டதுதான் ஆச்சர்யம்.

“ஏய் இவர் சிவப்பிரகாசன். பெரிய இண்டஸ்ட்ரியலிஸ்ட்” என்றான்.

“அவரும் கோவிலுக்கு வந்து சாமி தரிசனம் பண்ணிட்டு போறாரோ என்னவோ…” என்றாள் உள்ளிருந்த மாமி!

அவர்கள் காரும் கோவில் முன் நின்றது.

மூவரும் இறங்கிக் கொண்டனர். ரவிபிரகாஷ் அந்தக் காலைவேளையில் அண்ணாந்து கோபுரத்தைப் பார்த்து சற்றுப் பரவசமும் பட்டான்.

“வழியில கார் பிரேக் டவுனாகாம இருந்திருந்தா இந்த நேரம் திரும்பிப் போயிருப்போம். ஆனா, நமக்கு காலைல தரிசனம்னு போட்டிருக்கு.” என்றபடியே மாமி முன்னால் நடந்தாள். குருக்கள் வந்து கதவைத் திறந்து சன்னதியில் விளக்குப் போட்டிருந்தார்.

காலைவேளையில் மாமி வரவும் ஆச்சரியப்பட்டார்.

“என்ன மாமி… ஊருக்கு நீங்க போகவேயில்லையா?” என்றுதான் ஆரம்பித்தார்.

“போனவளை ஸ்வாமி கனவுல வந்து திரும்ப கூப்ட்டா எப்படி வராம இருக்க முடியும்,” என்றாள்.

“சொப்பனமா… அது என்ன சொப்பனம்…?”

“அதை சொல்லக் கூடாது. சொன்னா பலிக்காதுன்னுவா!”

-மாமி பதிலோடு நந்தி வீற்றிருக்கும் கல்மண்டபம் நோக்கிச் சென்று நின்றாள்.

ஊன்றிப் பார்த்தாள். கூடவே ரவிப்பிரகாஷ_ம் நந்தனாவும்… மாமி கண்களில் கண்ணீர் ஊற ஆரம்பித்தது. ரவிபிரகாஷ் அதை ஆச்சரியமாக கவனித்தான். மாமி வெளிப்படையாகவே பேசினாள்.

“நந்தீசா… முதல் தடவை வந்து பிரார்த்தனை செய்தப்போ அதை அப்படியே ஈடேத்தி வெச்சே. இரண்டாவது தடவை கைவிட்டுட்டியே… நந்தனாவுக்காக நான் கேட்கக் கூடாதா… இந்த குழந்தைக்கு ஒரு புருஷனைக் கேட்டது தப்பா…” என்றாள்.

நந்தனா அதைக் கேட்டு சற்று நெளிவுடன் ரவிபிரகாஷைப் பார்த்தாள்.

“நந்தனா… இவங்க என்ன சொல்றாங்க…” அவனும் அவளை சற்றுத் தள்ளி அழைத்துக்கொண்டு கேட்டான். அவளும் நடந்ததைக் கூறினாள்.

“மை காட்… இங்க நந்தி காதுல சொல்லி வேண்டிக்கறது அப்படியே நடக்குமா?”

“ஆமாம்… நம்புங்க! அந்த பாம்பே தாதா என்னை என்ன பாடுபடுத்தினான் தெரியுமா? சாமிதான் காப்பாத்தினார்.”

“அப்புறம் மாமி எதுக்கு புலம்பறாங்க?”

“மாமிக்கு ஒரே விருப்பம். எனக்கு நல்லபடி கல்யாணம் ஆகி நான் இந்த ஃபீல்டை விட்டு விலகணும்கறது… ஆனா, அதுக்குப் பதிலா திரும்பவும் கொலை மிரட்டல் வந்தா மனசு வருத்தப்படாதா?”

-அவள் கேட்ட தொனியில் ஒது ஆழமான துக்கம். ரவிபிரகாஷை அது குடைந்தது. அப்போதே கூட கொலை மிரட்டலை ஒரு போலீஸ் நாடகம்

என்று சொல்லிவிடலாமா என்று தோன்றியது. நாடகம் எதற்கு என்று கேட்டால் அதில் நந்தனாவை ஒரு இன்டர்நேஷனல் க்ரூக்குடன் சேர்த்து யோசித்தது வெளியில் வரும். அது அவளை மேலும் காயப்படுத்தும் என்றும் யோசித்தபின் அந்த நொடியே அவள் எதிரில் தன் செல்போனை எடுத்து திரையில் மெஸ்ஸேஜ் ஸ்கிரீனுக்குச் சென்றான். அதில் முன் ஏற்பாடாக ‘கொலை மிரட்டல் மனிதன் பிடிபட்டான்’ என்கிற செய்தி. அதை அப்போது தான் பார்ப்பது போல பார்த்து ‘வாவ்’ என்று எகிறிக் குதித்தான்.

“என்ன சார்…?” என்று நந்தனாவும் கேட்டாள்.

“மிஸ் நந்தனா. நீங்க ரொம்ப லக்கி. உங்களுக்குக் கொலை மிரட்டல் விட்ட நபரை எங்க டிபார்ட்மெண்ட் பிடிச்சிடிச்சு பாருங்க. எஸ்.எம்.எஸ் - ல செய்திய…” என்று அவள் எதிரில் காட்டினான். அவள் அதைப் பார்த்து விட்டு அவனை பதிலுக்கு ஒரு தினுசாகப் பார்த்தாள்.

“என்ன மிஸ் நந்தனா… உங்க முகத்துல ஒரு சந்தோஷத்தையே பார்க்க முடியலியே…”

“எப்படி முடியும்… இது ஒரு செட்டப். உண்மைல நீங்க என்கூட இருக்கறது என்னைப் பாதுகாக்க இல்லை. என்னைப் பத்தின ஏதோ ஒரு உண்மையைத் தெரிஞ்சிக்க… அதை நீங்க தெரிஞ்சிக்கிட்டதும் எனக்குத் தெரியும்.”

-அவள் அப்படிக் கூறவும் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

“மிஸ் நந்தனா…”

“எப்படின்னு கேக்கறீங்களா?”

-அவனிடம் ஆமோதிப்பு பாவனை…

“நீங்க உங்க கமிஷனர் கூட பேசும்போது நான் தற்செயலா அந்தப் பக்கம் வந்தேன். நீங்க என்னை கவனிக்கல. நானும் சைலண்டா உங்க பேச்சை கேட்டுட்டு நகர்ந்துட்டேன்.”

-ரவிபிரகாஷ் முகம் அவள் பதிலால் புகை பரவியது போல் இருண்டது.

“முதல்ல அதிர்ச்சியா இருந்தது. பிறகு நீங்க உங்க கடமையை செய்யறதா நினைச்சு சமாதானப்படுத்திக்கிட்டேன். இன்ஃபாக்ட் என் மனம் வருத்தப்படக் கூடாதுன்னு நீங்க இவ்வளவு தூரம் வந்து இப்படி மெஸ்ஸேஜை காட்டி… உண்மைல உங்களை நான் பாராட்றதுதான்

சரி.”

-அவள் ஒரு புதிய பரிமாணத்தை அவன் வரையில் காட்டி நின்றாள். மாமி நந்தீஸ்வரரை வலம் வரத் தொடங்கியிருந்தாள். அதைப் பார்த்தவள் “பாவம் மாமி… மாமிக்கு இன்னும் உண்மை தெரியாது. அவங்க முக்தியை விட என் கல்யாணம் அவங்களுக்குப் பெருசாயிடிச்சு. எவ்வளவு பெரிய மனசு இருக்கணும் அவங்களுக்கு…” என்று அவனிடமே கேட்டாள்.

சட்டென்று ரவிபிரசாஷிடம் ஒரு தீர்மானம்.

விறுவிறுவென்று மாமியை நெருங்கி கூடவே சேர்ந்து பிரதட்சணம் செய்தவன்-

“மாமி என்னை மன்னிச்சுடுங்க…” என்றான்.

“எதுக்குப்பா நான் உன்னை மன்னிக்கணும்…?”

“அதை நான் பிறகு சொல்றேன். இப்ப நான் உங்களை ஒண்ணு கேட்கலாமா?”

“என்னப்பா…?”

“என் வரைல நீங்கதான் நந்தி…”

“ஸ்வாமிக்கு சமமா நானா…? தப்பு… தப்பு…”

“உங்க மனசுல கடவுளை நான் பாக்கறதால அப்படி சொன்னேன்.”

“சரி என்ன கேக்கப் போறே?”

“எனக்கும் கல்யாணம் நடக்கணும்.”

“அதுக்கு நான் என்ன பண்ணணும்?”

“நான் விரும்பற பொண்ணு எனக்குக் கிடைக்கணும்.”

“ஓ… காதலா?”

“ஆமாம் மாமி… நீங்க வாழ்த்தினா அந்தப் பொண்ணே எனக்குக் கிடைப்பா. உங்க வேண்டுதலும் நிறைவேறும்.”

-மாமி உடனே பிரதட்சணத்தை நிறுத்திவிட்டு அவனைப் பார்த்தாள். அவனும் அவளையே மலங்க மலங்கப் பார்த்தான்.

“என்ன மாமி பாக்கறேள். நான் விரும்பற பொண்ணு கிடைக்கணும்னு வாழ்த்துங்கோ…”

“ஆமா யார் அந்தப் பொண்ணு?”

“முதல்ல வாழ்த்துங்க. பிறகு சொல்றேன்.”

“என் வாழ்த்து ஒரு விஷயமா? நீ ஆளைச் சொல்.”

“அது வந்து…”

“அது சரி. நீ விரும்பற பொண்ணு யார்னு எனக்குத் தெரிஞ்சு என்ன ஆகப் போறது? நீ விரும்பறது மனப் பூர்வமான்னா உன் ஆசைப்படியே அவளே உனக்குக் கிடைக்கட்டும்.”

மாமி வாழ்த்திவிட்டு திரும்பவும் பிரதட்சணம் செய்யத் தொடங்கினாள்.

“சந்தோஷம் மாமி… நான் விரும்பற பொண்ணு பேரை இந்த நந்திஸ்வாமி காதுல இப்ப பலமா சொல்லப் போறேன். நீங்களும் கேட்டுக்கங்க. இவர்கிட்ட ஒருத்தர் முதன்முதலா கேட்கறத தான் இவர் கட்டாயம் தந்துடுவாரே… ஆகையால என் விருப்பம் நிச்சயம் ஈடேறும். அதே சமயம் உங்க விருப்பம் ஈடேறப் போறதையும் பார்க்கப் போறீங்க…” என்ற ரவிபிரகாஷ் நந்தீஸ்வரர் காதருகே சென்று ‘நந்தனாவை நான் மனப்பூர்வமா திருமணம் செய்துக்க விரும்பறேன்’ என்று இருவர் காதிலும் விழும்படி கூறினான்.

அதைக் கேட்ட மாமிக்க கண்களிரண்டிலும் சரசர வென்று கண்ணீர் திரண்டுவிட்டது. நந்தனாவும் கிட்டத்தட்ட ஸ்தம்பித்துவிட்டாள்.

சுவாமி தரிசனம் முடிந்து காரில் திரும்பும்போது மூவரிடமும் அப்படி ஒரு மௌனம். அப்படி ஒரு அமைதி, அப்படி ஒரு நிம்மதி. அதே சமயம் ஒரு இடத்தில் ஆற்றுப் பாலம் ஒன்றின் முன் திரளாக கூட்டத்தைப் பார்த்துவிட்டு காரை ஓரம் கட்டிவிட்டு இறங்கிய ரவிபிரகாஷ_க்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது.

சிவப்பிரகாசம் ஓட்டிச் சென்றிருந்த கார் அருகிலுள்ள மரத்தில் மோதி விபத்துக்குள்ளாகி அவர் ஒரு பக்கமும் வரதநம்பி வேறொரு பக்கமும் சிதறிக் கிடந்தனர். கூட்டத்தில் ஒருவர் சொன்னார்.

“திபுதிபுன்னு மாடுங்க குறுக்க வந்ததுல வண்டியை சைட்ல விட்டு இப்படி ஆயிடிச்சு.”

ரவிபிரகாஷ் வேகமாக செயல்பட்டு – சிவப்பிரகாசத்தில் உடலிலும் துடிப்பு இருந்தது. வரதநம்பி உடலிலும் துடிப்பு இருந்தது. அடுத்த நிமிடமே இருவருமே நந்தனாவின் காருக்குள் கிடத்தப்பட்டனர். மாமிக்க இடமில்லாமல் போனதால் இறங்கிக் கொண்டாள். மாமிக்குத் துணையாக நந்தனாவும் இறங்கிக் கொண்டாள்.

“தம்பி… இவாளை ஆஸ்பத்திரில சேர்த்து காப்பாத்தற வழியப் பாருங்க. நாங்க எப்படியாவது வந்து சேர்ந்துக்கறோம்,” என்றாள் மாமி. அந்த நேரத்தில் ரவிபிரகாஷ_க்கும் வேற வழி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. காரும் அசுர கதியில் கிளம்பியது.

நடுவழியில் நின்ற நந்தனாவைச் சுற்றிலும் கூட்டம் வேறு சேர ஆரம்பித்தது. நல்லவேளையாக விடை தாங்கிக்குப் போகும் மினி பஸ் வரவும், மாமியும் நந்தனாவும் பஸ்ஸில் ஏறிக்கொண்டு திரும்பவும் விடைதாங்கிக்கே புறப்பட்டனர்.

கண்டக்டர், நந்தனாவை ஒரு தேவதையைப் போலத் தான் பார்த்தான். ஆட்டோகிராபெல்லாம் வாங்கிக் கொண்டான்.

கோவில்!

நாகநாதன்பிள்ளை கெந்திக் கெந்தி நடக்க அவருக்கு உறுதுணையாக லட்சுமி. இருவருக்கும் (சிவப்பிரகாசம், வரதநம்பிக்கும்) நடந்த விபத்து பற்றி எதுவும் தெரிந்திருக்கவில்லை. விடிந்து பார்த்தபோது இருவருமே இல்லை. காத்திருந்து பார்த்துவிட்டு ‘சரி, நாமாவது கோவிலுக்குப் போவோம்’ என்று லட்சுமி பிள்ளையை கைத்தாங்கலாக அழைத்து வந்து விட்டாள். அந்தக் காலோடும் கையோடும் நந்திகேஸ்வரரை இருவரும் கற்றுவதைப் பார்க்கவே பரிதாபமாக இருந்தது. சுந்தர குருக்கள் வந்து பார்த்து விட்டு வருத்தத்தோடு திரும்பிப் போனார்.

வெளியே கோவில் வாசலிலேயே மினி பஸ் நிற்கவும் நந்தனாவும், மாமியும் இறங்கிக் கொண்டனர்.

“நந்தா… நாம விட்டாலும் ஸ்வாமி நம்மைவிடத் தயாரில்லை. வா உச்சிகால தரிசனம் பண்ணிட்டு வருவோம். அதுக்குள்ற அந்த ஏ.சி.யும், உனக்காக நிச்சயம் ஏதாவது ஒரு காரை அனுப்பி வைப்பான் பார்…” என்றாள். நந்தனா மறுப்பேதும் கூறவில்லை.

“மாமி… ஒரு வகைல இந்தக் கோவில்தான் என் வாழ்க்கையையே மாத்தியிருக்கு” என்றபடியே உள்ளே நுழைந்தனர்.

மாமிக்கு நாகநாதன்பிள்ளையின் மிருதங்கம் என்றால் கொள்ளை பிரியம். மதியம் ரேடியோவில் அவர் கச்சேரியைத் தவறாமல் கேட்பாள். அவரையே நேரில் பார்த்தால் அவளுக்கு எப்படி இருக்கும்? அதேசமயம் பிள்ளை வாதம் வந்த காலோடு கெந்திக் கெந்தி நடப்பதைப் பார்க்கவும் அதிர்ச்சியும் ஏற்பட்டது. அவரைப் பார்த்து விட்டு அருகே ஓடினாள்.

“இவர் மிருதங்க வித்வான் நாகநாதன் பிள்ளை தானே?” – லட்சுமி அதற்கு ஆமோதிப்பு தந்தாள்.

“எப்படி ஆச்சு இப்படி?”

“எல்லாம் தலை எழுத்து…”

“தலை எழுத்தாவது கால் எழுத்தாவது… கைல வெண்ணெயை வெச்சுண்டு இப்படியா, நெய்க்கு அலைவேள்?”

“என்ன சொல்றீங்க?”

“ஸ்வாமி காதுல உங்க குறையை சொல்லுங்க. அப்புறம் பாருங்க.”

“காதுல வேற சொல்லணுமா…? ஆதான் அவர் சன்னதியைச் சுத்தி வரோமே…”

“செத்த நான் சொல்றத கேளுங்கோ. இங்க இதுதான் ஐதீகம். இங்க நீங்க சொல்றது கைலாசத்துக்கே எதிரொலிக்கும்.”

“எப்படியோ இவர் நல்லபடியா ஆனா போறும். இவரை இங்க கூட்டிண்டு வந்த சிவப்பிரகாசத்தையும், வரதநம்பி ஐயாவையும் தான் காணலை.”

“என்னது… அவங்கதான் உங்களை இங்கே கூட்டிண்டு வந்தவங்களா?”

“ஆமாம்… நீங்க ஏன் பதறிப் போறீங்க?”

“பதறாம என்ன பண்ண… அவங்க இரண்டு பேரும் ஆஸ்பத்திரில உயிருக்குன்னா போராடிண்ருக்காங்க.”

“ஈஸ்வரா… என்ன சொல்றீங்க?”

“நாங்க வழில பார்த்து எங்க கார்லதான் அவங்களை ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பிவிட்டிருக்கோம். அவங்களுக்கு ஆக்சிடெண்ட் ஆயிடுத்து…”

“அடக் கொடுமையே… ரெண்டு பேரும் எங்க போனா…? ஏதனால

இப்படி ஆக்சிடெண்ட் ஆச்சு? வீட்ல எங்களோடன்னா இருந்தாங்க?"

-லட்சுமி அங்கலாய்க்க – நாகநாதன்பிள்ளை கோணிக்கொண்ட வாயோடு அப்படியே ஒரு ஓரமாக உட்கார்ந்துவிட்டார். அவர் வரையில் அடி மேல் அடி விழுவதாகத்தான் தோன்றியது.

இடையில் நந்தனாவின் செல்போன் அவளை அழைத்தது.

ரவிபிரகாஷ்தான் பேசினான்.

"நந்தனா... அவங்க ரெண்டு பேரையும் ஆஸ்பத்திரியில அட்மிட் பண்ணிட்டேன். டிரைவர் உங்களை பிக்அப் பண்ண வந்துகிட்டிருக்கான்."

"அது சரி... அவங்க ரெண்டு பேரும் பொழைச்சிடு வாங்களா?"

"அது சொல்ல முடியாது. ஆமா நீ இப்ப எங்க இருக்கே?"

"கோவில்ல... நந்திகேஸ்வரர் முன்னாலதான்!"

"ஓ... இங்க அந்த வயசானவர்கூட அந்த சாமி பேரைத்தான் சொல்லி முனகிக்கிட்டிருக்கார். மே.பி... அந்த சாமி மனசு வெச்சா நம்மளை சேர்த்தது மாதிரி இவங்களையும் பிழைக்க வைக்கலாம். எதுக்கும் பிரார்த்தனை செய்துக்கோ..."

-ரவிபிரகாஷ் சொன்னதை நந்தனா அப்படியே மாமியிடமும் சொன்னாள். அது லட்சுமி காதிலும் விழுந்தது. விறுவிறுவென்று நந்தியின் காதருகே சென்றவள்-

"சாமி அவங்களைக் காப்பாத்து... உயிர்ப்பிச்சை கொடு" என்றாள். அவர்களின் முன் நாகநாதன்பிள்ளையின் வாதத் தவிப்பு இரண்டாம் பட்சமாகிவிட்டது.

அவள் அப்படிப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டது நந்தனாவுக்கே கூட இன்ப அதிர்ச்சியாகத்தான் இருந்தது. அந்த நொடியே ஒரு அதிசயமும் அங்கே அரங்கேறத் தொடங்கியது. ஓரமாக ஒதுங்கி அமர்ந்திருந்த நாகநாதன்பிள்ளையின் மேல் ஒரு பல்லி கல்தூணிலிருந்து தவறி விழுந்தது. அவரும் பதைப்போடு கைகளை உதறியதில் இழுத்துக் கொண்ட கையும் காலும் அந்த நொடியே நேரானது. கையை ஊன்றிக் கொண்டு எழுந்த பிள்ளையும் நம்ப முடியாமல் கையையும் காலையும் பார்த்து லேசாக குதிக்கவெல்லாம் செய்தார்.

அதைப் பார்த்த லட்சுமியிடம் ஆனந்தச் சிரிப்பு.

“சாமி... ஈ... ஈ...” என்று அப்படியே மண்டியிட்டு விழுந்தாள். பிள்ளையும் கைகளைக் கூப்பினார்.

கோவிலிலேயே ஒரு மிருதங்கம் இருந்தது.

அதை எடுத்து வரச்சொல்லி ஆனந்தமாய் நந்திகேஸ்வரர் முன் அமர்ந்து உற்சாகமாய் வாசிக்கவும் செய்தார்.

நல்ல கூட்டமும் கூடிவிட்டது.

இடையிடையே சிவப்பிரகாசம் பற்றியும் வரதநம்பி பற்றியும் முன்னேற்றமான தகவல்களும் வந்தன. அவர்கள் அபாய கட்டத்தைக் கடந்துவிட்ட தகவல் வந்தபோது நந்தனாவின் காரும் கோவில் வாசலை வந்து சேர்ந்திருந்தது.

நந்தனா, பிள்ளையையும் லட்சுமியையும் அழைத்க் கொண்டுதான் புறப்பட்டாள்.

அவளுக்கும் எல்லாமே ஒரு கனவு போல இருக்கிறது!

நந்தனா ரவிபிரகாஷ் திருமணம் வெகு விமர்சையாக நடந்தேறியது. ரிசப்ஷனில் நாகநாதன்பிள்ளையின் மிருதங்க வாத்ய கச்சேரியும் களை கட்டிவிட்டது. கல்யாணத்தக்கு எல்லோருமே வந்திருந்தனர். சிவப்பிரகாசத்தை வரதநம்பிதான் கைத்தாங்கலாக அழைத்து வந்தார். பாவம்... சிவப்பிரகாசம் எதனாலோ பேச முடியவில்லை. காலப்போக்கில் பேச்சு வரலாம் - வராமலும் போகலாம் என்பது டாக்டர்கள் சொன்னது. ஆனால், அது எதனால் என்பது வரதநம்பிக்கு மட்டும்தானே தெரியும்? நாகநாதன்பின்ளையின் கச்சேரியைப் பார்க்கும் சிவப்பிரகாசம் மனம் கசிந்து அழுகிறார். வரதநம்பி தடுக்கவில்லை. அழட்டும் என்று விட்டுவிட்டார். அதுதானே பிராயச்சித்தம்?

(முற்றும்)